Fyrtårnet ved Verdens Ende

JULES VERNE

Jules Verne

Fyrtårnet ved Verdens Ende

eBibliotek 1800

2022

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Jules Verne: *Fyrtårnet ved Verdens Ende* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Jules Verne: *Fyrtårnet ved Verdens Ende* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal*

context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.

1. Fyret tændes

Solen var ved at gå ned bag de bjerge og højdedrag, som lukkede horisonten imod vest. Det var mildt og stille vejr. På himmelen, i østlig og nordøstlig retning, der, hvor himmel og hav syntes at gå i ét, sås små, rosenfarvede skyer, der var røde af den nedgående sols sidste stråler. Snart forsvandt også disse farver, for her på den 55. sydlige breddegrad skifter lys til mørke meget hurtigt. Tusmørket varer kun kort, og blot få minutter efter solens nedgang falder nattens mørke på.

I det øjeblik, da solens røde skive forsvandt ned under horisontens rand, knaldede der et skarpt signalskud fra avisodamperen *Santa Fés* kanoner, og i samme øjeblik fo'r republikken Argentinas flag op under gaffelen og foldede sig stolt ud i aftenens lette brise.

På samme tid så man lynsnart et skarpt og strålende lys blive tændt oppe i et fyrtårn, der lå for enden af den bugt, hvori den argentinske avisodamper *Santa Fé* havde kastet anker. Mellem fyrtårnet og damperen var der ikke mere end et godt bøsseskuds afstand. To af fyrets passere, der sammen med de arbejdere, der havde opført fyret, stod på strandbredden, og hele skibets besætning, der stod forsamlet forude, hilste med jublende hurraråb dette tegn på, at der nu for første gang var tændt et fyr her på denne fjerne kyst. To kanonskud yderligere knaldede som en hilsen til fyret. Så blev, efter den skik, der hersker om bord på alle nationers krigsskibe, flaget atter strøget, og på ny lå tavsheden hen over denne ø, *Statsøen*, som

den kaldes, der er beliggende syd for Kap Horn, syd for Amerikas sydligste spids, hvor Atlanterhavets og det stille oceans bølger mødes og brydes.

Arbejderne, der havde været med til at bygge dette fyrtårn, gik nu i deres både atter fra land og om bord i avisodamperen *Santa Fé*, og tilbage i land blev kun de tre mænd, der skulle passe fyret.

Den ene af dem var oppe ved fyrets lampe, hvor han havde den første vagt. De to andre gik langs med den øde strand, fordybet i samtale. De havde endnu tiden for sig, før de skulle op til afløsning ved lamperne.

"Åh, Vasquez," sagde den ene af dem, den yngste, til den anden, "i morgen er det altså, at *Santa Fé* forlader os og atter stikker i søen."

"Ja, Felipe," svarede den anden, "og jeg vil da oprigtigt håbe, at *Santa Fé* må få godt vejr og en god overrejse, så den kommer sikkert i havn."

"Det er en lang rejse, Vasquez."

"Åh, frem og tilbage er vel lige langt."

"Det har du ret i, Vasquez," sagde Felipe leende.

"Men alligevel," vedblev nu Vasquez, "kan en hjemrejse godt vare meget længere end en udrejse. Det kommer jo alt sammen an på, hvorledes man får vinden og strømforholdene med sig eller imod sig. Men naturligvis, en rejse på blot henved to tusinde kilometer er jo ikke noget at tale om, hvis skuden er solid, har en god maskine og så oven i købet kan sætte sejl til, om det skal være."

"Det er rigtigt, Vasquez. og så må man også tage i betragtning, at kaptajnen, Lafayate, er en dygtig sømand, der

kender sin rute."

"Åh, at kende den rute, gamle ven, kan vel ikke være så svært. Da vi sejlede her ud, satte hun stævnen stik i syd. Når han nu skal hjem, sætter han blot stævnen stik i nord. Får han så en smule fralandsvind, er han sikret mod at løbe ind på kysten, og kan sejle så sikkert og roligt som på en indsø."

"Ja, en indsø, der kun har en bred," svarede Felipe.

"Ganske vist, men når han, som jeg siger, blot får fralandsvind, er der ingen fare for, at han skal strande på kystens skær."

"Men hvis han nu får pålandsvind," svarede Felipe, "så kan der godt ske en stranding, især da søkortene ikke er særlig gode over hele denne lange strækning."

"Så skulle lykken da være meget ugunstig, og lad os håbe, at *Santa Fé* som altid må have heldet med sig. I løbet af fjorten dage kan den have tilbagelagt sine to eller tre tusinde kilometer og atter ligge roligt til ankers på Buenos Aires red … Men naturligvis, hvis vinden slår om til øst, så …"

"Så vil det virkelig blive vanskeligt for *Santa Fé* og for dens skipper Lafayate at finde en havn, hvori man kan søge læ."

"For ikke at sige umuligt, Felipe. Der er ikke et eneste sted hverken på den patagoniske kyst eller på Ildlandet, hvor man kan søge ind. Havne findes jo slet ikke. Og hvis man vil undgå at blive kastet ind på kysten af østenvinden, er der ikke andet for at gøre end at vende næsen udefter og søge mod det åbne hav."

"Men tror du ikke som jeg, Vasquez, at det gode vejr, vi nu har haft i nogen tid, vil vare ved, til *Santa Fé* er kommet hjem til Buenos Aires?"

"Jo, jeg tror det samme som du, Felipe. Vi er endnu i begyndelsen af den stille, rolige del af året, og den vil vel vare mindst tre måneder endnu. Og tre måneder vil sige meget for et skib. På tre måneder kan man komme langt."

"Det var da heldigt, at vi blev færdige med arbejdet her på fyrtårnet i så god tid."

"Du har ret, min ven, du har fuldstændig ret," svarede nu Vasquez. "Det var heldigt, at vi blev færdige allerede i sommerens begyndelse, i december måned. Her på den sydlige halvkugle spiller jo december måned samme rolle som juni måned for menneskene på den nordlige halvkugle. De frygtelige vindstød, vi kender her nede, og som lige så let kan rende en skude til bunds, som de kan blæse huen af en matros, bliver nu sjældnere og sjældnere, og vil snart høre ganske op. Og når *Santa Fé* først er kommet i sikker havn med alle vore venner, kan det for mig blæse lige så meget, det vil. Der er ingen fare for, at hverken den ø, vi er på, eller vort fyrtårn skal gå til bunds i havet."

"Nej, Vasquez, det er der ingen fare for. Og for øvrigt, når *Santa Fé* har været i Buenos Aires, og kaptajnen har aflagt rapport til regeringen om alt, hvad der her er udført, og når skibet så vender tilbage med folkene, der skal afløse os …"

"Altså om tre måneder."

"- så vil man finde både øen og fyrtårnet liggende på samme plads som dér, hvor man forlod dem."

"Ja, og os vil man finde på samme sted," svarede Vasquez, mens han gned sig i hænderne og dampede løs på sin pibe, så tobaksrøgen indhyllede ham i en formelig sky af blå dampe. "Og ser du, min ven, her befinder vi os ikke om bord på noget skib,

der kastes hid og did af bølgerne, og hvis man vil betragte vor ø som et skib, så må man i hvert fald indrømme, at dette skib ligger solidt fortøjet ved Amerikas hale, og at der ikke er nogen fare for, at det skal komme til at drive for sine ankre. At farvandene her har en sørgelig berømmelse, indrømmer jeg. Det er en afgjort sag. Hele denne egn omkring Ildlandet, Magellan-strædet og Kap Horn er desværre alt for godt kendte. Her skete så mange strandinger, at man næppe kan tælle dem, og her har vragplyndrerne og sørøverne i lange tider holdt til, det kan desværre ikke benægtes. Men nu vil der jo ske en forandring med alt dette, Felipe. Nu har Statsøen fået sit solide fyrtårn, og der vil aldrig nogen sinde komme så voldsom en storm eller så forfærdeligt et uvejr, at det vil formå at slukke fyrets lys. Så kan storme og orkaner gerne komme fra alle fire verdenshjørner på samme tid. Skibene vil straks se fyrets advarende lys og rette deres kurs derefter. De vil, hvis de da holder udkig om bord og ellers forstår at navigere, med lethed undgå at strande på San Juans eller San Diegos klipper, så lidt som på Fallows undersøiske rev og skær. Det er os, der på en måde holder den advarende lygte op for dem, og vi skal nok vide at gøre vor pligt og hjælpe de søfarende."

Vasquez havde talt med stor overbevisning og begejstring, og hans kammerat havde lyttet til ham. Måske var Vasquez' ord ham en trøst, for Felipe så ikke med samme fortrøstning og ro de tre måneder i møde, som de tre fyrpassere skulle tilbringe her på den øde ø, inden de blev afløst, tre lange måneder, hvor de skulle være fuldstændig henvist til dem selv, fuldstændig afskårne fra alle andre mennesker og fra hele den øvrige verden.

Vasquez fortsatte:

"Og ser du så også, min ven, nu har jeg et langt og bevæget liv bag mig. I over fyrretyve år har jeg faret til søs og tumlet mig omkring på alle have, både i den gamle og den ny verden, på den nordlige og den sydlige halvkugle. Jeg har været skibsdreng, jungmand, letmatros, matros og bådsmand. Nu er jeg nået til den alder, hvor man ønsker at have det lidt roligt, for kræfterne slår jo ikke mere så godt til. Jeg ønsker at have en stille post, og så fik jeg denne post som fyrpasser. Jeg kunne ikke ønsker mig en bedre, her på dette *Fyrtårn ved Verdens Ende*, som man allerede har døbt det."

Dette navn var virkelig blevet tillagt fyret, og når man betænkte dets beliggenhed her langt syd for Kap Horn og Sydamerikas sydspids, fjernt fra enhver beboet egn, måtte man indrømme, at det var et både passende og såre karakteristisk navn.

"Sig mig engang, Felipe," vedblev Vasquez, mens han bankede asken fra sin udbrændte pibe ud i sin hule hånd, "hvornår er det, du skal afløse Moriz oppe ved lamperne i fyrtårnet?"

"Klokken ti."

"Godt. Og så er det altså mig, der skal afløse dig på din post i morgen tidlig klokken to. Ikke sandt?"

"Det er rigtigt, Vasquez. Og derfor mener jeg, at det bedste, vi to nu kan gøre, er at gå til køjs og sove."

"Du har ret, Felipe. Til køjs med os begge to, for at vi kan samle kræfter."

Vasquez og Felipe gik sammen op mod det højdedrag, på hvis øverste top fyrtårnet lå. De gik ind i den lille hytte, der var

bestemt til bolig for de skiftende fyrmestre, og man hørte dem lukke døren efter sig.

Natten var rolig og stille, som aftenen havde været det. Da dagen gryede, slukkede Vasquez, der havde haft vagt siden klokken to om morgenen, fyrets lamper, efter at disse havde brændt i tolv timer.

Mens ebbe og flod ikke er ret stærke i det Stille Ocean, hverken på Asiens kyster i vest eller på Amerikas lange Stillehavskyst, er de meget stærke i det Atlantiske Hav, og særlig her på kysterne ved Magellanstrædet kan de ofte være af en overordentlig voldsomhed.

Højvandet begyndte denne dags morgen omtrent klokken seks, og hvis avisodamperen *Santa Fé* havde villet benytte sig af det for at stikke til søs, burde man være sejlet bort allerede ved første daggry. Men man var om bord endnu ikke færdig med alle forberedelser til afrejsen, og derfor måtte kaptajn Lafayate udsætte sin afrejse til samme dags aften klokken seks, da højvandet atter meldte sig.

Avisodamperen *Santa Fé* tilhørte, som vi allerede har omtalt, den argentinske republiks krigsflåde. Det var kun et lille skib, der ikke målte mere end godt og vel 200 tons. Dets maskine var på 160 hestes kraft. Det kommanderedes af en kaptajn og en løjtnant, og foruden af disse to mænd bestod besætningen af 50 mand, underofficererne iberegnet. Det anvendtes særlig af den Argentinske regering til at gøre kysttjeneste lige fra Rio de la Plataflodens munding til Lemairestrædet ved det Atlantiske Hav. På den tid, hvor vor roman foregår, havde den argentinske republik endnu ikke påbegyndt bygningen af hurtigsejlende krigsskibe som krydsere, torpedoer og andre skibe af typer, der

nu er så kendte. *Santa Fé* var heller ikke noget hurtigsejlende skib. Den kunne, selv når den gik for fuld damp, ikke drive det op til mere end 18 kilometer i timen, men denne fart var dog tilstrækkelig, for skibets polititjeneste ved de patagoniske kyster bestod næsten udelukkende i at holde opsigt med fiskerbådene, der fiskede her.

Dette år havde *Santa Fé* dog fået en ny opgave, nemlig at holde øje med opførelsen af det fyrtårn, som den argentinske republiks regering lod bygge ved Lemairestrædet. Det var også *Santa Fé*, som havde bragt materialet til bygningen og alle arbejderne, der havde deltaget i arbejdet, her ned. Fyrtårnet var for øvrigt blevet opført efter tegningerne af en af de dygtigste arkitekter i Buenos Aires, og denne arkitekt havde selv ledet hele det store arbejde.

I over tre uger havde *Santa Fé* nu ligget for anker her i bunden af Elgor-bugten. Efter at have forsynet fyrtårnet med proviant til fire måneder, og efter at man havde forvisset sig om, at de tre mænd, der skulle passe fyret, intet ville komme til at mangle i den tid, de skulle være her, indtil de blev afløst, skulle kaptajn Lafayate nu bringe de arbejdere tilbage til Buenos Aires, som Argentinas regering havde sendt herned for at bygge fyrtårnet. Hvis der ikke under fyrtårnets opførelse var indtruffet forskellige uforudsete hændelser, der havde forsinket arbejdet, havde *Santa Fé* allerede for adskillige dage siden kunnet tiltræde tilbagerejsen, så den nu omtrent havde kunnet være tilbage i Buenos Aires, Argentinas hovedstad. Kaptajn Lafayate havde dog, så længe han havde ligget for anker med *Santa Fé* her i bugten, intet haft at frygte. Elgor-bugten er nemlig meget beskyttet ved fjelde og højdedrag mod storme både fra nord,

syd og vest. Kun storme fra øst og deraf følgende høj sø ude fra Atlanterhavet kunne blive ubehagelige. Men foråret havde meldt sig med stille vejr, og nu, da sommeren var kommet, var der intet længere at frygte. Man kunne højst få nogle dages forbigående blæst, men det havde jo aldeles intet at betyde. Til nogen orkan kom det så godt som aldrig på denne årstid her i disse farvande ved Magellanstrædet.

Klokken var omtrent syv om morgenen, da kaptajn Lafayate og hans næstkommanderende, løjtnant Riegal, trådte ud af deres kahyt, der lå agterude på skibet. Matroserne havde allerede spulet dækket, og med store svabere og koste var de nu i færd med at skylle spulevandet ud gennem spygatterne. På samme tid var bådsmændene i færd med at træffe alle de sidste forberedelser, for at alt kunne være klart, når der blev givet signal fra chefen til, at skibet skulle stikke i søen. Skønt afrejsen næppe ville finde sted før hen ad aften, var alt dog allerede i orden, sejlene hejst, alt pudset, den store båd trukket om bord. Kun jollen lå endnu i vandet, hvis nogen af besætningen skulle i land.

Da solen stod op over horisonten, blev det argentinske flag hejst op under *Santa Fés* gaffel, mens alle søfolkene efter god, gammel skik gjorde honnør. Tre kvarter efter blev der på skibsklokken slået fire slag, og samtidig lød bådsmændenes piber, der kaldte et nyt hold af folkene op til afløsning af vagttjenesten om bord.

Efter at have inspiceret skibet gik de to officerer atter ind i deres kahyt, hvor de spiste frokost. Derpå gik de op på kommandobroen og gav sig til med deres kikkerter at undersøge horisonten. Himmelen var nu næsten fejet ren for

skyer af den lette fralandsvind. Da denne undersøgelse var endt, kaldte kaptajn Lafayate på en af bådsmændene og gav ham ordre til at sætte sig i land med jollen.

Denne morgenstund, den sidste, hvor *Santa Fé* lå her i Elgorbugten, ville kaptajn Lafayate, der jo havde ansvaret for alt, endnu en gang, før han sejlede bort, besigtige fyrtårnet, de tre fyrpasseres bolig og de magasiner, hvori både levnedsmidler og brændsel opbevaredes, for at han kunne overbevise sig om, at alt var i så god og tilbørlig orden, som det burde være. Og endelig ville han også underkaste fyrtårnets lamper endnu et nøjagtigt eftersyn.

Han lod sig derfor sætte i land med jollen sammen med sin næstkommanderende, og de to officerer gik i land på den stenede strandbred og begav sig til fyrtårnet.

Mens de var på vej, kunne kaptajn Lafayate ikke lade være med at tænke på det liv, der nu ventede de tre fyrpassere her i de følgende tre måneder på denne øde og ugæstfri ø.

"Det er virkelig et drøjt liv, der venter dem," sagde Lafayate henvendt til sin ledsager.

"Men det bliver vel ikke så slemt for dem, som det ville blive for så mange andre, for man må huske på, at de alle tre er forhenværende søfolk, der har ført et drøjt og anstrengende liv, og for dem må en sådan fyrpasserpost vel næsten betragtes som en hvile efter de mange års arbejde."

"Ja, De har naturligvis ganske ret, løjtnant Riegal," svarede *Santa Fé*s chef. "Men der skal jo også finde afløsning sted hver tredje måned. Vasquez, Felipe og Moriz tager den første tørn, og det er dog en behagelighed for dem, at deres tre måneder falder i årets bedste tid."

"Det er sandt. Disse tre mænd slipper da i hvert fald for at få den frygtelige, strenge vinter her ved Kap Horn at føle. Den kan jo også være rent umenneskelig hård undertiden."

"Den kan være forfærdelig," svarede kaptajn Lafayate. "Jeg har selv gjort bekendtskab med den. For nogle år siden var jeg ude på en geografisk ekspedition, der omfattede Ildlandet og Håbløshedens Land, lige fra Jomfrubjerget til Kap Pilar. Hvad jeg den gang oplevede af storme og kulde skal jeg aldrig glemme. Men disse tre mænd, der skal passe fyrtårnet her, har jo en solid og lun bolig, som ikke den værste orkan kan vælte over ende. Selv om de af en eller anden grund skulle blive her to måneder ud over den fastsatte tid, ville de hverken komme til at mangle levnedsmidler eller kul. Det er der sørget for. De er ved godt helbred nu, da vi forlader dem, og vi vil også nok finde dem ved godt helbred, når vi atter vender tilbage, for selv om luften her er skarp, så er den i hvert fald ren, det skal nok både Atlanterhavet og det Stille Ocean sørge for. Og så er der også en ting endnu, Riegal, som vi vel må erindre: Det er jo en frivillig sag fra disse mænds side. De er aldeles ikke kommanderede til denne post. Den gang, regeringen i Buenos Aires søgte folk til pladsen, meldte der sig så mange, at det nærmest var vanskeligt at træffe et valg mellem de mange ansøgere, der alle ville være fyrpassere her på dette fyrtårn ved verdens ende."

De to officerer var nu, mens denne samtale havde stået på, nået helt op til den lille mur, der omgav fyrtårnet. Vasquez og hans to kammerater ventede dem. Døren åbnedes, og de tre mænd gjorde militær honnør for deres foresatte.

Før kaptajn Lafayate talte til dem, mønstrede han dem fra top til tå. De tre mænd var solidt påklædte, lige fra de svære,

lange søstøvler, der gik dem op over knæene, og til sydvesten af olietøj, der sad dem ned over nakken.

"Er natten forløbet godt og roligt" spurgte *Santa Fés* chef.

"Ja vel, hr. kaptajn!" svarede Vasquez.

"Og intet skib er blevet observeret på søen?"

"Nej, hr. kaptajn. Og da natten har været meget klar og rolig og uden ringeste tåge, ville man have opdaget en skibslanterne mindst på fire sømils afstand."

"Og lamperne har fungeret godt?"

"Udmærket, hr. kaptajn," vedblev Vasquez. "De brændte lige til solopgang uden blot den allerringeste afbrydelse."

"Og ingen af jer har lidt af kulde, mens I var på vagt?"

"Nej, hr. kaptajn. Vort vagtværelse er lunt og godt, og de store, svære dobbeltvinduer forhindrer vinden i at trænge ind."

"Lad os nu først undersøge jeres bolig. Senere kan vi gå op i fyrtårnet og inspicere det."

"Ja vel, hr. kaptajn!"

Det hus, der var bestemt til bolig for fyrpasserne, var bygget ved fyrtårnets fod, lige op ad det. Det var bygget med meget stærke mure og så solidt, at det med lethed kunne trodse selv den værste storm. De to officerer gik ind i det og så, at alt var indrettet så godt og hyggeligt, som det på nogen måde kunne tænkes.

De, der skulle bo her, ville intet have at frygte hverken af storm, kulde eller regn eller af de voldsomme snestorme, der om vinteren er så hyppige og så frygtelige her i disse barske egne.

De to værelser, hvoraf denne bolig bestod, var adskilte ved en korridor. For enden af denne korridor var den dør, der førte ind

til fyrets vindeltrappe.

"Lad os gå op," sagde Lafayate.

"Ja vel, hr. kaptajn!"

"Det er tilstrækkeligt, hvis De går med os, Vasquez."

"Vel, hr. kaptajn!"

Vasquez gjorde tegn til sine to kammerater, at de skulle blive i korridoren. Så åbnede han døren til vindeltrappen og steg op.

De to officerer fulgte ham.

Vindeltrappen var bygget af sten, der var fældet ind i murene. Trappen var meget smal, men den var ikke mørk, for på hver etage var der glughuller i murene, der lod lyset falde ind. Glughullerne var beskyttet med meget stærkt og tykt glas, der igen var beskyttet med jerngitre.

Da man var nået op i vagtstuen, oven over hvilken fyrets lamper befandt sig, satte de to officerer sig på den bænk, der var rammet ind i muren, og som løb hele værelset rundt. I muren var der fire vinduer med tykt glas for, og gennem disse vinduer, der var vendt mod de fire verdenshjørner, kunne man overskue hele horisonten.

Skønt der kun blæste en let brise nede på land, peb blæsten dog ganske antageligt heroppe i denne højde. Man hørte dens piben om murene, mens dens larm overdøvedes af skriget fra mågerne, albatrosserne og de store fregatfugle, der på deres udspilede vinger fløj rundt øm fyrtårnet, som om de rigtigt ville tage det i øjesyn og spørge hinanden, hvad det vel havde at betyde.

For bedre at overskue øen, havet og hele horisonten, klatrede kaptajn Lafayate og hans næstkommanderende op ad den lille

stige, der førte ud til det galleri, der løb rundt om fyrtårnets øverste etage, hvor lamperne var anbragt.

Hele øen udbredte sig for deres blikke. Mod vest var øen ganske øde og forladt. Ikke et dyr, ikke et græsstrå sås på denne kant. Havet lå roligt, vidtstrakt, uendeligt, fra nordvest til syd en eneste rund flade, der kun mod nordøst brødes af Kap San Juans klipper, der spærrede udsigten. Ved tårnets fod lå Elgor-bugten, på hvis bredder man så matroserne fra skibet. De så ud som myrer heroppe fra, og *Santa Fé* lignede et legetøjsskib. Ikke et sejl var at se ude på havet, ikke røgen fra nogen damper, intet uden det uendelige, majestætiske ocean.

Efter at have tilbragt et kvarters tid ude på galleriet, steg de to officerer, ledsaget af Vasquez, atter ned og begav sig om bord på avisodamperen.

Efter at kaptajn Lafayate og hans næstkommanderende havde besørget forskellige ting om bord på deres skib, og efter at de i skibets dagbog havde nedskrevet dagens begivenheder, således som det er påbudt i søfartslovene, gik de atter i land. De få timer, de endnu havde tilbage her, før de atter skulle afsejle, ville de bruge til på ny at undersøge bugten og særlig indsejlingen til den. Ganske vist havde *Santa Fé* været her flere gange, og endnu var der aldrig sket noget uheld. Man var altid kommet vel ud og ind. Men alligevel forsømte man dog aldrig af forsigtighedshensyn at undersøge indløbet for om muligt at opdage hidtil skjulte skær og klipper, som et skib kunne strande på. Forsigtighed kan også være en søkaptajns største dyd. og derfor var det, Lafayate og løjtnant Riegals i dag atter gjorde deres runde omkring bugten.

Denne gang udstrakte de to officerer deres rekognosceringstur længere, end de plejede. Farvandene her var jo så godt som ukendte, og antydningerne på søkortene var meget ubestemte. De fulgte den smalle landtange, der fra øen førte ud til forbjerget San Juan, de gik rundt om dette og så atter den lange, dybe kanal eller bugt, der på den anden side af forbjerget dannede som en pendant til Elgor-bugten.

"Ja," sagde *Santa Fés* chef til sin næstkommanderende, "her har naturen virkelig skabt en ganske udmærket, naturlig havn. Selv skibe af det største dybgående kan løbe ind her. Det er kun sørgeligt, at indsejlingen hertil er så snæver og så uhyre vanskelig for de søfarende. Hvis det var muligt at bygge endnu et fyr her, selv om det så også kun blev af mindre dimensioner, ville meget være vundet. Man kunne nemlig bygge dette nye fyr således, at når de søfarende holdt de to fyrs lys i samme linje, ledte styringen efter lysene dem ind i denne sikre havn. Den kunne være mange skibe til nytte, hvis de havde lidt havari. Det er et virkelig sikkert tilflugtssted."

"Ja," svarede løjtnant Riegals, "og så er det det eneste, der overhovedet findes her i disse vanskelige farvande."

Da klokken var fire om eftermiddagen, gik de to officerer atter om bord.

De havde først taget afsked med de tre fyrpassere, der nu skulle tilbringe mindst tre måneder her på den øde ø, før de kunne vente nogen afløsning i deres ensformige tjeneste.

Inde på strandbredden stod Vasquez, Felipe og Moriz. De afventede det øjeblik, da *Santa Fé* skulle lette anker og stikke til søs. Det var forståeligt, at de tre mænd blev stående her. Det var jo ikke blot for at sige farvel til deres kammerater, men det var

også for at sige farvel til de sidste mennesker, de ville se i lang tid.

Da klokken var hen ad fem om eftermiddagen, var der fyret op under den lille avisodampers kedler. Fra skorstenen steg en tung, grønligsort røg i vejret og fortalte, at nu var alt klar til afrejse. *Santa Fé* lå parat til at lette anker, så snart højvandet kom.

Da klokken manglede et kvarter i seks, gav chefen ordre til at gøre alt klar til afrejse. Ankeret hejsedes op, dampen væltede op af rørene, ved maskine og på dæk stod hver mand på sin post.

Forude stod næstkommanderende og fulgte alle manøvrerne.

En skingrende fløjten lød.

Santa Fé satte sig i bevægelse. Dens skrue begyndte at piske havet til skum. Inde på strandbredden stod de tre fyrpassere og vinkede til afsked og farvel med deres sydvester. Hvad de tænkte, vidste man ikke om bord på *Santa Fé*. Men det var i hvert fald sikkert, at både kaptajnen, næstkommanderende og hele den øvrige besætning om bord med tunge tanker og næsten ængstelige følelser så de tre mænd stå derinde alene på denne øde ø, her ved Amerikas sydligste spids, så fjernt fra alle beboede egne.

Santa Fé var, som vi før har omtalt, ikke noget særlig hurtigsejlende skib, i hvert fald ikke, hvis man ville sammenligne det med de skibe, der nu bygges og befarer havene. Den lille avisodamper gik derfor også kun langsomt ud af Elgor-bugten langs dennes nordøstlige kyst. Da klokken var omtrent otte, kom den ud i rum sø. Den gik rundt om forbjerget San Juan og kunne nu sætte lidt større fart på. Vest

for den lå Elgor-bugten og Statsøen, mod øst lå det uendelige hav.

Damperen stod til søs.

Og der var kun gået en times tid, før man kun så som en svag, blinkende stjerne langt borte *Fyrtårnet ved Verdens Ende*.

2. På den øde og forladte ø

Den ø, på hvilken vor roman nu skal til at foregå, kaldes enten for *Statsøen* eller blot for *Statslandet*. Hvorfor den har fået dette mærkelige navn, der i sig selv jo intet siger, skal man senere se. Det er den yderste, sydligste ø i hele den gruppe af øer, der med et fælles navn kaldes for Magellans Øer, opkaldt efter den portugisiske søfarer Magellan, der for første gang sejlede Jorden rundt. Hele øgruppen ligger syd for Sydamerikas sydspids Kap Horn, på den 55. sydlige breddegrad og kun 7 breddegrader skilt fra den sydlige polarkreds. Begge de to have, det Atlantiske Hav og det Stille Ocean skyller deres bølger mod disse øer, og enhver skipper, enten han så kommer fra nordøst eller sydvest, holder nøje udkig med dem, for han ved, hvor frygtelig farlige de kan blive for ham, hans skib og alle, som er om bord på det.

Lemairestrædet, der er opkaldt efter den hollandske søfarer af samme navn, blev opdaget i det 17. århundrede. Det er mellem fem og tyve og tredive kilometer bredt, og det skiller Statsøen fra Ildlandet. Dette stræde byder de søfarende på en kortere vej rundt om Sydamerika, og desuden undgår skibene ved at gå gennem dette stræde at blive udsat for de voldsomme dønninger, der altid står ind mod Statsøens sydkyst, og som ved selve kysten udarter til en frygtelig brænding, fra hvilken endnu aldrig noget skib er sluppet bort. Der er da også mange skibe, både sejlskibe og dampere, der vælger denne vej, trods de

farer, den endnu byder på og særlig bød på før den epoke, da vor roman begynder.

Selve øen er ret stor, skønt den naturligvis, sammenlignet med det øvrige Amerika eller blot med Sydamerika, på kortet kun tager sig ud som en ubetydelig plet. Fra øst til vest er øen 75 kilometer lang, regnet fra forbjerget San Juan til forbjerget San Bartolomé, mens den er 22 kilometer bred fra forbjerget Colnett til Webster-forbjerget.

Den sydlige kyst af øen er overordentlig vild og sønderreven. Overalt er kysten indskåret, næsten indhakket med bugter og smalle, dybe fjorde, og ud for disse strækker sig en hel skærgård af spidse klipper og småøer, der spærrer hvert indløb. Hvor mange skibbrud har der ikke fundet sted her på denne vilde og farlige kyst? Hist og her er der lumske, undersøiske skær. Andre steder rager de nøgne, sorte klipper stolt og udfordrende i vejret. Og selv, når det er forholdsvis stille vejr, hører man her, hvorledes havet brølende og brusende styrter sig med frådende brændinger mod kysten.

Øen var ganske vist *ubeboet*, i hvert fald så vidt man vidste, men dette vil ingenlunde sige, at den var *ubeboelig*. I alt fald kunne mennesker meget vel opholde sig på den i fire af årets måneder, nemlig i november, december, januar og februar. Disse fire måneder, der hos os på vor nordlige halvkugle er de strengeste vintermåneder, er på den sydlige halvkugles sydligste del de fire bedste og varmeste sommermåneder. Selv ret store kvæghjorder ville i disse fire måneder, i denne ganske vist korte sæson, have kunnet finde tilstrækkelig næring på de græssletter, der bredte sig på det indre af øen, særlig i dennes østlige del, hen imod det såkaldte Port Parry. Når vinterens

tykke snelag er smeltet under den antarktiske sols stråler, skyder med forbavsende hurtighed et frodigt grønsvær op, og dette holder sig længe, lige til hen imod vinterens begyndelse, takket være særlig jordens naturlige fugtighed. Man kunne meget vel lade kvæghjorder græsse og trives her i flere måneder af året, men man ville rigtignok på den anden side være nødsaget til at bringe kvæget til mildere egne, enten til Ildlandet eller til selve Patagonien, når vinteren kom, for dyrene ville aldeles ikke kunne tåle det forfærdelig strenge vinterklima her på øen.

Dette gælder dog kun for alt, hvad man kalder tamt hornkvæg, altså husdyr. Der lever i virkeligheden på øen en race drøvtyggere, en slags vilde dådyr eller rådyr, hvis kød er ret velsmagende. At disse dyr om vinteren ikke dør af sult, skyldes at de, ligesom rensdyrene i det høje nord, forstår at skrabe sneen bort med deres klove og under sneen finder de rødder, mosser og lavarter, som de kan ernære sig af. Også her viser naturen, at den ikke sætter noget levende væsen på noget sted, uden at den udruster den med evner til at finde føden. Hvorledes disse dyr fra fastlandet er kommet her over på disse øde øer, er for øvrigt en gåde, som endnu ingen har løst.

Mellem disse græsmarker, der breder sig her på det indre af øen, ser man hist og her noget, der ligner skov, men som kun er en smule forkrøblet krat. Her er egepur, ask og elm, men alt er lavt, alt er pisket af blæsten og svedet af vinterens bitre kulde, og selv om sommeren, altså i december og januar måneder, er disse trævækster snarere vissengule end grønne. Man kan vel nu og da træffe på et træ, der hæver sig en snes alen op, men det er forkrøblet som de andre, med sparsomme grene, med

sparsomt løv selv om sommeren, og selv slyngplanterne, der snor sig op ad dets stamme, har et sygeligt og vissent udsende.

Men disse græsmarker og disse krat udgør kun en lille fjerdedel af hele øens overflade. Resten af øen består kun af klipper, af stenørkener, af stenet land, hvor man kan finde granit og kvarts, men intet andet. Her er dybe afgrunde og spidse klipper, stenblokke, der er kastet hen, som om en vældig kæmpe havde leget med dem, og hist og her lavablokke, der skyldes vulkanske udbrud i længst forsvundne tider. At der her har fundet vulkanske katastrofer sted for millioner af år siden, kan man anse for givet. Dog vil man her forgæves søge efter udbrændte kratere. De findes lige så lidt her som på selve sydspidsen af Amerika. Formodentlig har andre og senere naturrystelser tilintetgjort dem. I det indre af øen er jordsmonnet derimod temmelig fladt. Særlig om vinteren, i de otte lange vintermåneder, når sneen falder og bliver ved med at falde, kan denne del af øen antage form af en uendelig steppe, en uendelig ørken af sne.

Alt er fladt, med vid horisont, men jo længere, man kommer mod vest, desto vildere og stejlere bliver øens naturforhold, og når man når helt ud til vestkysten, finder man mægtige, spidse klipper, der når en højde af over tre tusinde fod over havets overflade. Fra toppen af disse klipper kan man overskue hele denne vilde og besynderlige ø.

Foruden de før omtalte forkrøblede træer og buskvækster og forskellige græsarter er øens flora ikke rig. Man træffer forskellige urter, hvis blomster er af bleg og beskeden farve, og som næppe har åbnet sig, for de atter visner. Endvidere nogle vilde fjeldblomster, bleggrå og blegrøde, nogle slyngplanter og

så en del mosser og lavarter, som de før omtalte vilde hjorte æder. Der er vel en hel del urter, hvis rødder er spiselige også for mennesker, men dels er de sjældne, dels er deres næringsværdi kun ganske ringe. Nogle lignende arter findes på Ildlandet, og de spises af de indfødte dér, men disse regnes jo også for at være de laveststående af alle jordklodens mennesker. Forskellen mellem disse menneskers opfattelsesevne og en intelligent abes er i virkeligheden ikke stor. Den indfødte ildlænder kan for eksempel ikke tælle længere end til tre.

De, der ville søge efter floder eller andet rindende vand her på denne ø, ville søge forgæves. Intet kildespring vælder ud af denne øs stenede jord. Men i løbet af den otte måneder lange vinter falder her på øen en umådelig mængde sne. Den hober sig op, og først, når det bliver lidt mildere i luften, får solen bugt med det meget tykke snelag. Da smelter isen, og jorden kan ikke på en gang i løbet af den korte sommer optage, sluge den store mængde vand. Derfor danner der sig hist og her små laguner og søer, der holder sig, til frosten kommer med vinteren, det vil sige med april måned, og fryser dem til. På det tidspunkt, da vor roman begynder, styrtede vandet allerede ned fra fjeldene og højdedragene for at løbe ud i det snævre, dybe stræde ved forbjerget San Juan.

Mens således både dyreverdenen og planteverdenen kun er meget sparsomt repræsenteret her på øen, indeholder havet en overordentlig rigdom af fisk. Det formelig vrimler med fisk på disse kanter. Man kan derfor forstå, at de indfødte fra Patagonien og fra Ildlandet kommer hertil med deres både for at fiske og for at øse af havets rigdomme, skønt Lemairestrædet er meget vanskeligt og farligt at besejle, farlig for disse lette,

små og skrøbelige fiskerfartøjer. Næsten alle slags fisk og skaldyr findes her. Tidligere var havet også rigt på andre dyr end fisk. Hvaler, kaskelotter, sæler og hvalrosser fandtes her i store mængder, og man kunne se hele flåder af hvalfangerskibe. Men dette er nu for størstedelen forbi. Der førtes en så voldsom og hensynsløs jagt på disse dyr, at de delvis blev udryddet. De tiloversblevne dyr flygtede mod syd, ned i det sydlige Ishav, hvor jagten på dem er langt vanskeligere, og hvor de derfor bedre kan være i fred for menneskenes efterstræbelser.

Da kysterne er meget klippefulde, indskårne og fulde af revner og huller, er øen et sandt paradis for ynglende skaldyr og bløddyr. Her vrimler det med kæmpemæssige hummere, krabber og andre skaldyr, og i klipperevnerne ud mod havet kan man finde hele banker af spiselige østers og muslinger. En skibbruden, der blev kastet op på denne ubeboede ø, ville i hvert fald ikke være udsat for at dø af sult. Han ville på disse banker finde rigelig, om end noget ensformig næring.

Også fugleverdenen er talrig og med mange forskellige arter. Her er den store albatros, der har en kulør så hvid som en svane, her er fregatfuglen, hvis mægtige vinger kan bære den overordentlig langt, og som søfolk har truffet hundreder af mile ude på havet. Så er her de stærke måger med det hvide bryst, de sorte vinger, det skarpe blik og det citrongule næb. Og her er de rokkende pingviner, de nu snart uddøde gejrfugle og de altid skrigende søpapegøjer, der laver et frygteligt spektakel. Alle disse fugle, der med lethed finder deres næring i havets fiskebestand, har deres rugepladser her på og imellem klipperne. Ofte er en sådan fugleklippe så tæt besat med fugle, at den ser ud, som om den var levende. Fuglene efterlader her

et lag af ekskrementer og skarn, der i århundreder er blevet favnetykt, og som kunne blive en udmærket gødning, hvis nogen ville hente den; men her er jo ingen arbejdskraft, og guanoen er endnu ikke her blevet den rigdomskilde, som den er blevet på mange steder i Chile og i Peru og andre steder på Sydamerikas vestkyst.

Man må dog ikke tro, at disse øens naturlige rigdomme havde fristet nogen stat til at tage den i besiddelse. Hverken Chile eller Argentina havde lyst til den, for hvad betød disse rigdomme, når man ikke kunne udbytte og udnytte dem. Øen var i deres øjne kun en ubeboet og nøgen klippe. Da vor roman foregik, vidste man i grunden ikke, hvem øen tilhørte, om den var under republikken Chiles eller under republikken Argentinas overhøjhed. Alt, hvad man vidste om den, var, at den udgjorde en del af Magellan-øgruppen. Først i 1881 delte Chile og Argentina øgruppen mellem sig, og da tilfaldt denne "Statsø" Argentina. Men på vor romans tid var den fuldstændig herreløs.

Ved sommertid, i fire måneder, kunne man nu og da se de indfødte fiskere fra Patagonien og Ildlandet komme hertil i deres både for at fiske. Hvis det blev dårligt vejr, søgte de tilflugt her mellem klippernes spalter og revner. Hvad handelsskibene angår, går de fleste gennem Magellanstrædet, særlig de, der skal op til en havn på Amerikas stillehavskyst. Dette Magellanstræde er så ofte undersøgt og loddet, at man nu kender hvert rev og hver klippe samt hver en strømretning i det. Kortene over det er derfor meget klare og tydelige. Det er de derimod ikke over Lemairestrædet, og dette befares derfor kun af de skibe, der skal rundt om Kap Horn, og som enten kommer fra eller skal til en australsk eller sydasiatisk havn.

Det må indrømmes, at den argentinske republik havde haft en god og menneskekærlig idé, da den besluttede at bygge dette fyrtårn på Statsøen. Alle nationer bør være Argentina taknemmelige for det. I virkeligheden var der på disse kanter ikke et eneste fyr, der kunne tjene de søfarende til vejledning her, fra Magellanstrædet til Jomfrubjerget på den atlantiske side og til Kap Pilar på Stillehavets side. Dette nye fyr ville kunne være alle skibe til overordentlig stor nytte. Der var på den tid ikke engang tændt noget fyr på selve Kap Horn, skønt et sådant fyr havde kunnet afværge mange katastrofer og skibbrud. Men det kom af, at ingen vidste, hvem landet tilhørte, og at derfor ingen ville have udgifterne ved at bygge og vedligeholde et sådant fyr.

Nu havde altså republikken Argentina besluttet at bygge et fyrtårn på Statsøen, og man havde ikke været længe om at gå fra beslutning til handling. Fyret skulle bygges i bunden af Elgor-bugten, hvorfra det kunne ses over næsten hele Lemairestrædet. Efter et års ihærdigt arbejde skulle fyrtårnet stå bygget færdigt, og det skulle da indvies og for første gang tændes den 9. december 1856.

Omtrent et hundrede og halvtreds meter fra den lille, naturlige havn mellem to klipper, som Elgor-bugten endte i, var der et plateau, der lå omtrent fire meter højere end omgivelserne. Dette plateau, der var omkring fire eller fem hundrede kvadratmeter, nemlig nogle og tyve meter på hver led, var som skabt af naturen til at bære fyret. Man udvalgte derfor også straks denne gunstige plet til byggeplads. Uden om den byggede man en stærk mur af granitsten, og derefter lagde man fundamenterne til tårnet.

Dette tårn blev bygget midt på plateauet. Uden om det lå de forskellige mindre bygninger.

Til dette anlæg hørte for det første det hus, hvori de tre mænd, der passede fyret, skulle bo. I huset var der to store rum, møbleret med jernsenge, stole, borde og en kakkelovn, hvis rør førte op gennem taget. Boligen kunne med lethed holdes varm, og den var bygget så solid, at hverken blæst, sne eller regn kunne trænge ind i den. Her var også de skabe, der gemte fyrpassernes instrumenter, såsom kikkerter, barometre, termometre, sekstanter og oktanter foruden et kronometer. Endvidere var der her lamper, der skulle holdes i reserve og anvendes, hvis der skete et eller andet uheld med de lamper, der allerede nu var i brug oppe i fyrtårnet.

Dernæst var der magasinet. Her var der ophobet kul til brændsel for de tre fyrpassere og endvidere tønder med olie til fyrets lamper. På den tid var petroleum endnu ikke kommet rigtig i anvendelse, i hvert fald ikke i Sydamerika. I et andet skur fandtes provianten. Skønt de tre mænd kun skulle være her i tre måneder ad gangen, således som bestemmelsen var, var her dog proviant nok til et år. Man måtte nemlig regne med den mulighed, at storme eller andre hindringer kunne forhindre, at de blev afløst i rette tid, og desuden kunne det også tænkes, at et eller andet skib kunne komme hertil og have brug for proviant, eller at skibbrudne søfolk kunne frelse sig ind til fyret. Der skulle da også haves proviant til dem. Derfor fandt man i dette skur tønder med saltet kød og flæsk, sække med skibsbrød, kasser med røget flæsk, sukker, kaffe, te, salt og tørrede grøntsager samt dunke med whisky og rom. Hertil sluttede sig så et lille apotek, hvori man fandt alt, hvad der var

nødvendigt at have ved hånden af medikamenter, hvis nogen kom til skade eller blev syg.

Dernæst var der selve fyrtårnet.

Det var bygget overordentlig solidt, men det var jo også nødvendigt, hvis det skulle kunne modstå de voldsomme snestorme her om vinteren, og hvis det skulle kunne bevares gennem mange år. De fleste af byggematerialerne havde selve Statsøen leveret. Man havde af øens klipper sprængt granitblokke ud, og disse havde man sammenføjet dels med kalk, dels med stærke jernankre, der var smedet ind i granitten. Vasquez havde haft ret, da han til sine to kammerater havde udtalt som sin overbevisning, at ingen orkan kunne vælte dette fyrtårn, så lidt som der var nogen fare for, at søen skulle skylle hele øen bort.

Tårnet selv var to og tredive meter højt, regnet fra jorden til lamperne. Men da tårnet, som vi før har fortalt, var bygget på et plateau, der lå fire meter højere end den omgivende del, og da selve øen lå ret højt, befandt fyrets lamper sig i en højde af et hundrede og tre og tyve fod over havets overflade. Efter denne højde skulle man altså kunne se fyrets blus omtrent tredive kilometer ude på søen. Men i virkeligheden kunne det dog først ses af de søfarende, når disse ikke var længere borte end højst ti kilometer.

Dette havde følgende årsag:

På den tid var man endnu ikke som i vore dage nået til at anvende brændbar brint i fyr, end ikke petroleum og endnu mindre elektricitet. Dernæst lå dette fyr så fjernt, og forbindelsen mellem det og det øvrige land, selv med de nærmeste, beboede steder, var så vanskelig, at man var

nødsaget til at lave et fyr af stor enkelhed, og som ikke krævede hyppige reparationer. Man havde derfor besluttet at anvende olie som brændsel i lamperne. Til gengæld havde man forsynet fyret med de bedste og mest moderne lamper og redskaber, som man besad på den tid. Og "Fyrtårnet ved Verdens Ende" som man kaldte det, eller, for at tale et mere realistisk sprog, Fyrtårnet på Statsøen syd for Kap Horn, var da for sin tid et virkeligt mønsterfyr, værdigt til efterligning.

Den synsvidde, som dette fyr havde, ville man sikkert i vore dage, i begyndelsen af vort tyvende århundrede, finde ret ringe. For datiden var den overordentlig stor. Den kunne måle sig med de bedste fyrs synsvidde i Europa. Men selv om fyret kun kunne ses disse ti kilometer borte til søs, var dette i virkeligheden tilstrækkeligt. Uden for denne synsvidde var der nemlig ikke spor af fare for skibene, enten disse så kom fra nordøst, øst eller sydvest. De havde alle rum sø for sig, inden de kunne få fyret i sigte, og inden de sejlede ind i Lemairestrædet, eller inden de bestemte sig til at gå syd om Statsøen. Der var ingen som helst fare længere for noget skib, forudsat at det da ikke var rent forfærdeligt og stormende uvejr, hvis skibets fører fulgte de anvisninger, som den argentinske republiks marineministerium havde udstedt, og som det havde ladet bekendtgøre i alle søfarende nationers lande. Disse instruktioner lød omtrent således:

Den skibsfører, der vil gå syd om Statsøen med sit skib, skal holde sig fyret på denne ø i bestandig nord-nordvestlig retning. Den, der vil gå gennem Lemairestrædet, skal tage fyret i stik syd-sydvestlig retning. Vil man gå rundt om forbjergene San Juan eller Several, skal man have fyret om bagbord, vil man rundt om Fallows-forbjerget, skal

man styre således, at man bestandig har fyrets blus om styrbord. Hvis man sørger for at følge disse anvisninger fra det øjeblik, man får fyret i sigte, kan der efter menneskelige anskuelser ingen ulykker ske.

Dette var altså vejledningen for de søfarende. Hertil kunne man føje det, at når skipperen holdt sig fyret ret forude, ville dette lede ham direkte ind i Elgor-bugtens sikre havn, hvor han kunne kaste anker og være i sikker beskyttelse mod al slags uvejr, hvis da hans skib for øvrigt var blot nogenlunde solidt. Dette havde også sin betydning på den måde, at når avisodamperen *Santa Fé* kom tilbage, ville den, selv om det var bælgmørk nat, med lethed kunne finde vej ind i havnen mellem klipperne. Elgor-bugten var seks kilometer dyb, men da fyret lyste i en synsvidde af tyve kilometer, kunne *Santa Fé* altså se fyrets blus omtrent fjorten kilometer ude til søs, før den begyndte at sejle ind i selve bugten.

Man havde tidligere brugt en art spejle bag ved fyrlamper for at forstærke lyset. Disse spejle havde imidlertid den store fejl at opsluge en del af lysstyrken, inden de kastede den tilbage. Nu havde man ved dette fyr anvendt de såkaldte dioptriske spejle, der kun sluger en syvendedel af den lysstyrke, de kaster tilbage, og som lader fyrlampens blus synes mange gange fordoblet i styrke. Man ser, at også her havde man i sin tjeneste taget de sidste resultater, videnskaben havde frembragt. Særlig havde disse spejles evne til at kaste lyset tilbage det gode, at lyset formåede at trænge gennem diset luft. I vore dage har man forsøgt at oprette elektriske fyr. De har ikke vist sig praktiske, da det hvide, elektriske lys blander sig i langt højere grad med tåge end det lys, der frembragt ved forbrænding af et eller andet brændbart stof. Elektriske fyr vil næppe have nogen stor

fremtid for sig. På dette ene punkt i hvert fald har elektriciteten ikke sejret.

På stærkt befærdede steder er der mange fyr, og for at de søfarende kan skelne disse fyr fra hinanden og vide, hvor de er, er fyr, der ligger i nærheden af hinanden, forskellige: Nogle som røde blinkfyr, andre som hvide blinkfyr, nogle blinker hvert tiende sekund og andre, der viser sig hvert halve minut. Men her i disse farvande var der jo som sagt ikke eneste fyr ud over dette, og man kunne altså ikke tage fejl. Man havde derfor ladet dette fyr vise et bestandigt, roligt, klart, hvidt lys. Det er altid en smule vanskeligt at indrette maskineri og en sikkert virkende mekanisme for lynfyr og blinkfyr. En sådan mekanisme kan let gå itu, og hvorledes skulle man så have udbedret skaden her, hvor der i gunstigste tilfælde kun kom afløsning hver tredje måned. Man må huske, at ligeså stor gavn et tændt fyr kan være for skibene, lige så stor ulykke kan et fyr, der pludselig slukkes, eller ikke kan fungere regelmæssigt, være, idet skipperen jo går ud fra, at det endnu eksisterer og derfor ikke tager sig tilstrækkelig i agt.

Lamperne var, som før fortalt, af bedste og nyeste sort, forsynet med lufttrækkanaler og med mægtige rundbrændere. For så vidt var alt i orden. Det vigtigste var imidlertid spørgsmålet om, hvem det det var, der skulle passe dem og holde dem i god og tilbørlig orden. Heraf afhang det hele.

Betroede man fyret til klodrianer eller ukyndige folk, eller betroede man det til mennesker, man ikke kunne stole på, var den rolle, fyret spillede, værre, end om der slet ikke havde været noget fyr. Var fyrpasserne derimod pålidelige og samvittighedsfulde folk, kunne fyret udføre sin store og

velsignelsesrige mission. Det gjaldt om at have folk, som ikke blot ville, men også kunne udføre deres arbejde, og dette arbejde var ingenlunde få let som man tror. Man har måske den tro, at det at passe et fyrs lamper er et arbejde, som enhver med lethed kan påtage sig. Det er dog noget helt andet og vanskeligere. Man skal i virkeligheden også til dette arbejde have ikke så ringe en sagkundskab. Man skal vide, hvordan man renser lampernes væger på rette måde, at tilføre dem tilstrækkelig mængde af olie i beholderne, at stille lamperne i det rette forhold til de bagved stående spejle, at tænde fyret ved solnedgang og slukke det ved solopgang, osv. Det er først, når dette arbejde udføres med den mest minutiøse opmærksomhed, at et fyrtårn kan blive til den store nytte for alle folk på havet, som dets opgave jo er at være. Hvad nu dette fyrtårn her ved verdens ende angik, så behøvede de, der havde bygget det, ikke at nære nogen bekymring angående troskaben og pålideligheden hos de tre mænd, der i første omgang var sat til at passe det. Såvel Vasquez som hans to kammerater var mænd, på hvis pålidelig man kunne stole blindt. Da den argentinske republiks marineministerium havde bekendtgjort, at man søgte folk som fyrpassere på Statsøen, var der indløbet en enorm mængde ansøgninger. Man havde nøje vraget og valgt mellem disse mange ansøgere. og man havde udvalgt disse tre mænd som første hold, fordi man havde fået at vide, at de ikke blot var folk med godt helbred, men også mennesker, på hvem man kunne stole i ethvert tilfælde.

Så trist og ensformigt man end forstod, at livet måtte blive for disse tre mænd her på denne øde og ensomme ø, der lå så langt fra alle beboede og civiliserede egne, så var man dog

overbevist om, at ingen direkte fare truede dem. De var ganske vist med omtrent tre tusinde kilometer mellem dem og Buenos Aires – fra den by, hvorfra de hver tredje måned skulle have afløsning og proviant, men hvem skulle vel tilføje dem noget ondt? De indfødte fiskere fra Ildlandet og fra Patagonien kom vel hertil nu og da med deres fiskerbåde, men de blev ikke ret længe her, og for øvrigt var det fredelige og godmodige mennesker, der aldrig med deres gode vilje gjorde andre skabninger noget ondt. De var desuden så indskrænkede og så dumme, at man let kunne have magten over dem. Når fiskeriet var forbi, skyndte disse mennesker sig altid at komme hjem hurtigst muligt til Ildlandet eller Patagonien, eller hvor de nu hørte hjemme; og andre mennesker end disse så man så godt som aldrig her på øen. De søfarende var alt for bange for disse farlige, klippefulde kyster, hvor ulykken altid syntes at lure på dem, til at de skulle finde på at søge tilflugt her. De vidste, at de langt bedre og lettere ville kunne finde en sikker ankerplads på mange andre steder i Magellans øhav.

Alligevel havde man truffet adskillige forberedelser for det tilfældes skyld, at mistænkelige og ondsindede personer skulle gå i land her i Elgor-bugten, hvor det nybyggede fyrtårn lå, og hvor de tre mænd boede. Både fyrpassernes bolig og forskellige magasiner var forsynede med stærke porte, der kunne låses indvendig fra med vældige jernstænger, og det ville være næsten umuligt at sprænge de jerngitre, der var satte for vinduerne her. Desuden var de tre fyrpassere, Vasquez, Felipe og Moriz, forsynede med forsvarsvåben som geværer og revolvere, til hvilke de havde ammunition i rigelig mængde.

Til sidst må endnu en forholdsregel nævnes. For enden af korridoren, der gik gennem det lille hus, var døren, der førte ind til fyrets vindeltrappe. Det var en stærk, jernbeslået dør, og bag den var et endnu stærkere jerngitter, som kun kunne låses indvendig fra, og som det ville være umuligt at bryde op. At komme ind i tårnet ad anden vej var umuligt, for glughullerne var så små, at intet menneske kunne komme igennem dem, og desuden var de forsynet med stærke jerngitre. For at nå op på det lille galleri, som løb rundt om tårnet, der, hvor lamperne befandt sig, måtte man klatre op ad lynafledererens lænke. Men man måtte kunne klatre som en abe for at kunne udføre dette mesterværk.

Således var altså dette fyrtårn, som den argentinske republik havde ladet opføre på Statsøen, og som nu stod færdigt og lod sine stråler falde ud over to verdenshave, beskaffent.

3. De tre fyrpassere

Det er på denne tid af året, fra november til marts, at den største trafik viser sig i farvandene omkring Magellan-strædet. Havet er altid uroligt, svære dønninger ruller hele tiden mod land. Men selv om intet formår at dæmpe havets vælde her, hvor to oceaner mødes, så er i hvert fald atmosfæren ret blid, og de voldsomme storme, der raser her ved vintertid, går over til at blive regelmæssige passatvinde. Kun en sjælden gang kan det blive storm, men denne holder sig aldrig ret længe. Både dampere og sejlskibe vover da at gå gennem Lemairestrædet, når de skal rundt om Kap Horn.

Stor er denne trafik imidlertid aldrig, hverken den, der går syd om øen, eller den, der går gennem Lemairestrædet. Talrige er disse skibe ikke, og efterhånden, som man får bedre og bedre kort over Magellanstrædet, vælger skibene at gå denne vej, der bliver mindre og mindre farlig, og som også er kortere. Men selv om der også var en stærkere trafik, skulle denne dog ikke bidrage til at bryde det monotone liv, som de tre fyrpassere her var dømt til. Skibene ville holde sig så langt som muligt fra øen, og at gå i land på den ville der aldrig blive tale om.

Denne ensformighed ville måske falde andre tung og trættende. Livet i et fyrtårn ville ikke være alle mennesker behageligt. For de fleste fyrpassere har det dog intet at betyde. De er få godt som alle forhenværende søfolk og fiskere, og de er ikke mennesker, der driver tiden hen. De finder uafladelig på noget at bestille og på noget at fordrive tiden med. Desuden må

man huske på, at arbejdet i et fyrtårn ikke alene består i at tænde og slukke fyret og passe det fra solnedgang til solopgang – der er i reglen meget andet at gøre, og det var der også her for disse tre mænd. Man havde pålagt Vasquez og hans to kammerater nøje at holde udkig med, om nogen nærmede sig øen eller Elgor-bugten, og desuden skulle de hver uge mindst to gange gå til San Juan-forbjerget for at undersøge, om der var noget at observere. De skulle også gå ud til Kap San Several, men de måtte aldrig fjerne sig mere end højst otte eller ni kilometer fra fyrtårnet, og en af dem skulle altid blive tilbage i dette. Desuden skulle de føre fyrtårnets dagbog og i den omhyggeligt notere alt, hvad der skete, enhver større eller mindre begivenhed, samt optegne alle de skibe, der passerede forbi, dets navn, dets nationalitet, om det var en sejler eller en damper, og om denne ved hjælp af sine signalflag havde sendt en eller anden meddelelse ind til land. I bogen skulle endvidere indføres alle de observationer, man gjorde om højvande og lavvande, vindens retninger og styrke, regnskyllenes varighed, temperaturens svingninger, barometerstanden og andre vejrforhold. Når man på denne måde havde skaffet sig tilstrækkeligt materiale gennem nogle år, håbede man at kunne fremstille et meteorologisk kort over disse farvande.

Vasquez, der ligesom sine to kammerater Felipe og Moriz var argentiner af fødsel, var udset til at være fyrmester på øen, og de to andre skulle adlyde hans befalinger. Han var en mand på seks og fyrretyve år, stærk og kraftig, med et jernhelbred, der var blevet hærdet gennem hans liv som matros, og med en udholdenhed, der nok skulle bestå enhver prøve. Han havde som sømand faret den hele verden rundt, været på alle have,

ved de fleste lande og i hundreder af havne. Han var ved dette livs mange strabadser og farer blevet resolut, energisk, og mere end en gang havde han ved sit mod og sin snarrådighed forstået at redde sig fra farer, der havde truet hans liv. Det var ikke blot, fordi han var den ældste af de tre, at man havde valgt ham som chef for fyret, men også fordi hans karakter og hele væsen uvilkårligt indgød alle respekt og tillid. Skønt han ikke var nået længere end til at blive bådsmand i den argentinske marine, havde han dog erhvervet sig alles agtelse og venskab, da han frivilligt forlod tjenesten. Da han derfor søgte om pladsen som fyrpasser her ved dette fyr, nærede det argentinske marineministerium ingen tvivl om at han ville være den rette mand på den rette plads, og man ikke blot bevilgede hans andragende om at blive fyrpasser, men man gav ham også pladsen som chef for fyret.

Hans to kammerater, Felipe og Moriz, var ligeledes forhenværende matroser. Felipe var fyrretyve år, Moriz var kun syv og tredive. Vasquez havde kendt både dem og deres familie gennem mange år, og det var ham, der personligt havde anbefalet dem til Marineministeriet, da valget skulle træffes mellem de mange ansøgere til pladserne. Felipe var ugift ligesom Vasquez, hvorimod Moriz var gift, men havde ingen børn. Hans hustru, som han nu ikke skulle se i mange måneder, boede i Buenos Aires. Mens mændene var borte, havde hun taget tjeneste som medhjælperske hos en kone, der havde et hotel for søkaptajner i Buenos Aires havn.

Når deres vagttid, de tre måneder, var omme, skulle *Santa Fé* komme tilbage til øen, tage de tre mænd om bord og bringe dem tilbage til Buenos Aires samtidig med, at man landsatte tre

andre mænd til at passe fyret. Når andre tre måneder var gået, vendte Vasquez og hans kammerater tilbage til øen og så fremdeles. Der var på den måde ansat seks fyrpassere, der hver gjorde seks måneders tjeneste om året og havde seks måneders frihed.

Den første tjeneste faldt om sommeren, men de næste tre måneder faldt i juni, juli og august, der er den strengeste vintertid på disse breddegrader. Efter at have tilbragt en forholdsvis behagelig tid på øen, måtte de altså være forberedt på næste gang, de kom til den, at skulle døje alle en frygtelig hård vinters strabadser og strenge klima. Men dette afskrækkede ikke Vasquez og hans kammerater i mindste måde. De ville til den tid, mente de, være næsten akklimatiserede, og de skulle nok med lethed udholde den antarktiske vinters kulde og snestorme. De havde været vant til det, der var lige så galt eller værre, mens de var til søs.

Man skrev nu den 10. december, og fra denne dag at regne gik tjenesten ved fyret i en fast gænge. Hver nat brændte lamperne i fyret. En af de tre mænd passede dem, mens de to andre sov nede i huset. Natten var inddelt i fire vagter, hver på fire timer. Om dagen pudsede man lamperne og spejlene, efterså oliebeholderne, satte, hvis det var nødvendigt, nye væger i lamperne og gjorde disse i stand til atter ved næste solnedgang at kunne sende deres kraftige lys ud over søen for at advare de søfarende mod skær og brændinger og lede dem på rette vej.

Når dette arbejde var endt, begav Vasquez og en af de to andre mænd sig ofte på en udflugt rundt om Elgor-bugten, lige til havet. Enten gik de til fods langs stranden, eller de sejlede i

den lille båd, som man havde efterladt på øen til deres brug. Det var en halvdæksbåd med mast, fok og klyversejl. Til båden havde man fundet en lille, sikker havn mellem to klipper. Her lå den i sikkerhed, for de høje klipper beskyttede den mod østenvinden, og den var den eneste, man på øen havde noget at frygte fra.

Som vi før har fortalt, stod der i de instruktioner, Vasquez havde modtaget, at der til enhver tid skulle være en mand oppe i fyret. Mere end to ad gangen måtte fyrpasserne ikke fjerne sig fra fyret. Når to af dem var borte, var den tredje altid på post oppe på det rundtløbende galleri ved lamperne. Dette var en nødvendig forholdsregel. Ikke blot var man dermed sikret imod, at uvedkommende trængte op i fyret, men det kunne også ske, at et forbisejlende skib signaliserede sit navn eller blot sit nummer i Veritas-skibsregistret ind til fyret. Der måtte da på galleriet være en mand, der kunne modtage signalet. Nede på jorden kunne man kun overskue havet i østlig og nordøstlig retning. Mod alle andre retninger spærrede de høje klipper enhver udsigt. Kun oppe fra fyrets galleri havde man frit overblik over hele havet i alle fire retninger.

De første dage, efter at *Santa Fé* var sejlet bort, gik roligt, og uden at der skete det mindste af betydning. Det var smukt vejr, og temperaturen var blid og behagelig. Termometeret kunne endog ved middagstid på enkelte dage gå op til ti graders varme. Vinden blæste ind fra søen mellem solopgang og solnedgang, men når aftenen kom, slog den gerne om og kom fra nordvest, altså inde fra Patagoniens og Ildlandets vidtstrakte stepper. Nu og da kom der et regnskyl, og da termometeret fortsat steg, måtte man være forberedt på

tordenvejr, der kunne forandre de atmosfæriske forhold i betydelig grad.

Under indflydelse af solens stråler og den stadig stigende varme begyndte nu plantelivet at udfolde sig på øen. Den slette, der lå nærmest ved fyrtårnet, havde hidtil været fuldstændig dækket med sne. Nu kastede den sin hvide kappe, og man så grønsvær af en grønliggul, bleg farve brede sig ud over jorden. I krattet kom der også liv, de forkrøblede træer fik blade, og i skovbunden pippede græs og småblomster op mellem det visne løv. Man kunne næsten få lyst til at strække sig ud på jorden og drømme sig bort til andre og mere gæstfrie egne. Det smeltede snevand løb i en svulmende bæk over øen, hastigt ned mod havet for at styrte sig ud i det, og overalt på træer og klipper kom de gule mosser og de grå lavarter frem og gav både træer og sten en anden farve. Man kunne også på mange steder se den plante, hvis latinske navn er *Cochlearias*, men som af søfolk, der færdes i de arktiske eller antarktiske egne, kaldes for skørbugsplanten, fordi den kan helbrede den frygtelige sygdom skørbug. Der er i disse egne intet, der kan kaldes forår, dertil er overgangen for brat. Men det var den korte sommer, der nu var kommet, som i nogle uger ville herske her på øerne ved Magellanstrædet og på Sydamerikas sydspids og fuldstændig forandre landskabets udseende.

En eftermiddag hen imod solnedgang, efter at dagens arbejde var endt og før det øjeblik var kommet, da man skulle til at tænde fyrets lamper, finder vi alle tre fyrpassere, Vasquez, Felipe og Moriz, siddende og snakke sammen på fyrtårnets galleri. Det var Vasquez, der i sin egenskab af chef førte ordet. Eftermiddagen var blid og fredelig. Intet skib sås på havet. Ude

i horisonten stod solen som en gulrød kugle. En dyb fred hvilede over øen.

"Nå, kammerater," sagde Vasquez, efter at han omhyggeligt havde stoppet sin pibe, hvilket eksempel samvittighedsfuldt fulgtes af de to andre, – "nå, kammerater, sig mig så, hvad I synes om dette nye liv, som vi nu er begyndt at føre her på øen."

Der var et øjebliks tavshed.

Så sagde Felipe:

"Ja, Vasquez, hvad skal man sige til det. Vi har jo endnu kun været her så kort, så vi kan jo ikke dømme endnu. Men endnu har vi da ikke haft tid til at kede os eller til at blive videre trætte af tjenesten her ved fyret."

"Det har Felipe ret i," svarede Moriz; "og jeg er vis på, at de tre måneder, vi skal være her på øen, vil gå meget hurtigere for os, end vi havde tænkt regnet med."

"Ja, min ven," sagde Vasquez, "det er nu også min mening. Jeg tror, at disse tre måneder vil løbe lige så hurtigt som en fregat, der i skarp brise har sat alle sine klude op og skummer hen over bølgerne."

"Siden du taler om skibe," faldt Felipe ind, "så er det mærkeligt, at vi endnu ikke har set så meget som et sejl hele dagen. Der har ikke været det allermindste at se, hvor meget vi så end har spejdet hele horisonten rundt."

"Der kommer nok nogle, Felipe; du skal se, der kommer nok et eller andet skib med det allerførste," sagde Vasquez, "enten det så bliver en damper eller en sejler. Vent blot."

Og idet Vasquez sagde dette, holdt han begge de halvt knyttede, hule hænder op for øjet som en kikkert og gav sig til at spejde ud over havet.

"For ser du, Felipe, og du med, Moriz, det ville da virkelig være synd og skade, om man havde bygget dette kostbare og gode fyrtårn her på Statsøen, et fyrtårn, som kaster sine stråler henved tyve kilometer ud over søen, og så der ikke skulle komme et eneste skib, som fik nytte af det. Men hvem ved for øvrigt, om der ikke allerede her i nat er passeret skibe, som har haft nytte af fyret. Ser du, Felipe, de har måske nok kunnet se vort fyr, men derfor er det ikke sikkert, at vi har kunnet se deres lanterner. Vort fyr kan ses tyve kilometer ude, men selv når det er meget klar nat, kan vi dog ikke se lanternerne fra et skib, der er mere end en syv-otte kilometer ude."

"Og så er vort fyr jo også så nyt," sagde Moriz, "og det er ikke endnu alle søfarende, der ved, at det er bygget. Hvis de vidste det, ville de måske med større tryghed nærme sig øen og vælge passagen gennem Lemairestrædet."

"Ja, nu har du atter ret, Moriz," svarede Vasquez og tog nogle vældige drag af sin pibe, en af de små, korte piber, som søfolkene kalder *næsevarmere*. "Jeg siger dig, kammerat, at nu har du atter ret. Naturligvis går der nogen tid, før skipperne får at vide, at vort fyr er bygget, og før de får instruktionerne om, hvorledes de skal benytte sig af det. Men når det er sket, så kan du også være vis på, at du vil komme til at se mange flere skibe her, end der nogen sinde før er blevet set. Det er da ganske indlysende. Men du forstår jo også nok, at det ikke er tilstrækkeligt at vide, at der *er* et fyr, det må også være tændt fra solnedgang til solopgang, og det er derfor, at vi tre mænd er her."

"Men hvornår tror du, Vasquez, at skipperne får at vide, at der nu er et fyrtårn her på Statsøen," spurgte Felipe.

Det var Moriz, der svarede.

"Naturligvis når *Santa Fé* kommer tilbage til Buenos Aires, ikke sandt, Vasquez?"

"Ganske rigtigt, min ven, ganske rigtigt," svarede Vasquez.

"Ser I, når *Santa Fé* er kommet tilbage til Buenos Aires, så afleverer kaptajn Lafayate sin rapport til det argentinske marineministerium, og den lader rapporten trykke på flere sprog og sender den rundt til alle søfarende nationer i verden, og på den måde bliver det bekendt. Ja, se, der har I nu min mening om hele dette spørgsmål."

Næsten alle søfolk er store, naive børn. Disse tre mænd var det også. Egentlig kunne det jo være dem ligegyldigt, om der kom skibe her forbi eller ej, om der kom mange eller få, men de var så optaget af deres fyrtårn, at de næsten med længsel ventede på, at et skib skulle komme og få nytte af det. Det ville fylde dem med stolthed, at de havde kunnet være til nytte for ukendte kammerater fra fremmede nationer, som færdedes ude på søen.

Moriz vedblev:

"Og hvornår tror du, Vasquez, at *Santa Fé* og vore kammerater vil kunne være tilbage i Buenos Aires?"

"Åh, de kommer, når de kommer, og når for resten Vor Herre vil." svarede Vasquez. "Men hvis vejret ikke er dem rent imod, og hvis der ellers ikke støder noget til, så skulle jeg næsten mene, at *Santa Fé* med Vorherres tilladelse må kunne være hjemme i Buenos Aires om en uge fra i dag at regne. Vejret har jo hidtil været godt nok, og vinden er hele tiden kommet fra den rette side. Ser I, avisodamperen har med den vind kunnet sætte alle sine sejl til både nat og dag, og når den så oven i købet har

kunnet tage sin maskine til hjælp til at sætte farten op, så må efter min mening *Santa Fé* nok have kunnet løbe sine ni eller ti knob i timen. Ellers skulle det rigtignok forbavse mig meget."

"Ja," sagde Felipe, "og i dag må *Santa Fé* vel være kommet forbi Magellan-strædet, være kommet rundt om Jomfrubjerget og være nået henved tredive eller fyrretyve kilometer videre nordpå."

"Det kan du være vis på, min ven." erklærede Vasquez med overbevisning i stemmen. "I dette øjeblik styrer *Santa Fé* op langs med den patagoniske kyst, og jeg er vis på, at den løber lige så hurtigt som Patagoniens vilde heste. Og I ved jo begge, at de heste løber, som om de havde ild under halen, og at de løber lige så rask som en tremaster, der har alle klude oppe, og som har vinden ret agterind. Jo, jo, det skal nok slå til, kan I tro."

Man forstår med lethed, at denne avisodamper *Santa Fé* stadig beskæftigede de tre mænds tanker. Det var jo som den sidste rest af det fjerne fædreland, der nu havde forladt dem for at vende tilbage til hjemmet, og der skulle gå måneder, før de atter så den. I tankerne fulgte de den derfor på hele dens rejse, lige til dens endelige mål.

Der var nogle øjeblikkes tavshed.

De tre mænd sad og sugede på deres korte piber.

Så sagde Vasquez pludselig, mens han vendte sig mod Felipe:

"Har du fisket noget godt i dag?"

"Åh, ja, det kan gå an, Vasquez," svarede Felipe. "Med snøren har jeg fået et par dusin småfisk, og så fik jeg også fat på en hummer, der vejer mindst sine tre pund. Den forsøgte at smutte fra mig og skjule sig mellem nogle klipper, men jeg fik alligevel fat i den, for jeg har da også øjne i hovedet."

"Det er udmærket," sagde Vasquez, "bliv kun ved med det. Du skal ikke være bange for, at du udrydder fiskebestanden her i disse have. Der er fisk nok, og så ved du jo også nok, hvad man siger, at jo flere fisk, der fanges, desto flere kommer der til. Hvis vi fanger rigelig med fisk, kan vi både få afveksling i vore måltider, og så kan vi også spare på vor beholdning af saltet og røget kød og flæsk. Men hvordan går det så med grøntsagerne. Har vi nogle friske?"

"Det kan du være vis på, vi har." sagde Moriz triumferende. "Jeg har været nede i krattet i dag, og der har jeg fundet en mængde urter og rødder, som man kan få en udmærket salat af. Jeg så om bord på avisodamperen, hvorledes kokken bar sig ad med at lave sådan en ret, og jeg var ikke længe om at lure ham kunsten af. Nu skal I blot smage, hvad jeg vil lave til jer!"

"Din salat, eller hvad du nu vil kalde den, skal være velkommen, Moriz," sagde Vasquez. "Lad os blot bruge så lidt som muligt af vore henkogte sager. De kan være meget gode, men de kan dog ikke måle sig med alt, hvad der er frisk, enten det så er fisk, kød eller grøntsager. Det er en gammel historie, den."

Nu tog Felipe atter ordet.

"Ja," sagde han, "nu mangler der egentlig kun en ting, og det er frisk kød. Det ville ikke være så helt galt, om vi kunne få fat i noget vildt, for eksempel en af de guanaco-hjorte, som der lever en del af her på øen. Hvad om vi forsøgte at nedlægge sådan et dyr?"

"Jeg ville ikke sige nej til en god steg, for eksempel til en lækker dyrekølle," sagde Vasquez. "Det kunne min mave ganske sikkert ikke have nogen skade af, og skulle et sådant dyr komme

forbi, så nedlægger vi det naturligvis. Men vi må huske på, at vi ikke for at få fat i sådan et stykke vildt må fjerne os for langt fra fyrtårnet. I ved jo, hvad der står i vore instrukser, der ikke kan misforstås. Der står, at vi under ingen omstændigheder må fjerne os for langt fra fyret, hvis det ikke er for at bringe andre mennesker hjælp, eller hvis det ikke er for at undersøge, hvad der foregår i Elgor-bugten eller mellem forbjerget San Juan og Diegos-pynten. Instrukserne skal følges til punkt og prikke."

"Men," sagde Moriz, "hvis der nu kom os en guanaco-hjort nær på et bøsseskuds afstand, hvad så, Vasquez?"

"Kammerat, du ved, at jeg mener, at vi skal lade alle Vorherres skabninger leve i fred, hvis vi ikke har brug for dem. Har vi brug for dem, mener jeg, vi har lov til at tage dem som en gave fra Gud. Og da vi måske kan få brug for vor reserve af proviant enten på denne eller hin måde, enten til os selv eller til skibbrudne søfolk – for hvem ved, hvad der kan ske her – så mener jeg, at vi har lov til at nedlægge et dyr og tage det, enten det så kommer på et eller to eller tre bøsseskuds afstand. Men I må rigtignok også erindre jer, at denne guanaco-hjort er meget vild og sky, og at den aldrig nærmer sig mennesker eller menneskers boliger. Jeg ville rigtignok blive meget forbavset, om vi nogen sinde fik at se blot så meget som takkerne af en sådan hjorts gevir her i nogenlunde nærhed af vor bolig. Så hvordan vil I få fat i sådan en fyr uden at overtræde instruksen og fjerne jer for langt fra fyret – det gad jeg gerne vide."

Vasquez havde faktisk ret på dette punkt.

Siden de tre mænd havde installeret sig på øen, havde man nemlig ikke set nogen guanaco-hjort nærme sig Elgor-bugten. De sky dyr havde hurtigt mærket, at der var mennesker på øen,

og instinktmæssigt forstod de, at disse mennesker var deres fjender og efterstræbere. Styrmanden på *Santa Fé*, løjtnant Riegals, havde flere gange forsøgt at komme dyrene på skudhold, men alle hans anstrengelser havde været frugtesløse, skønt han flere gange havde vovet sig både ti og tolv kilometer ind i det indre af øen. Selv om der også var storvildt nok på øen, forstod dyrene dog altid at holde sig uden for skudvidde. Hvis *Santa Fé*s næstkommanderende var klatret over klipperne og var kommet forbi Port Parry, havde han måske været heldigere. Men vejene over mod den vestlige del af øen var så vanskelige og krævede så mange anstrengelser og strabadser, at hverken han eller nogen anden af *Santa Fé*s besætning havde villet gøre turen og undersøge egnen og kysterne omkring forbjerget San Bartolomé.

Natten mellem den 16. og 17. december, en rolig, næsten skyfri sommernat, netop ugedagen efter, at "Fyret ved Verdens Ende" var blevet tændt for første gang, og efter at avisodamperen *Santa Fé* havde forladt øen og var styret hjemefter mod Buenos Aires, havde Moriz vagt oppe i fyret. Klokken var hen ad ti, og han skulle snart afløses. Da så han pludselig langt ude, i østlig retning, et hvidt lys blinke frem over søen. Det var uden tvivl en skibslanterne, den første, man havde fået øje på, siden fyret var blevet tændt.

Moriz tænkte – og med rette – at dette syn også ville interessere hans to kammerater, der lå nede i huset og sov, og han løb derfor ned og vækkede dem.

Vasquez og Felipe gik straks med ham op i fyrtårnet, og her blev de længe stående med kikkerterne for øjet, spejdende ud gennem det vindue, der vendte mod øst, ud gennem natten, over søen.

"Det er et hvidt lys," sagde Vasquez.

"Ja," bekræftede Felipe, mens han stadig stirrede gennem kikkerten, "det er et hvidt lys, og det kan altså ikke være nogen sidelanterne, siden den hverken er rød eller grøn."

Felipes bemærkning var rigtig. Det var ikke nogen sidelanterne, for efter de internationale søfartsregler skal ethvert skib vise en grøn lanterne til bagbords side og en rød til styrbord.

"Det er et hvidt lys," vedblev Vasquez, "og det fortæller os altså, at det er toplanternen på en damper, der befinder sig her i nærheden af øen. Det kan der ikke være nogen tvivl om."

Der var heller ingen, der tvivlede om det. Det var virkelig en damper, der nærmede sig forbjerget San Juan for at gå rundt om det. Men i hvilken retning? Ville damperen gå syd om øen, eller ville den lægge sin rute ind gennem Lemairestrædet?

Det var det spørgsmål, som beskæftigede de tre mænd oppe i fyret.

De fulgte med kikkerterne spændt damperens kurs. Efter en halv times venten fik de endelig vished for, hvilken vej damperen ville tage.

Det var tydeligt at se, at damperen holdt sig fyret om bagbord i syd-sydvestlig retning, og at den altså havde bestemt sig for at styre ind gennem Lemairestrædet. Da den kom ud fra San Juan-strædet, kunne man fra fyret ganske tydeligt se dens

røde lanterne. Endnu en halv times tid så man skibets lys, og så forsvandt det i nattens dybe mørke.

"Det var det første skib, som har set "Fyrtårnet ved Verdens Ende"," råbte Felipe glad og fornøjet som et barn.

Og Vasquez svarede værdigt og stolt:

"Men det bliver ikke det sidste."

Allerede næste morgen signaliserede Felipe, der nu var på post, at et større sejlskib sås ude i horisonten. Luften var meget klar nu. Der havde været en smule tåge, men en frisk brise fra sydøst havde splittet tågen og fejet den bort, så man nu kunne se skibet, skønt dette var mindst tyve kilometer til søs.

Da Felipe havde meddelt sine to kammerater nyheden, ilede Moriz og Vasquez op i tårnet og begav sig ud på det omløbende galleri ved lamperne. Herfra så man tydeligt sejleren, der kom til syne bag de yderste klipper, til højre for Elgor-bugten og mellem Diegospynten og forbjerget San Several.

Det var et stort skib, der havde sat alle sejl til, og det sejlede så hurtigt af sted, at man kunne anslå dets fart til at være mindst tolv eller tretten knob i timen. Det var endnu langt ude, og da det styrede lige stik mod øen, var det umuligt at bedømme, om dets fører havde i sinde at gå nord eller syd om den.

De tre fyrpassere havde ikke for intet været sømænd det meste af deres liv. Alt, hvad der vedrørte søen og skibe, havde altid interesseret dem, særlig at se, hvorledes et skib manøvrerede. Hvor meget mere måtte det ikke interessere dem her, hvor dette var en af deres få adspredelser? De diskuterede derfor livligt om, hvilken kurs denne sejler ville tage. Vasquez og Moriz holdt på, at skipperen ville gå gennem strædet, mens

Felipe mente, at han ville gå syd om øen. Det blev Felipe, der fik ret. For da skibet var kommet ind på tre eller fire kilometers afstand, faldt det af med vinden, og man kunne tydeligt se, at det var skipperens mening at gå rundt om San Severals forbjerg og altså søge syd om Statsøen.

Det var en stor og statelig skude, kunne man se, den målte mindst sine atten hundrede tons, hvad der var ganske enormt for et skib på den tid, hvor vor roman foregår, altså i 1859. Den var rigget som barkskib og var af den såkaldte "clipper-type", som man den gang byggede i Nordamerika, og hvis fart ofte kunne være ganske overraskende.

Vasquez stod en stund tavs. Han var øjensynlig meget begejstret for det smukke skib, han her havde for sine øjne.

Så sagde han:

"Gid min gode kikkert må blive forvandlet til en gammel, brugt nathue, hvis den stolte skude der ikke er løbet af stablen på et eller andet værft oppe i Nordamerika!"

"Han signaliserer måske sit nummer ind til os," sagde Moriz.

"Det ville kun være hans pligt, om han gjorde det," mente fyrmester Vasquez og vendte sig om mod sine kammerater. "Lad os nu se."

De kom ikke til at vente længe. I det øjeblik, skuden var ved at gå rundt om San Severals forbjerg, begyndte den at signalisere ind til fyrtårnet, som skipperen måtte have fået øje på. Det ene signalflag efter det andet fløj op på stormastens top og hejsedes ned igen, og som flagene skiftedes, aflæste Vasquez i fyrets internationale signalbog deres betydning. Det varede ikke længe, før Vasquez kunne meddele sine kammerater, hvilket resultat han var kommet til.

Skibet hed *Montank*, og det hørte hjemme i Boston i de såkaldte Ny-England-stater, de forenede fristater i Nordamerika. Fyrpasserne svarede på *Montank*s signaler med at hejse den argentinske republiks flag på fyrtårnets lynafleder, der tillige gjorde tjeneste som flagstang og signalmast. De vedblev at stirre efter det store, smukke skib, til dettes master endelig forsvandt bag Kap Websters klipper på øens sydlige kyst.

"Farvel, *Montank*, du smukke skude," kunne Vasquez i sin begejstring ikke lade være med at råbe, "og gid Himmelen må give dig en god rejse, og at du ikke møder ondt og farligt vejr på din rejse rundt om Kap Horn. Det ønsker tre gamle sømænd dig. Farvel, *Montank*!"

Vasquez var næsten helt rørt, og måske gik det ikke hans to kammerater stort anderledes. De tænkte vel alle tre på de dage, da de endnu var matroser og fo'r omkring i verden på skibe, der var deres glæde og stolthed. Synet af denne smukke skude havde vakt mange gamle minder hos dem.

De dage, der nu fulgte, var rolige. Havet lå næsten ganske øde hen. Kun nu og da så man et sejl fjernt ude i horisonten. Det var skibe, som holdt sig på en afstand af over en snes kilometer fra øen, og som åbenbart ikke satte kursen efter Amerika.

Efter Vasquez' mening var det hvalfangerskibe, som var på vej ned til de antarktiske farvande, hvor de ville drive hvalfangst. Fra fyrets galleri havde de tre mænd for øvrigt flere gange set hvaler, der blæste deres stråler i vejret gennem næseborene. Det var dyr, som kom fra sydligere breddegrader, og som ved et tilfælde havde forvildet sig herop. De holdt sig

altid på temmelig lang afstand fra San Several-forbjerget og satte derefter kursen ud mod Stillehavet.

Når man undtager de meteorologiske iagttagelser, som de tre mænd gjorde, og som de nedskrev i fyrtårnets dagbog, kunne de intet notere af betydning lige til den 20. december. Vejret var blevet ret foranderligt og lunefuldt, og vinden sprang ofte om fra nordøst til sydvest. Undertiden faldt der ret heftige regnskyl, og regnen var ofte blandet med hagl. Det tydede på en vis elektrisk spænding i de øvre, atmosfæriske lag. Man måtte altså være forberedt på lyn og torden, der kan være af ret voldsom karakter i disse egne.

Om morgenen den 21. december, da Felipe spadserede rundt uden for fyrtårnet, troede han at opdage et stort dyr ovre i nærheden af det før omtalte krat.

Efter at han i nogen tid havde anstrengt sine øjne med at stirre på det, gik han ind for at hente sin kikkert for at få vished om, hvad det var, han så.

Han havde næppe sat kikkerten for øjet, før han så, at han ikke havde taget fejl. Det var en stor guanaco-hjort. Der var måske her anledning til at nedlægge et godt stykke vildt.

Han kaldte straks på Moriz og Vasquez, og disse kom hurtigt ud fra fyret og sluttede sig til deres kammerat, der meddelte dem, hvad han havde set, og pegede på dyret ovre ved krattet.

Alle tre blev hurtigt enige om, at man skulle se at nedlægge dyret, for at man kunne få frisk kød. Det ville være en afveksling i måltiderne, der væsentligst bestod af saltet og røget flæsk og kød og af fisk, og det ville tillade, at man sparede på provianten i magasinet.

Man blev hurtigt enig om den plan, man skulle gå frem efter.

Bevæbnet med et gevær skulle Moriz forlade fyrtårnet og forsøge på at omgå dyret uden at blive opdaget af det. Han skulle så søge at jage dyret ned mod Elgor-bugten, og her skulle Felipe passe det op. Dyret selv stod stadig ovre ved krattet, og det så næsten ud, som om det var ubevægeligt.

"I hvert fald, kammerater," sagde Vasquez, "må I tage jer godt i agt. Disse dyr har både fortræffelig hørelse og en meget fin lugtesans, og hvis dyret lugter eller hører Moriz, vil det flygte så hurtigt, at det ikke kan nytte at tænke på at nedlægge det eller omgå det. I må så lade det løbe, for I ved jo, hvad der står i vore instrukser om, at vi på ingen måde må fjerne os for langt fra fyret. I har vel forstået mig?"

"Javel, Vasquez, vi har forstået dig." svarede de to mænd.

Moriz drog så af sted, mens Vasquez og Felipe blev stående ved foden af fyrtårnet. De havde sat deres lange marinekikkerter for øjet, og kunne se, at dyret stadig stod ubevægeligt på samme plet, hvor det hele tiden havde stået. Så rettede de hele deres opmærksomhed mod Moriz.

Moriz havde begivet sig hen ad krattet til. Han listede sig forsigtigt frem, og åbenbart var det hans håb at kunne komme bag på dyret uden at blive opdaget af det og uden at skræmme det. Han søgte at nå klipperne for så derfra at drive hjorten ned mod Elgor-bugten, hvor Felipe skulle tage imod den.

Vasquez og Felipe kunne gennem kikkerterne følge ham med øjnene lige til det øjeblik, da han gik ind i krattet og forsvandt.

Der gik næsten en halv times tid. Dyret stod stadig ubevægeligt på samme plet, og Moriz måtte nu være det så nær, at han måtte kunne nedlægge det.

De to mænd ventede da også hvert øjeblik at høre et skud knalde, og de ventede enten at se dyret styrte om eller at se det flygte så hurtigt, dets ben kunne bære det.

Men der skete intet.

Der faldt intet skud, og nu så Vasquez og Felipe til deres uhyre overraskelse, hvorledes dyret i stedet for at flygte pludselig kastede sig ned på jorden tæt ved en klippe og strakte alle fire ben fra sig, som om det ikke længere havde kræfter nok til at holde sig oprejst.

Næsten i samme øjeblik så man Moriz, som det var lykkedes at snige sig bag om klipperne, komme til syne. Han nærmede sig hjorten, som ikke længere bevægede sig. Han gik helt hen til den og begyndte at føle på den med hånden, og derpå så man, hvorledes han pludselig rejste sig op med et ryk.

Moriz havde vendt sig om i retning af fyrtårnet. Han gjorde med armene nogle store, hældende bevægelser, som hans venner umuligt kunne tage fejl af. Der var ikke tvivl om, at han opfordrede dem til at komme hen til sig hurtigst muligt.

"Der må være sket noget mærkeligt for Moriz," sagde Vasquez. "Kom, Felipe, lad os skynde os over til ham."

For en gangs skyld glemte de begge deres instruks om, at der altid skulle være en mand ved fyret, og de løb så hurtigt, de kunne, over mod krattet, hvor Moriz stod.

De var næppe ti minutter om at løbe dette stykke vej.

"Nå, Moriz – og hjorten?" stammede Vasquez, der var blevet forpustet af det hurtige løb. Han var jo ikke nogen ung mand længere.

"Ja, den ligger der," sagde Moriz og pegede på dyret, der lå død, udstrakt ved hans fødder.

"Er dyret dødt?" spurgte Felipe.

"Det er dødt!" svarede Moriz.

"Det er altså et dyr, der er død af alderdomssvaghed?" råbte Vasquez.

"Ingenlunde," svarede Moriz. "Det er død som følge af et sår."

"Såret? Er dyret såret?"

"Ja, det har fået en kugle i siden."

"En kugle – en kugle ..." gentog Vasquez mekanisk.

Intet var mere sikkert end dette. Dyret var blevet skudt og havde fået en kugle i siden, og så havde det slæbt sig her hen til dette sted, hvor det var faldet om og var død.

Vasquez stod et øjeblik tankefuld.

Så mumlede han:

"Så må der altså være jægere her på øen."

Og uvilkårligt så han sig om og kastede et uroligt og mistænksomt blik ud over øen.

Anede han kommende ulykker?

4. Mellem sørøvere og vragplyndrere

Ingen af de tre mænd havde nogen sinde været på Statsøens vestlige kyst. Hvis de havde været der, ville de have set, hvor såre forskellig den var fra de dele af øen, som de kendte, særlig fra den del, som lå mellem San Juan og San Several. Hele denne vestlige kyst bestod af stejle, spidse klipper, der nåede en højde af henved to hundrede fod. De løb ganske kegleformet op, og deres rækker fortsattes langt ud i havet, hvor de endte i en række undersøiske skær, over hvilke bølgerne altid brødes og piskedes til skum selv i stille vejr. Det var som kæmpemæssige, skarpe rovdyrtænder, der ventede på bytte, og ve det skib, der kom disse tænder for nær. Det ville blive bidt i splinter af dem.

Hele den klippefulde kyst, mod hvilken brændingerne skummede og frådede, var for øvrigt som en eneste vældig, skrigende fuglerede. I alle revner, spalter og huller i stenene så man de hvidbrystede fugle ligge på æg, eller man så dem under evig skrig og skrål flagre om reden. Hvor langt denne skærgård strakte sig ud i havet, så man ved ebbetid. Over fire kilometer ud i søen så man da klipperne stikke deres tænder op af vandet. Mellem nogle af dem var der kanaler, som dog højst kunne befærdes af ganske små fartøjer. Andre steder var det umuligt at komme frem. Mellem strandens klipper var der hist og her et lille stykke åben kyst med sand og tang, hvor nogle magre strandplanter fristede en ynkelig tilværelse, og hvor man så

knuste skaller af sødyr ligge spredt rundt omkring. Mange steder i klipperne var der grotter; dybe, mørke, tørre grotter med meget snæver indgang. Disse grotters indre kunne frembyde et udmærket tilholdssted for mennesker, for selv det frygteligste uvejr nåede ikke herind, og selv når havet var i sin voldsomste rasen, nåede bølgerne dog aldrig ind i disse huler. Man kom til dem ved at klatre op over de bunker af stenblokke, der lå spredt ved klippernes fod, og som stormflod og springflod undertiden var stærke nok til at flytte fra sted til sted. Man kunne med nogen udholdenhed nå op til klippernes toppe, hvis man var dygtig til at klatre, men for at komme ind til det indre af øen havde man måttet klatre over klipper på henved ni hundrede meters højde, og så havde man endda henved tredive kilometer at gå. Alt i alt var denne kyst vildere, mere sønderreven og af en ganske anden art end den ved Elgor-bugten, hvor fyrtårnet var blevet opført.

Skønt den vestlige del af øen er noget beskyttet mod de nordvestlige vinde ved Ildlandets høje bjerge og ved Magellanøernes klipper, er havet dog ikke mindre uroligt her end på øens østlige kyst, fra San Juan-forbjerget til Kap San Several og Diegospynten.

Når man havde indset nytten af at bygge et fyrtårn på Statsøens atlanterhavskyst, var det dog ikke mindre sikkert, at et fyrtårn på øens stillehavskyst også ville have været til overordentlig stor nytte, nemlig for de skibe, som efter at være gået rundt om Kap Horn, og altså kom vestfra, nu skulle ind gennem Lemairestrædet. Argentinas regering havde gjort sin pligt og bygget fyret på østkysten. Nu stod det til den anden

sydamerikanske republik, til *Chile*, at bygge det andet fyr på øens stillehavskyst.

Hvis man havde påbegyndt dette arbejde på samme tid, som man byggede fyret på østkysten, ville det have haft til følge at man havde splittet og tilintetgjort en bande af sørøvere og vragplyndrere, som havde slået sig ned på øen i nærheden af San Bartolomés forbjerg.

Allerede for flere år tilbage var denne bande kommet her til øen. Den havde først slået sig ned på et sted ved indgangen til Elgor-bugten. Her havde den været så heldig at finde en stor, dyb hule, som den straks havde taget i besiddelse. Den kunne her føle sig fuldstændig tryg, for det skete aldrig, at noget skib anløb Statsøen, og hulen gav god beskyttelse mod vind og vejr.

Denne bande bestod af henved et dusin mænd, og den havde som chef en mand ved navn Kongre, der atter til næstkommanderende havde en bandit, der lød navnet Carcante, som var Kongre meget hengiven.

Banden bestod af alle slags udskud og pøbel fra Sydamerika. Fem af dem var fra Argentina eller fra Chile. Hvad de andre angik, så var de sandsynligvis indfødte fra Patagonien; halvblods indianere, frembragt ved krydsning mellem europæere og indianere. Kongre havde hvervet dem ovre på fastlandet, og de havde straks fulgt ham til Statsøen, som de alle kendte, idet de tidligere havde været herovre på fiskeri om sommeren, når vejret var godt.

Om Carcante vidste man kun, at han stammede fra Chile, men fra hvilken by eller landsby, hvem hans forældre var, og om han havde nogen familie, vidste ingen.

Det ville måske have været vanskeligt for ham selv at udtale sig om dette. Han vidste næppe selv, hvor gammel han var. Han var sandsynligvis mellem fem og tredive og fyrretyve år, af middelhøjde, nærmest mager, og han så ud, som om han ikke bestod af andet end knogler og muskler. Han var i besiddelse af overordentlige kræfter, men hans karakter var afskyelig. Han var lumsk og hovmodig, og der var ikke den forbrydelse, hverken tyveri eller mord, han ville være veget tilbage for, hvis den havde kunnet tilfredsstille hans hævntørst eller bringe ham personlig fordel.

Om bandens chef og høvding, om Kongre, vidste man endnu mindre end om Carcante. Man vidste end ikke, af hvilken nationalitet han var, for han havde aldrig udtalt sig om det. Ingen vidste, hvor han kom fra. Var hans navn virkelig Kongre, som han sagde? Ingen kunne have givet noget svar. Hvad der var sikkert, var, at dette navn, Kongre, er et meget almindeligt navn hos de indfødte på Magellan-øerne og på Ildlandet. Da den bekendte franske søfarer og opdagelsesrejsende Dumont d'Urville med sine to skibe, *Zélée* og *Astrolabe*, anløb den lille naturskabte havn Peckett ved Magellanstrædet, fik han, efter hvad han fortæller, besøg om bord af en patagonier, der hed Kongre. Men trods navnet var det alligevel såre tvivlsomt, at denne røver høvding stammede fra Patagonien. De indfødte her har en lav, flad pande, øjne, der er smalle og noget skæve, en flad næse og fremstående kindben. Endvidere er de i reglen høje af vækst, og deres hele fremtræden vidner om godmodighed. Men denne banditchef havde slet ingen af disse kendetegn.

Kongre var i besiddelse af en karakter, der var lige så voldsom og hidsig, som den var energisk. Man kunne øjeblikkelig erkende dette på ansigtets træk. Den vilde, rå hidsighed ligefrem lyste ud af dette ansigt, der var næsten helt overgroet med et tæt, vildtvoksende skæg. Dette skæg var nu næsten helt hvidt, skønt Kongre næppe var mere end omkring de fyrretyve år. Han var en bandit i ordets videste forstand, en forbryder, tilsølet af alle tænkelige forbrydelser, et rovdyr, der gik oprejst, og som havde fundet sig en hule her på denne ø, som andre mennesker så godt som intet kendte til, undtagen hvad kysterne angik.

Men hvorledes havde nu Kongre og hans bande i de år, de havde levet her på øen, kunnet friste livet? Det vil man finde en forklaring på i det følgende.

Efter at Kongre og hans værdige kammerat Carcante havde begået en række forbrydelser, af hvilke hver enkelt ville have været nok til at bringe dem i galgen eller på skafottet, fandt de opholdet i Puenta Arenas ved Magellan-strædet for farligt og flygtede derfor derfra. De flygtede over til Ildlandet, hvor det ville have været vanskeligt – for ikke at sige umuligt – at forfølge dem. Mens de levede her nogen tid mellem de indfødte, fik de at vide, hvor hyppigt der fandt skibbrud sted på Statsøen, der dengang endnu ikke var oplyst af et fyr. De forstod straks, at der på øens kyster måtte findes en mængde vraggods, mellem hvilket der også måtte findes sager af stor værdi. Kongre og Carcante besluttede at organisere en bande af vragplyndrere, der skulle udnytte, hvad der fandtes på Statsøens kyster. De fik straks fat på tre andre banditter, der var villige til at slå følge med dem, og til dem sluttede sig en del

halvblods indfødte, der, hvad brutalitet og hang til forbrydelser angik, ikke gav de andre noget efter. Man stjal en båd fra de indfødte og satte med den over Lemairestrædet, over til Statsøen. Men skønt både Kongre og Carcante havde været søfolk og udmærket forstod at manøvrere en båd selv under vanskelige forhold, kunne de dog ikke afværge en katastrofe. En voldsom kastevind drev den skrøbelige båd mod øst, og havet, der den dag var meget uroligt, slog båden ind mod klipperne ved Colnett-forbjerget, hvor den knustes netop i det øjeblik, da folkene om bord i den håbede at komme ind i mere smult farvand ved Port Parry. Det var på denne måde, at banden var kommet til Elgor-bugten. De blev ikke skuffede i de håb, de havde næret. Hele strandbredden mellem forbjerget San Juan og San Several var bogstavelig talt dækket med vraggods, der stammede fra strandinger af ældre eller nyere dato. Her var der vareballer, der næsten var ubeskadigede, kasser med proviant, som sikrede bandens medlemmer det fornødne til livet for lang tid, endvidere våben som geværer og revolvere, der vel var noget beskadigede og rustne, men som man med lethed kunne sætte i god stand, og ammunition til disse våben, som lå i hermetisk lukkede metalkasser, så de ikke havde taget nogen skade af havvandet. Og der var meget andet end det. Her var der kasser med guldstøv og med sølvbarrer, som hidrørte fra strandinger af skibe, der var kommet fra Australien. Her var møbler, brædder, planter, forskellige træsorter og hist og her resterne af et menneskeligt skelet. Men man fandt ikke en eneste overlevende fra disse katastrofer.

Den var velkendt af alle søfarende for sine ulykker, denne uhyggelige ø. Derfor gik man langt uden om den – og ve det

skib, der kom den for nær, og som af storm og strøm kastedes ind mod den. Det var redningsløst fortabt.

Det var dog ikke i det inderste af Elgor-bugten, at Kongre slog sig ned med sin bande, men ved indgangen til bugten. Han havde valgt denne plads, fordi han derfra bedre kunne observere alt, hvad der foregik ved San Juan-forbjerget. Et heldigt tilfælde lod ham opdage den før omtalte hule, hvis snævre indgang skjultes helt af høje bunker af tang og strandtidsler. Hulen var dyb, og den var rigelig stor nok til at kunne rumme hele banden. Den lå i læ af en høj klippe på bugtens nordside, og man havde derfor intet at frygte hverken af søen eller af stormene fra nordvest. Ind i denne hule bar nu Kongre og hans folk alt det af vraggodset, som kunne tjene til at møblere hulen og gøre den beboelig. Her var køjeklæder, beklædningsgenstande, kasser med proviant og våben, sække med brød og tønder med vin og brændevin. Tæt ved denne grotte, hvor man ville bo, havde man fundet en anden grotte, og denne bestemte man sig til at bruge som oplagssted for den øvrige del af vraggodset, såsom guldstøvet og sølvbarrerne og andre sager af større værdi. Hvis det så senere kunne lykkes Kongre på underfundig måde at få lokket et skib ind i bugten, var det hans mening at myrde hele besætningen, bemægtige sig skibet og bringe sit gods om bord i det. Når dette var sket, ville han med skibet sejle til nogle øer i Stillehavet, hvor han tidligere havde ernæret sig som sørøver, og hvor han så ville sælge både skib og ladning og blive en rig mand, formodentlig dog først efter at have bedraget alle eller i hvert fald de fleste af sine kammerater for den part, der måtte tilkomme dem.

Men indtil nu havde ingen sådan lejlighed til at slippe bort fra Statsøen med røvergodset tilbudt sig. I over to år havde intet skib vovet sig ind her i bugten. Til gengæld havde Kongre og de andre banditter i disse to år bestandig set deres rigdomme forøges. Der forekom nu og da skibbrud på øens kyster. Havet skyllede vraggods i land, og Kongre og Carcante tog alt som godt bytte. Gik der længere perioder, hvor naturen ikke selv forårsagede strandinger, var Kongre og hans folk ikke bange for at "hjælpe" lidt på forholdene. På de tider var sligt desværre ikke ganske ukendt på flere kyststrækninger i Sydamerika. Når det stod på med voldsomme, østlige storme, og man i forvejen vidste, at et eller andet skib befandt sig i nærheden af øen, løb man med lygter langs stranden, netop på de steder, hvor skibene lettest kunne strande. Man må ikke tro, at dette var for at advare folkene om bord på vedkommende skib. Tværtimod. Det var for at hilde de søfarende i den tro, at lygtens lys hidrørte fra en skibslanterne, og at der altså ingen fare var ved at styre efter dette lys. Satte så skibet denne kurs, strandede det ynkeligt på klipperne, og hvis der var nogen af de søfarende, der frelste sig levende op på stranden, blev de hugget ned, myrdet af vragplyndrerne. En slig trafik var på de tider desværre ikke ukendt, hverken i den gamle eller i den nye verden, og der er kyststrækninger i Europa, hvor man for eksempel bandt en lygte mellem hornene på en ko og lod dyret gå langs med stranden. Dyrets nikkende bevægelser lod da lygten svaje og svinge nøjagtig søm lanternen på et sejlende skib.

Dette var de bedrifter, som udførtes af denne bande sørøvere og vragplyndrere, om hvis eksistens man end ikke havde anelse

inde på selve fastlandet.

Imidlertid, bandens medlemmer var og blev ufrivillige fanger her på denne ø. De kunne ikke forlade den. Kongre og hans ven Carcante kunne vel nok nu og da ved deres nederdrægtighed lokke et eller andet skib til stranding og forlis, men de havde ikke formået at få noget skib lokket ind i Elgor-bugten. Det ville vel også have været vanskeligere for Kongre, end han selv fra først af havde tænkt sig. For det første var Elgor-bugten kun lidet kendt af de søfarende, og selv om de havde kendt øen, hvad skulle de så ind i den efter. For øvrigt skulle en skibsbesætning have været meget afkræftet, hvis den ikke skulle kunne have ydet god modstand mod disse tolv eller femten banditter.

Der gik på denne måde år efter år, hulerne var stoppende fulde af kostbart vraggods, der repræsenterede rene formuer, men hvad kunne det alt sammen nytte, når man ikke kunne slippe væk med det og gøre det i penge. Man forstår, hvorledes Kongre og hans folk ofte skummede af raseri, når et skib sejlede forbi, uden at det lykkedes at lokke det ind i bugten, og man forstår, at det vigtigste samtaleemne mellem Kongre og Carcante bestandig var, hvorledes man skulle slippe bort fra øen.

"Det er for galt," blev Carcante ved med at sige, "det er virkelig for galt. Her ligger vi på denne ø, som om vi var strandede matroser. Vi kan ikke komme bort, og så har vi inde i hulerne gods til en værdi af over hundrede tusinde piastre."

"Ja," svarede Kongre så altid, "vel er det for galt, og vi må se at finde en udvej til at slippe bort, koste, hvad det koste vil."

"Men hvornår? Hvorledes?" var Carcantes spørgsmål.

Og på dette spørgsmål havde hverken Kongre eller nogen af de andre endnu kunnet give noget svar, hvor meget de så end brød deres hoveder.

"Og nu ender det snart med, at vi ikke har mere proviant," sagde Carcante. "Det går på hæld, for du ved, at ved de to sidste strandinger fik vi nok meget gods og mange penge, men der var ingen proviant, og penge kan være gode nok, men man kan ikke spise dem. Vi kan måske nok finde en del, for fisk der jo nok af, men der er snart ikke mere vildt på øen, således har vi jaget det. Den smule, der er, kan vi næsten ikke få fat i, så sky er det blevet. og hvilke frygtelige vintre har vi ikke tilbragt her på denne afskyelige ø. For pokker, jeg kan blive ganske rasende, når jeg tænker på, at vi måske skal blive tvunget til at tilbringe endnu flere af den slags vintre her. Det kan virkelig blive morsomt."

Hvad skulle Kongre vel svare til alt dette?

Han var meget indesluttet, meget lidt talende. Men han følte raseriet koge over i sig, hver gang han forstod, hvor ganske afmægtig han var.

Afmægtig! Ja, han var ganske afmægtig. Efter at det havde vist sig umuligt at få lokket et skib ind i bugten, stod hans og hans folks håb nu til, at en eller anden fiskerbåd ovre fra Patagonien eller Ildlandet kom til øen. Så ville de myrde besætningen og bemægtige sig båden, hvad der hverken ville have kostet stort besvær eller større samvittighedsnag for Kongre, og med denne båd ville så Carcante og en mand til af banden være sejlet over til fastlandet. Derfra ville de begive sig enten til Buenos Aires eller til Valparaiso i Chile. De manglede ikke penge, og det ville derfor ikke have været svært for dem at

købe et mindre skib på halvandet hundrede eller to hundrede tons. Når dette var sket, ville man hyre nogle matroser og sejle med skibet til Statsøen. Her ville man myrde matroserne, for at de ikke senere skulle sladre af skole, og så ville man indlade alt godset i skibet og sejle til nogle øer i Stillehavet, hvor man var kendt, enten til Salomon-øerne eller til Ny Hebriderne. Dette var Kongres og Carcantes plan. Men det var endnu ikke lykkedes at bringe den til udførelse af den gode grund, at ingen fiskerbåd havde lagt til ved øen i lange tider.

I denne situation befandt vragplyndrernes bande sig, da der, femten måneder før vor roman begynder, skete noget, som fuldstændig kuldkastede alle Kongre og Carcantes beregninger.

I begyndelsen af oktober måned fik de en damper, der gik under den argentinske republiks flag, i sigte, og det varede ikke længe, før man så, at det var dens førers mening at gå ind i Elgor-bugten og kaste anker der.

Kongre og hans folk fik straks den ide at forsøge på at bemægtige sig skibet på den ene eller den anden måde, men de havde ikke betragtet det ret længe, før de så, at de atter var blevet skuffet i deres håb. De så nemlig, at det var et krigsskib, og de forstod, at her var der ikke noget at stille op for dem. Tværtimod var det rådeligst ikke at lade sig se. Derfor søgte de at udslette alle spor efter sig. De skjulte på bedste måde indgangene til de to huler, og derpå trak de sig tilbage til det indre af øen.

Den damper, som banditterne havde set, var avisoen *Santa Fé*. Den var kommet til øen med en arkitekt om bord, og arkitektens opgave var at finde den bedst mulige plads til at bygge et fyrtårn på. Da dette var sket, gik han atter om bord.

Santa Fé blev kun liggende nogle få dage i Elgor-bugten.

Så hejste den atter sine sejl, satte dampen op og forlod øen uden at have opdaget vragplyndrernes bande, skønt damperens besætning hyppigt havde været i land.

Både Kongre og Carcante havde været meget nysgerrige og ængstelige efter at vide, hvad denne damper vel var kommet her til øen efter. Deres første tanke var den, at man i Buenos Aires havde fået nys om alle deres forbrydelser, og at man nu kom for at straffe dem. Men da man ikke gjorde mine til at afsøge øen, forstod man slet ikke hensigten med damperens besøg. Nysgerrigheden blev efterhånden så stærk hos Carcante, at han en mørk nat sneg sig ned til det sted, hvor damperen lå, og hvor nogle af folkene havde rejst et lille telt. Ved at belure folkenes samtale fik han alt at vide. Han fik at vide, at der nu skulle rejses et fyrtårn på øen. Dette ville sige det samme, som at der nu ikke ville ske flere strandinger, og at der altså ikke var mere at gøre for banden her på øen. Den havde nu blot at se at forlade øen hurtigst muligt. Men hvornår, og på hvilken måde kunne dette ske? Det var det store spørgsmål.

Kongre var som før omtalt en mærkelig mand. Han forstod, at damperen vel snart, når sommeren i disse egne begyndte, ville komme tilbage med både materiale til fyret og med arbejdere til at bygge det. Der ville komme mange mennesker, og han løb den risiko at blive opdaget, hvis han blev. Hvilken hans skæbne ville blive, hvis han blev opdaget, nærede han ingen tvivl om. Han ville straks blive klynget op under damperens rånok som den bandit, morder og sørøver han var. Han måtte altså søge sig et nyt tilflugtssted. Han kendte hele øens vestkyst ovre ved forbjerget San Bartolomé, og han vidste,

at næppe nogen af *Santa Fés* besætning ville komme derover. Han tog da den beslutning at skjule sig der. Den tid, der ville gå, inden *Santa Fé* kom tilbage til øen, skulle bruges til flytningen. Uden at spilde en dag gav han sig til at udføre sin beslutning. Han transporterede proviant til et år over på vestkysten, dels konserves, dels brød og drikkevarer og desuden de vigtigste og kostbareste ting af det øvrige vraggods. Han indså, at han ikke fik tid til at transportere alt derover. En stor del måtte han lade blive tilbage i hulerne ved Elgor-bugten, og det eneste, han kunne gøre, var at skjule hulernes indgange så godt som muligt og så for resten lade skæbnen råde for, hvordan det ville gå.

Fem dage efter, at Kongres og Carcantes bande havde forladt deres kvarter ved Elgor-bugten, kom *Santa Fé* tilbage og lagde sig ind på sin gamle ankerplads. Den begyndte straks at losse byggematerialerne og sætte de arbejdere, der skulle være med til at bygge fyret, i land. Da stedet, hvor fyrtårnet skulle stå, allerede var bestemt forrige gang, avisodamperen var her, og da alle planer og tegninger til tårnet forelå, kunne man straks begynde på arbejdet.

På denne måde var det altså, at Kongres bande havde været nødsaget til at søge tilflugt øvre ved Kap Bartolomé på vestkysten af øen. En lille bæk, hvis vand stammede fra den smeltede is og sne skaffede dem tilstrækkeligt drikkevand. Ved fiskeri og ved nogen jagt på øens vildt kunne de skaffe sig proviant, så de kunne spare på de spiselige varer, de havde bragt med sig fra deres tidligere tilflugtssted.

Men med hvilken utålmodighed ventede ikke Kongre og Carcante på, at fyrtårnet skulle blive færdigt, og at *Santa Fé* atter skulle sejle bort for ikke at komme igen før om tre måneder, når

den kom tilbage med de tre mænd, der skulle afløse de første tre fyrpassere på deres post.

Man forstår naturligvis let, at Kongre og Carcante forstod at skaffe sig underretning om, på hvilket stadium byggearbejderne stod, og om alt, hvad man ellers foretog sig dernede i bunden af Elgor-bugten. Dels ved at liste sig frem langs kysten mod nord eller mod syd, dels ved at krybe frem fra øens indre eller ved på et skjult sted på klippetoppene at lægge sig på lur så de alt, hvad man foretog sig ved fyret, og man kunne beregne, hvornår hele det store arbejde ville blive færdigt. Når dette var sket, ville Kongre bringe en plan, som han længe havde pønset på, til udførelse. Hvem vidste for øvrigt, om ikke et skib lettere lod sig lokke ind i Elgor-bugten, når øen nu var forsynet med et fyr. Skete det, skulle Kongre efter den plan, han havde lagt, nok være mand for at bemægtige sig skuden efter at have nedsablet hele dens besætning på denne eller hin måde.

At besætningen om bord på *Santa Fé* skulle komme helt over til Kap San Bartolomé og opdage vragplyndrernes tilholdssted, nærede Kongre ingen bekymringer for, skønt han godt vidste, at flere af *Santa Fé*s folk ofte gjorde lange ture på øen for at undersøge forholdene på den. At komme herover var så vanskeligt og krævede så overordentlige anstrengelser, at næppe nogen ville forsøge på det. Det var muligt, ja, endog sandsynligt, at man engang ville undersøge øen fuldstændigt for at optage et nøjagtigt kort over den, men det ville efter alle omstændigheder at dømme ikke ske i år. Dertil var man alt for optaget med arbejderne ved fyret. Det kunne måske falde *Santa Fé*s fører ind at foretage en rundtur om øen, men han ville dog

næppe falde på at forsøge den farlige landgang mellem rev og klipper på øens vestkyst. Og skulle dette alligevel mod al forventning ske, så ville banden forstå at træffe alle forholdsregler mod at blive opdaget. Den behøvede blot i rette tid at skjule sig i hulerne, hvor den holdt til. Der var den absolut sikret mod opdagelse. Ingen ville finde disse huler uden efter lang søgen, og til en sådan søgen gav man sig næppe tid, da man jo ikke vidste, man havde noget at søge efter.

Kongres formodninger om at kunne være i fred der, hvor man nu var, slog da også til. December måned kom, og det var den, hvor arbejderne skulle være færdige, og hvor fyret for første gang skulle tændes. Når dette var sket, ville de tre fyrpassere være alene i fyret, og Kongre ville få bud herom ved fyrets første lysstråler.

Man havde som sagt beregnet, hvornår fyret skulle stå færdigt, og de sidste uger før dette indtraf, havde Kongre stillet spejdere ud rundt om på klippetoppene, hvorfra man på lang afstand ville kunne se fyrets lys. Disse spejdere havde ordre til øjeblikkelig at vende tilbage, når fyret blev tændt for første gang, og meddele Kongre det.

Det blev ved et tilfælde Carcante selv, som fra sin post natten mellem den 9. og 10. december så fyret blive tændt, og som bragte budskabet om det hjem til kammeraterne ved Kap San Bartolomé.

"Ja," råbte Carcante, da han trådte ind i hulen, hvor Kongre sad omgivet af en del af de andre banditter, "ja, nu har Djævelen da endelig tændt dette fyr, og gid Djævelen selv må slukke det igen."

"Vi har slet ikke brug for den Onde til at slukke fyret. Det kan nok blive besørget uden ham!" svarede Kongre.

Banditternes høvding forsøgte at tale i en rolig tone, men af hans krampagtigt knyttede hænder så man, hvor forbitret og ophidset han var.

Der gik nogle dage hen, uden at der skete noget.

I begyndelsen af den uge, der nu påfulgte, var det, at Carcante en dag, da han var ude på jagt, kom til at såre en guanaco-hjort, uden at dyret dog døde straks. Dette skete i nærheden af Port Parry. Man ved af det foregående, at dyret undslap fra Carcante, og at det nåede helt ud til udkanten af krattet, hvor Moriz, den ene af de tre fyrpassere, traf på det og så det styrte om og dø for sine fødder. Og fra denne dag at regne var det også, at Vasquez og hans to kammerater forstod, at de ikke, som de først havde antaget, var alene på øen. Der var andre mennesker her. Disse mennesker måtte vide, at der var folk ved fyret, og når de endnu ikke havde vist sig, kunne det kun forklares på den måde, at de med vilje holdt sig skjult, og at de havde ondt i sinde. De besluttede derfor at bevogte alle omgivelserne af Elgor-bugten endnu skarpere end før. Den dag var nu kommet, da den første del af Kongres plan skulle bringes til udførelse. Han ville forlade egnen ved San Bartolomés forbjerg for atter at vende tilbage til Kap San Juan. Banditterne havde besluttet at lade den største del af deres materiale blive tilbage i hulerne. De tog kun så meget proviant med sig, som var nødvendig for de tre, fire dage, turen varede. Når de havde taget fyrtårnet i besiddelse, var de vis på at finde proviant nok der.

Det var den 22. december. Når man brød op ved solopgang og fulgte den vej, som man vidste førte over klipperne og tværs gennem øens indre, kunne man håbe på, at kunne tilbagelægge den første tredjedel af vejen allerede den første dag. Når den tur, der var på omtrent en snes kilometer, var endt, ville man holde rast enten inde i krattet eller i læ af en eller anden klippe. Man var jo i årets bedste tid, så selv om man skulle campere under åben himmel, ville det ikke have stort at betyde.

Efter at man havde holdt dette hvil, ville man den næste dag bryde op allerede før daggry for at fortsætte. Man ville denne dag kun gå en snes kilometer, skønt terrænet nu var lettere at gå over. Endelig den tredje dag om aftenen ville man nå ned i nærheden af Elgor-bugten.

Kongre antog, at der kun var to mand til at passe fyret, mens der, som man ved, i virkeligheden var tre. Men for udførelsen af Kongres plan betød dette egentlig ikke noget, hvis da alt gik, som han havde tænkt sig det. Vasquez, Moriz og Felipe ville umuligt kunne modstå angrebet fra den bande, om hvis nederdrægtige planer, ja, om hvis hele eksistens de ikke havde nogen anelse. De to af dem, der ikke var på vagt, ville hurtigt blive myrdet nede i huset, og det ville så kun være et øjebliks sag også at få det gjort af med den tredje mand, der var på vagt oppe i fyret.

Kongre ville da efter denne nye skændselsdåd være herre over fyret, og han ville i ro og mag atter kunne flytte alt sit gods tilbage til hulerne ved San Juan-forbjerget ved indsejlingen til Elgor-bugten.

Dette var altså den første del af Kongres plan. At den ville lykkes, at den kunne lykkes, var han ikke et øjeblik i tvivl om.

Men ville han så også have held nok til at udføre den øvrige del af planen, det var måske mindre sikkert.

Her kom det nemlig ikke længere an på ham selv og hans folk alene. Det kom an på, om et eller andet skib ville søge ind i Elgor-bugten. Tidligere havde der kun været ringe sandsynlighed for, at dette ville ske, og det var da heller ikke sket, så længe disse banditter havde været her på øen. Men nu var forholdet blevet et ganske andet. Der var langt større chance for, at det ville ske nu, da *Santa Fé*s rejse var blevet bekendt, og da fyret var blevet tændt. Det kunne nu meget vel tænkes, at et skib under hårdt vejr hellere ville søge læ her i bugten, ledet derind af fyrets lys, i stedet for at vove sig ind gennem strædet eller syd om øen, hvad der altid var farefuldt, når der var storm. Og det første skib, der vovede sig herind, havde Kongre besluttet at gøre til sit, lige meget hvad det så skulle koste, for at han kunne flygte fra øen, ud over Stillehavet, til et eller andet sted, hvor han kunne sælge sit vraggods, få sine penge, være ukendt og ikke frygte for at blive opdaget og straffet for sine forbrydelser.

Men hele denne plan måtte være udført, inden der var gået tre måneder, inden *Santa Fé* vendte tilbage til Statsøen. I modsat fald ville Kongre og hele hans bande blive nødsaget til endnu engang at vende tilbage til hulerne ved Kap San Bartolomé, hvad man kun havde ringe lyst til. Det var jo meget forståeligt.

Desuden var der så også andet at tage i betragtning, og som kunne ødelægge hele planen. Når *Santa Fé* kom tilbage til øen, og når kaptajn Lafayate opdagede, at de tre fyrpassere var forsvundet, kunne han, der kendte disse mænds pålidelighed,

og som vidste, at den var hævet over enhver tvivl, ikke godt tænke andet, end at de var blevet myrdet. Måske ville der også være blodspor tilbage, som kunne fortælle ham, hvorledes de tre mænd var omkommet. Hvad ville der så ske? Det var ikke vanskeligt at forudse. Man ville antage, at morderne endnu var på øen, og man ville anstille en formelig klapjagt på dem. Man ville undersøge øen fra den ene ende til den anden, og *Santa Fé* ville ikke forlade øen, før man havde et resultat. Hvorledes skulle banden slippe fra sine forfølgere? Og selv om den formåede at skjule sig, hvorledes skulle den så formå at skaffe sig levnedsmidler? Om det blev nødvendigt, ville den argentinske republik måske sende flere skibe herned. Det var såre sandsynligt. Selv om det skulle lykkes Kongre at sætte sig i besiddelse af en fiskerbåd, hvad der var højst usandsynligt, så ville han dog næppe kunne slippe bort med den, for Lemairestrædet ville blive så skarpt bevogtet, at det ville blive umuligt for ham og de andre banditter at frelse sig over til Ildlandet. Det drejede sig altså om dette ene spørgsmål: Ville heldet begunstige disse banditter, så de formåede at slippe bort fra øen, mens det endnu var tid? –

Den 22. december om aftenen gik Kongre og Carcante sammen ude på den yderste spids af forbjerget San Bartolomé. De talte som sædvanlig sammen om, hvorledes de skulle slippe bort fra øen, og på hvilken måde man skulle gøre sig til herrer over det første skib, der kom ind i Elgor-bugten. Det var jo dette, der bestandig beskæftigede alle deres tanker. Efter søfolks skik så de hele tiden ud over søen for at se, om der var noget at observere.

Vejret var nogenlunde godt. Ude i horisonten sås dog enkelte mørke og truende skyer. Fra nordøst blæste der en ret stærk brise.

Klokken var halv syv, og Kongre og hans kammerat var netop ved at ville vende hjem til deres hule, da Carcante sagde:

"Det er vel altså en aftale, at vi lader alt materialet blive tilbage i hulerne her ved San Bartolomé, ikke sandt?"

"Jo," svarede Kongre, "lad det kun blive her. Vi kan altid bringe det tilbage til Elgor-bugten, når det er os, der er blevet herrer dernede, og når –"

Han fik ikke fuldendt, hvad han ville sige. Han blev stående stille og stirrede ud over søen, og først efter nogle sekunders forløb sagde han:

"Carcante! Se dog engang – derude – kan du se – jeg mener derude bag ved forbjerget – kan du se –?"

Carcante stirrede i den angivne retning.

"Hvad ser du, Carcante?"

Carcante blev ved med at stirre.

Endelig fik han atter mælet og vendte sig mod Kongre.

"Ja," sagde han, "der er ingen tvivl mulig. Jeg tager ikke fejl. Det er et skib!"

"Ja," svarede Kongre, "og det er åbenbart et skib, som søger at komme her ind til øen. Det kan man se på den måde, det styres på!"

Det var virkelig et skib, som for fulde sejl og med ret god vind krydsede omtrent fire kilometer ud for San Bartolomé.

Skønt det åbenbart ikke var nogen videre god sejler, og skønt den måtte krydse sig frem, kunne man dog antage, at den

inden natten kom, ville kunne nå ind i Lemairestrædet, hvad der åbenbart var dens mål.

"Det er en skonnert," sagde Carcante, "eller en skonnertbrig."

"Ja," svarede Kongre, "det er en brig, og så vidt jeg kan se, er det et skib, der måler sine halvandet hundrede eller højst to hundrede tons."

Jo mere de to mænd så på briggens kurs, desto mere blev det dem klart, at den havde til hensigt at foretrække at gå gennem Lemairestrædet frem for at gå rundt om San Bartolomé og altså syd om øen. Hele spørgsmålet var nu, om skibet formåede at nå ind i strædet, inden mørket og natten faldt på. Vinden tog bestandig til i styrke, og briggen løb måske den risiko at blive kastet ind på de undersøiske rev og klipper og blive knust.

Hele banden var nu forsamlet ude ved forbjergets spids og fulgte med spænding skibets kurs og skæbne.

Del var ikke første gang, at man så et skib i så umiddelbar nærhed af øen i den tid, banden havde huseret her. Man havde flere gange, som vi allerede har fortalt, bragt disse skibe til at strande på kysten ved at lokke dem ind til denne med lygter, der blev båret langs stranden, og som skulle forestille lanterner på sejlende skibe.

Der var også denne aften en af bandens medlemmer, der foreslog, at man på ny skulle anvende dette kneb for at få briggen til at strande.

"Nej," svarede Kongre bestemt, "denne brig må ikke strande. Vi har bedre anvendelse for den. Vi må sørge for, at den i nogenlunde sejlbar stand falder i vore hænder. Både vind og strøm er nu imod den, kan I se – natten vil blive meget mørk. Den vil efter min mening umuligt kunne nå ind i strædet i nat.

Endnu i morgen vil den ligge her ud for forbjerget, og så får vi at se, hvad der er at gøre."

Kongre var vant til at blive adlydt blindt af alle. Dels af denne grund, dels også, fordi man indså, han havde ret, var der ingen, der modsagde ham. Alle vidste desuden godt, at det nu langt mere drejede sig om at komme bort fra øen end om at samle sig nye rigdomme. Blev man herre over den skude, der nu lå derude på søen, fik man jo desuden alligevel alt, hvad der var i den.

En time senere var skibet fuldstændig forsvundet for dem i mørket. Ingen lanternes lys fortalte, hvor skibet befandt sig.

Om natten blæste det op, og vinden sprang om til sydvest. Det blev en brandstorm, og søernes brænding gik højt.

Næste morgen ved det første daggry kom Kongre, Carcante og de andre medlemmer af banden ud af hulen. De begav sig straks ned til stranden.

Og da så de, at briggen om natten af storm og sø var slået ind mod kysten og var strandet på San Bartolomés klipper.

5. Briggen *Maule*

Kongre havde, som før fortalt, tidligere faret til søs. Hvor langt var han nået ad denne bane? Havde han drevet det til selv at kommandere en skude, og hvad havde det da været for et skib? Den eneste, der havde kunnet besvare dette spørgsmål af dem, der befandt sig her på øen, var Carcante, der havde været Kongres kammerat under hans omflakkende og eventyrlige liv. Men Carcante fortalte intet. Han vidste at holde ren mund.

Det var sikkert, at havde man kaldt disse to banditter for gemene pirater og sørøvere, havde man ikke gjort dem uret eller fornærmet dem. De havde faktisk i flere år drevet dette håndværk i Stillehavet ved øgrupperne Ny Hebriderne og Salomonøerne. På den tid, hvor vor roman foregår, var det ikke så længe siden, at det hyppigt var sket, at handelsskibe i disse fjerne egne var blevet angrebet og plyndret af sørøvere.

Da havde imidlertid de tre magter, der havde besiddelser derude, og som derfor var mest interesseret i at bringe fredelige og lovlige forhold til veje, nemlig England, Frankrig og Nordamerikas fristater, besluttet at gøre en ende på disse tilstande. Der blev afsendt en mængde hurtigsejlende krigsskibe, som gjorde skarp jagt på sørøverne, og de, der ikke blev fanget, måtte fortrække. Det var lykkedes Kongre og Carcante at undslippe. Nu var de kommet her til Statsøen ved Magellanstrædet, og fra at være sørøvere var de blevet vragplyndrere og mordere. Det var hele den forandring, der var indtrådt i deres tilværelse.

Fem eller seks af Kongres og Carcantes mænd havde ligeledes tidligere faret til søs, enten som fiskere eller som matroser om bord på handelsskibe. Man var altså nok til at kunne manøvrere et skib, hvis man fik fat i det og fik gjort sig til herre over det. Hvad de øvrige af banden angik, de halvblods patagoniere, så ville de komme til at udgøre resten af besætningen på skibet – indtil man en skøn dag formodentlig slog dem ihjel og kastede deres lig i vandet for at undgå at komme til at dele byttet med dem.

Efter hvad man kunde beregne, kunne denne strandede brig ikke måle mere end mellem et hundrede og halvtreds og et hundrede og tres tons. Stormen fra sydvest havde om natten kastet den helt ind på kysten, men ved et tilfælde var den ikke blevet kastet mod klipperne og knust dér. Den var strandet på et sted *mellem* klipperne, hvor der var sandbund. Det så heller ikke ud til, at selve skibets skrog havde lidt noget videre ved strandingen. Briggen var under strandingen kastet om på bagbords side, og lå med klyverbommen lige mod land og styrbords side halvt ud mod havet. I denne stilling kunne man overskue hele dens dæk. Dens rigning var næsten ganske uskadt, men enkelte af dens sejl var flået i laser og pjalter af stormen under skibets fortvivlede kamp for at komme klar af kysten.

At denne kamp havde været hård, var der ingen tvivl om. Den foregående aften, da skibet blev set ud for San Bartolomé, havde det endnu haft mulighed for at komme ind i nogenlunde sikkerhed i Lemairestrædet, skønt vinden var fra nordøst. Da skibet forsvandt for Kongres og hans mænds blikke i den mørke nat, var vinden imidlertid ved at løje af, så skibet ikke kunne

sætte farten op. Det kunne da heller ikke modstå den stærke strøm, der førte lige ind mod kysten. Længere og længere drev det ind mod denne, og til sidst kom stormen fra sydvest og satte det helt ind på kysten. Var vinden sprunget om noget før, ville skibet sandsynligvis være blevet splintret på revene. Nu var det som om et rent vidunder drevet ind et sted på stranden, hvor der var sandbund, og ved ebbetid ville det ligge ganske tørt.

Men hvilken skæbne havde kaptajnen og mandskabet på denne brig lidt? Man vil ikke have vanskeligt ved at tænke sig til den. Da folkene på skibet havde forstået, at det var håbløst at kæmpe mod strøm og storm, og da de havde forstået, at skibet utvivlsomt ville strande, frygtede de for, at når skibet splintredes på klipperne, ville de alle omkomme. I virkeligheden ville de alle være blevet frelst, hvis de bare var forblevet om bord på skibet. Men de var altså gået i båden og havde søgt at frelse sig ind til land. At båden var kæntret og alle mand druknet, fik man snart bevis for, for nogle kilometer derfra, oppe ved den lille Franklin-bugt, drev båden i land med kølen i vejret.

At gå om bord på den strandede brig, når det blev ebbetid, ville ikke frembyde nogen særlige vanskeligheder. Fra San Bartolomés forbjerg kunne man ved at gå fra klippe til klippe nå helt ud til det sted, hvor strandingen var sket, og som ikke lå mere end en lille kilometers vej ude fra kysten. Det var da også det, Kongre og Carcante gjorde. Sammen med to af deres mænd gik de ud til vraget. Resten af banden blev opstillet som spejdere langs kysten for at se, om nogen af briggens besætning

var sluppet levende fra strandingen. I så tilfælde ville han ikke slippe levende fra Kongres hænder.

Da Kongre og hans tre ledsagere kom ud til briggen, lå denne ganske tør på den lille sandbanke, hvor den var strandet. Imidlertid, når højvandet kom, ville vandet stige syv eller otte fod, og da briggens dybgående næppe var mere end seks eller syv fod, kunne man håbe, at den under højvandet atter ville blive flot, forudsat, at den ikke havde fået en meget stor læk i skroget under vandgangslinjen.

Kongre havde ikke taget fejl, da han antog, at briggen var på henved et hundrede og tresindstyve tons. Han begyndte at gå rundt om den, og da han kom agterud, hvor navnebrættet var, læste han:

Maule af Valparaiso.

Det var altså en chilensk brig, som var strandet på Statsøen natten mellem den 22. og 23. december.

"Det var netop et sådant skib, vi havde brug for," sagde Carcante.

"Det kommer an på, om skuden ikke har en læk, der er så stor, at den ikke kan bringes til at flyde mere," var der en af mændene, der indvendte.

"Åh," svarede Kongre, "selv om skibet har en læk, så er den vel ikke værre, end at den kan udbedres af os."

Han begyndte nu en nøjagtig undersøgelse af briggen.

Skibet lå halvvejs væltet om på sandbanken. Den side, der vendte i vejret, havde ingen skade lidt. Forstavnen, der havde boret sig noget ned i sandet, var også uskadt. Det samme var tilfældet med agterstavnen, og det vigtigste var her, at roret sad ubeskadiget på sine jernhængsler. Hvad den side af briggen,

som lå ned mod sandet angik, var det endnu umuligt at danne sig en mening om, hvorvidt den var beskadiget eller ej, men når højvandet kom, ville man snart få vished om det. Inden for et par timer ville Kongre vide, om han kunne gøre skibet sejlbart eller ej.

"Lad os gå om bord," sagde han.

Skibets skrå stilling tillod, at man med lethed kunne komme om bord i det fra bagbords side, men den forhindrede samtidig, at man kunne bevæge sig på dækket. Man måtte på hænder og fødder krybe langs med rælingen, og når Kongre og hans banditter ville tværs over dækket, måtte de søge alle de støttepunkter, de kunne finde, for at komme over til kahytten og lugerne, der lukkede for lasten.

Det stød, skibet havde fået, da det strandede, kunne ikke have været særlig hårdt eller voldsomt, for når undtages noget løst gods var alt om bord på sin plads. Det var ikke ligefrem noget særlig elegant skib, man her var om bord i, det var tværtimod ret klodset bygget, og det så ud til at være temmelig dårligt indrettet. Men det havde kun ringe betydning for banditterne. Hovedsagen for dem var, om skibet ville blive flot ved højvande, eller om det havde så stor en læk, at det ville blive liggende her i den nu tørre havbugt og blive fyldt af vand.

Det første, Kongre gjorde, da han kom om bord, var at krybe hen til kahytten. På grund af skibets skrå stilling voldte det ham en del besvær at få kahytsdøren lukket op, men endelig lykkedes det ham, og han krøb nu ind i kahytten og fandt det lukaf, som kaptajnen havde benyttet. Han nåede hen til et skab, trak en skuffe ud og tog nogle papirer frem, som han stak til sig. Så

krøb han tilbage, ud på dækket, hvor Carcante sad og ventede på ham.

Begge gav sig til at læse papirerne igennem med følgende resultat:

Det strandede skib var briggen *Maule*, der hørte hjemme i Valparaiso i Chile. Det var på 187 tons, og dets kaptajn hed Pailha. Besætningen havde bestået af seks mand og kaptajnen, og den 23. november var det afsejlet i ballast fra Valparaiso med Falklandsøerne ved Amerikas sydspids' østlige kyst som mål.

Briggen *Maule* havde altså lykkelig omsejlet Kap Horn, og den havde været ved at gå ind gennem Lemairestrædet, da den ulykkeligvis strandede her på øen ved San Bartolomé. Hverken kaptajn Pailha eller nogen af *Maules* besætning var undsluppet fra katastrofen. De måtte alle være druknet, for i modsat fald måtte man, hvis en af dem var kommet fra det med livet, have set ham her på stranden. Men nu var det allerede to timer efter solopgang, og ingen af Kongres folk havde opdaget et eneste levende væsen på stranden eller mellem klipperne.

Man ser, at *Maule* ingen last havde inde. Den var i ballast undervejs til Falklandsøerne, hvor den formodentlig skulle have indtaget en ladning guano. Hvis Kongres bande havde glædet sig til at få ikke alene et skib, men også en kostbar ladning, blev de altså skuffet. Men det vigtigste var dog, at de fik et skib, i hvilket de kunne slippe bort fra øen. Nu havde de det, og nu gjaldt det for dem om at få *Maule* repareret og få det flot.

Maules ballast bestod af jord og murbrokker. Man måtte lempe denne ballast om, for at man kunne finde ud af, hvor skibets eventuelle læk befandt sig. Det havde naturligvis været bedst, om man helt havde losset *Maule* for dens ballast, men

dels ville dette tage alt for lang tid, dels ville briggen imens være alt for udsat for storme og strømme. Hvad det nu gjaldt om, var, så snart briggen blev flot, at få den bugseret bort fra dette sted og hen på et mere sikkert, hvor den kunne ligge i læ. Højvandet ville snart indtræde, og om nogle få timer ville floden være på sit højeste.

Kongre sagde til Carcante:

"Vi må nu gøre alt i stand til at kunne føre briggen et andet sted hen, så snart den har så meget vand under kølen, at den kan flyde. – Det er muligt, at den kun har lidt ubetydelig overlast, så den ikke lækker noget videre."

"Det vil vi snart få at vide!" svarede Carcante. "Nu begynder vandet at stige. Hvad mener du, vi skal gøre, Kongre?"

"Vi haler *Maule* ud uden for revene, og derpå sejler vi den rundt om bjerget og hen til den sikre havn mellem de to klipper ved Pingvinbugten. Det er omtrent ud for vore huler der. Der er der ingen fare for, at den kan komme på grund, for vandet er dybt, selv ved ebbetid, og denne brig har kun et dybgående på seks fod."

"Og hvad så?" spurgte Carcante.

"Så bringer vi alt det gods om bord, som vi har bragt herover fra Elgor-bugten!" svarede Kongre.

"Og derpå?"

"Så må vi se tiden an, om hvad der er at gøre!" mente Kongre roligt.

Alle mand gik straks til arbejdet, for det gjaldt om at benytte det højvande, der nu var ved at komme. Man ville ellers miste tolv timer, inden man fik briggen flot. Man måtte for enhver pris have skibet inde i den omtalte havn ved Pingvinbugten, før

det blev middag. Der ville den være i læ, hvis vejret holdt sig nogenlunde.

Det første, Kongre gjorde, hjulpet af sine mænd, var at hive ankeret udenbords. Man bragte det uden for sandbanken, hvor skibet lå, og lod ankerkættingen slæbe efter ankeret. På denne måde blev det let, når floden kom og hævede skibet, at få dette bugseret ud på det sted, hvor ankeret nu lå, nemlig ved blot at hale ankerkættingen ind på dækket igen. Når så briggen var ude på dybt vand, kunne man forhale den ind til Pingvinbugten, og man ventede at være der, inden ebben atter meldte sig. Om eftermiddagen kunne man så underkaste lasten et gennemgribende eftersyn for at se, hvor lækken var. Hvis skibet trak meget vand, måtte man søge at holde det på pumperne, til man foreløbig havde fået tættet lækagen.

Da man gik løs på arbejdet med stor energi, lykkedes det folkene at få det hele færdigt, netop som floden atter meldte sig. I løbet af få minutter var den tidligere ganske tørre sandbanke overskyllet, og vandet steg med forbavsende fart.

Kongre, Carcante og fem-seks af deres mænd gik nu om bord i briggen, mens resten af banden vendte tilbage til strandens klipper for atter at overtage deres udkigsposter.

Der var nu for de mænd, der var om bord i briggen, kun ét at gøre, nemlig at vente.

Undertiden skete det, at vinden blæste stærkere op samtidig med, at højvandet kom, og det var særlig dette, man frygtede, for vinden kunne så drive briggen endnu længere ind mod land. Men hvis dette skete, var der en risiko for, at briggen kunne komme ind på et sted ved kysten, hvor der selv ved højvande aldrig ville blive vand nok under skibets køl. Skibet ville da blive

liggende strandet, uden at det nogen sinde ville være muligt at få det bragt flot, og dermed ville Kongre og hans bandes håb om at slippe bort fra øen atter engang blive skuffet.

Det syntes dog, som om heldet nu endelig engang skulle begunstige Kongre og hans plan. Vinden slog vel om til syd, men den var så svag, at det ville koste store anstrengelser at få briggen *Maule* flot – det skib, til hvilket de alle fæstede så stort et håb.

Kongre og hans bande holdt sig forude på skibet. Det var denne del af briggen, der stak mindst dybt og derfor først ville få tilstrækkelig vand under sig. Hvis det skete, som man med rette kunne håbe på, nemlig at skibet ville vende sig med stævnen mod søen, når det kunne flyde, ville det ikke vare længe, før man ved at hale ind på ankerkættingen kunne få skibet ud på dybt vand. Derfra ville det så være en forholdsvis let sag at få skibet varpet og forhalet videre hen til den ankerplads, som man i forvejen havde bestemt.

Imidlertid steg havet højere og højere. Vi har før fortalt, at forskellen mellem ebbe og flod er ganske overordentlig stor her i disse farvande ved Verdens Ende, det vil sige ved Sydamerikas sydligste spids, og da forskellen indtræder på blot seks timer, kan man forstå, hvor hurtigt vandet stiger. Man hørte, hvorledes det knirkede og knagede i *Maules* skrog, et bevis på, at skibet begyndte at rejse sig. Ude fra havet kom den ene vældige bølge efter den anden, men bølgerne løb ikke tilbage, de syntes at blive liggende med deres vand, og man kunne ikke tale om en egentlig brænding. Man så ikke det mindste hvide skum derude på søen.

I sandhed, disse banditter til vragplyndrere og sørøvere kunne ikke sige, at de kunne have forlangt bedre og heldigere omstændigheder.

Men selv om nu også Kongre og Carcante samt de øvrige af banden kunne være så nogenlunde visse på, at det ville lykkes dem at få briggen flot, og selv om de også var visse på at de kunne bringe den i god behold ind i sikkert læ i Franklin-bugten, så var der dog et spørgsmål tilbage, der bekymrede dem alle meget. Var der en eller anden større lækage på den bagbords side, som havde ligget ned mod sandbanken, og som man derfor ikke havde kunnet undersøge? Og hvis der var en sådan større lækage, hvorledes skulle man så opdage, hvor den var, når skibet var halvfuldt med ballast, og hvorledes skulle man få tid til at udbedre skaden på de tre måneder, inden *Santa Fé* kom tilbage til øen? Måske var lækken så betydelig, at briggen, hvor meget man end anstrengte sig for at holde den på pumperne, lidt efter lidt ville fyldes med vand. Så ville den på ny synke her på denne plet, hvor den var strandet, og ingen magt i verden ville kunne frelse den. Med det første uvejr, der indtraf, ville den blive splintret til pindebrænde.

Dette var Kongres og Carcantes store bekymring, mens de stod der forude på briggen og mærkede, hvorledes højvandet stadig steg og stadig løftede skibet højere og højere i vejret.

Man forstår derfor også let den spændte og ængstelige opmærksomhed, hvormed Kongre og de andre fulgte skibets bevægelser. Endnu rejste det sig hele tiden mere og mere, men dette betød måske ikke andet, end at højvandet endnu ikke havde nået lækken, hullet i skibets bagbordsside. Men hvis der var en læk, ville vandet, når det nåede den, straks strømme ind

gennem den, og skroget ville blive fyldt med vand. *Maule* ville aldrig rejse sig mere.

Men denne uro fortog sig dog lidt efter lidt.

Højvandet steg stadig.

Og efterhånden som vandet steg, så man og mærkede man også, hvorledes briggen hævede sig på vandet. Vandet steg op langs skibets sider uden at trænge ind i lasten. Endnu nogle minutter, endnu nogle rystelser, og man var overbevist om, at skibets skrog var uskadt.

Dækket lå nu vandret, så man kunne bevæge sig på det.

Carcante var næsten begejstret.

"Der er ingen læk under vandlinjen," blev han ved med at skrige, "der er ikke spor af læk under vandgangslinjen!"

"Alle mand til gangspillet," skreg Kongre. "Alle mand klar til at hale ind på ankerkættingen."

Alle løb til det gangspil, som bruges til at hive ankeret ind. Man skulle nu bruge det til at hale ind på ankerkættingen med, for at man derved kunne forhale skibet ud til det sted med nogenlunde dybt vand, hvor man havde bragt ankeret hen i forvejen.

Kongre bøjede sig spejdende ud over forstavnen. Han så nu, forledes højvandet, der var steget i henved to og en halv time, nåede helt op til vandlinjen forude. Forstavnen havde hævet sig. Den forreste del af kølen berørte ikke længere havbunden. Men agterstavnen sad endnu fast i bankens sand, og roret kunne altså heller ikke bevæges. Man måtte sikkert vente endnu en halv times tid, før den bageste del af skibet kom fri.

Kongre var imidlertid nu så utålmodig, at han ikke vilde vente denne halve time. Han ville forsøge at trække skibet af

grunden med magt, og stående forude på skibet råbte han:

"Lad spillet gå!"

Alle mand drejede løs på gangspillet for at hale skibet ud, men det eneste, man opnåede, var at stramme ankerkættingen. Hvis man blev således ved, ville man kun hale ankeret ind og ikke skibet ud.

Briggens agterstavn rørte sig ikke. Den sad endnu for dybt begravet i bankens sand.

Kongre kom atter til fornuft.

"Hold inde!" råbte han.

Spillet blev standset.

Man kunne frygte, at man rev ankeret løs fra i sin plads og halede det om bord på briggen, og hvorledes skulle man så på ny bringe det ud på den plads, hvor man først havde kastet det.

Briggen holdt sig nu fuldstændig rank i søerne. Mens Kongre stadig i sin store utålmodighed holdt sig forude, var Carcante gået ned i lasten. Det varede ikke længe, før han havde overbevist sig om, at vandet ingen steder var trængt ind i skibet. Man kunne altså gå ud fra, at hvis der var en læk eller et brud, måtte det enten være ganske ubetydeligt eller også over vandlinjen. *Maule* havde åbenbart kun fået ligefrem forbavsende lille skade både ved at strande og ved at ligge her på stranden et halvt døgn. Man kunne derfor håbe på, at skibets ophold i Pingvinbugten ikke behøvede at blive af ret lang varighed.

Man kunne endog håbe på, at man i løbet af en eftermiddag kunne indlade alt røvergodset i den, så man allerede den følgende dag kunne sætte kursen bort fra øen. Man måtte benytte sig af det gode vejr og af den gunstige vind. Den vind,

der nu blæste, begunstigede i høj grad *Maules* sejlads, enten skibet nu ville gå gennem Lemairestrædet, eller det ville gå syd om Statsøen for at nå ud i det atlantiske hav.

Da klokken var hen ad halv ni om morgenen, nærmede højvandet sig sit højdepunkt. På det sted, hvor *Maule* var strandet, kunne vandets højde ofte være forskellig. Undertiden var forskellen henved ti fod, undertiden betydelig mindre. Men da *Maule*, som vi har fortalt, kun havde seks fods dybgående, kunne man håbe på, at vandet i hvert fald ville stige højt nok til at løfte briggens agterstavn. Dette slog også til.

Håbet skuffedes ikke.

Da klokken var lidt over halv ni, kom agterstavnen fri af sandet. *Maule* flød nu fuldstændig, og da havet var roligt, og vinden kun var svag, behøvede man ikke at frygte et nyt havari.

Efter at Kongre havde tænkt over situationen i nogle minutter, kom han til det resultat, at man nu med bedre held end før måtte kunne forhale skibet. På hans kommando løb folkene atter til gangspillet og begyndte at dreje dette, og efter at de havde drejet ankerkættingen en halv snes favne ind, lå *Maule* nu også ganske rigtig med stævnen vendt ud mod søen. Ankeret havde holdt godt. Dets to arme havde fået fat i en klippe i havbunden, og man havde snarere kunnet rive dets arme af det, end man havde kunnet få det trukket bort fra dets plads.

"Hæng i, folkens!" skreg Kongre begejstret.

Og alle mand, også Carcante, sled i gangspillet for at hale skuden ud, mens Kongre, der nu var gået agterud, bøjede sig over rælingen for at se, om agterstavnen nu også var fuldkommen fri, og om roret var uskadt.

Roret var ganske vist uskadt, men sandbanken var ujævn, og selv om briggen havde flydt for nogle få minutter siden, så skrabede dens køl dog endnu nu og da havbunden. Og pludselig mærkede man, at skibet atter stod fast.

På ny blev Kongre og hans mænd grebet af en dyb uro.

Havet ville ganske vist endnu stige et kvarters tid, og hvis ikke *Maule* var bragt flot til den tid, ville der absolut intet videre være at gøre, skibet ville ikke kunne trækkes af grunden. Det ville blive slående så fast, som om man havde spigret det til havbunden med enorme spiger. I de to kommende dage ville højvandet nå mindre og mindre højt, og først om otte og fyrretyve timer ville vandet atter nå den højde, det havde i dag. Men hvad kunne der ikke indtræffe i mellemtiden af storm og uvejr! Ti gange kunne skibet nå at blive splintret på denne tid, her på denne farlige kyst.

Man måtte altså gøre den alleryderste anstrengelse.

Alle mændene om bord på dette skib var grebet af et frygteligt raseri over deres egen afmagt. Det var et næsten frådende og kogende raseri. Her stod de og havde under deres fødder denne skude, der skulle føre dem bort fra denne forbandede og ensomme ø, det skib, som skulle bringe dem tilbage til samfundet og til andre mennesker, og som skulle bringe dem til egne, hvor de ikke længere behøvede at frygte for at blive straffet for alle deres forbrydelser og skændselsgerninger, og hvor de skulle dele deres bytte og blive rige folk – og så – og så – så blev denne skude stadig stående på sandbanken og lod sig ikke rokke af grunden.

Man hørte disse menneskers forbitrede eder og forbandelser, mens de sled i gangspillet som rasende, og mens briggen, trods

alle anstrengelser, ikke rørte sig ud af pletten. Samtidig med, at de drejede, så sveden drev over deres pander, frygtede de hvert øjeblik for, at ankeret skulle slippe sin plads og derved alt være fortabt for denne gang. for hvis dette skete, måtte man afvente lavvandet den næste dag for atter at kunne bringe ankeret på plads. Det ville være fire og tyve timer, og hvad kunne der ikke ske i denne tid. Hvor let kunne vejret ikke slå om i disse egne, hvor det næsten var umuligt blot nogenlunde at beregne, hvorledes vejr, vind og strøm ville være om få timer. Og som for at bestyrke denne frygt og uro hos folkene, kom der nu tykke, sorte skyer op ude i horisonten mod nordøst. Ganske vist, hvis de holdt sig til denne side af øen, ville der ikke være stort at frygte for briggen, for sandbanken, på hvilken skibet endnu stod, var beskyttet mod stormene af de høje klipper, der omgav den til de tre sider. Men man kunne frygte at havet rejste sig, og da kunne brændingen over sandbanken let gøre det af med briggen og tilføje den en skade, som den var sluppet fri for under strandingen den foregående nat.

Og dertil kom denne vind fra nordvest. Selv om den kun kom som en let brise, ville den dog i høj grad forhindre briggens sejlads til Pingvinbugten. Måske ville man blive nødsaget til at krydse ud for øen i flere dage, inden man kunne gå omkring San Bartolomé og ned til ankerpladsen. Men man ved jo, at det gjaldt for disse mennesker om at få skibet repareret og gjort sødygtigt til en lang og vovelig fart over Stillehavet på den kortest mulige tid, og inden avisodamperen *Santa Fé* kom tilbage.

Højvandet havde nu nået sit højeste punkt. Endnu nogle få minutter blot, og ebben ville begynde at melde sig, havet gå

tilbage. Hele sandbanken var dækket af søen. Kun hist og her så man en spids af et halvt undersøisk rev dukke op. Det var ombruset af havets skum og fråde og lignede en kæmpemæssig, hvid blomst. Spidsen af San Bartolomés forbjerg sås ikke mere, men selve stranden, der nogle minutter havde været dækket af højvandet, lå nu atter tør.

Det var åbenbart, at havet trak sig tilbage, at vandet begynde at falde.

Snart ville man atter se klippernes takkede spidser dukke op omkring sandbanken.

Man hørte på ny ederne og skrigene fra mændene ved gangspillet. Alle deres anstrengelser mislykkedes, og nu var der allerede flere af dem, der forlod spillet, fordi de mente, at det hele var håbløst arbejde og spildt ulejlighed.

Men så snart Kongre så dette, kom han styrtende til.

Hans øjne var blodskudte, han skummede af raseri. I hånden holdt han en økse, som han truende svang i luften, og han svor på, at han ville dræbe den første, der vovede at forlade spillet.

Alle vidste godt, at han ikke var til at spøge med, og at han var mand for at udføre sine trusler. Man skyndte sig derfor på ny til gangspillet og greb fat i dets arme. Under folkenes fortvivlede anstrengelser strammedes ankerkættingen så voldsomt, at det så ud, som om den skulle springe, eller som om selve gangspillet skulle gå i stykker under det uhyre tryk.

Endelig, endelig hørte man en skrabende lyd fra skibets køl, der skurede hen over bankens sand. Skibet havde gjort en lille bevægelse ud mod søen. Nu så man også, hvorledes rorets hjul bevægede sig og på den måde viste, at det lidt efter lidt kom fri af havbunden, hvor det hidtil havde stået fast.

"Hurra! Hurra!" brølede folkene ved gangspillet, da de forstod, at *Maule* endelig var kommet fri. Kølen gled kun over det øverste sandlag. Gangspillet drejede sig med lethed, og i løbet af nogle få minutter flød briggen *Maule* uden for sandbanken med mindst ti fod vand under kølen og haledes ud til det sted, hvor dets anker lå.

Kongre gik agterud og tog roret.

Nu så man, hvorledes ankerkættingen lidt efter lidt haledes indenbords på *Maule*. Snart fulgte også ankeret med. Det havde nu sluppet den klippe, hvortil det så at sige havde bidt sig fast. Der var nu kun tilbage at bringe skibet hen til den sikre ankerplads i Franklin-bugten, også kaldet Pingvinbugten. Kongre lod fokken hejse. Den ville være tilstrækkelig til at føre skibet frem. Lidt efter gled *Maule* atter af sted.

Og en halv times tid efter så man den, efter at den var sejlet rundt om kystens klipper, ligge trygt til ankers i havnen ved Pingvinbugten, omtrent fire kilometer borte fra forbjerget San Bartolomé.

6. I Elgor-bugten

Det var altså lykkedes på bedste måde at få briggen *Maule* bragt flot fra dens strandingssted. Men hermed var alt dog ikke endt. Man måtte nu også tænke på at få en sikker ankerplads til den, hvor den intet risikerede i den tid, man reparerede den. Her ved San Bartolomé lå den vel ret trygt, så længe det gode sommervejr holdt sig, men hvis havet rejste sig med lange dønninger, eller hvis det blev storm fra nordvest, kunne opholdet her let blive meget farligt for *Maule*. På visse tider af året ville skibet ikke kunne have tilbragt blot fire og tyve timer her uden at blive slynget mod land og knust.

Alt dette var Kongre ingenlunde uvidende om. Han havde været længe nok på øen, til at han kendte alle forholdene på den. Det var derfor også hans mening, allerede før ebben meldte sig næste dag, at drage bort herfra og søge at komme et stykke ind i Lemairestrædet.

Men før dette kunne ske, måtte man underkaste skibet et foreløbigt eftersyn. Man måtte undersøge skibets skrog inde fra lastrummet. Man var vel nok nogenlunde sikker på, at skibet ikke kunne have lidt nogen større skade, siden der intet vand var i lasten, men derfor kunne det dog alligevel være, at der var brud et eller andet sted, fremkommet ved strandingen, og dette brud måtte man så udbedre. Det ville ellers være alt for voveligt at gå med skibet ud på den lange fart, tværs over Stillehavet, til Salomonøerne eller Ny Hebriderne.

Kongre satte straks sine folk til arbejdet.

Først måtte man flytte ballasten fra bagbords side over i styrbords side lidt efter lidt, for at skibet ikke skulle få så stærk slagside, at det kæntrede. At bringe ballasten i land og atter laste den om bord i briggen anså man ikke for nødvendigt, og man sparede derved ikke blot meget arbejde, men også tid. Det sidste var næsten det vigtigste, når man tog hensyn til den lidet sikre stilling, hvori *Maule* befandt sig.

Man gik nu frem på følgende måde:

Først bragtes den ballast, der befandt sig forude til bagbords side, ud til styrbords side agterude, for at man kunne undersøge forstavnen af skibet. Denne undersøgelse foretoges af Kongre og Carcante i forening, og de blev bistået af en chilener ved navn Vargas. Denne Vargas havde tidligere været skibstømrer, og han havde i flere år, før han sluttede sig til Kongre og blev sørøver, arbejdet på skibsværfterne i Valparaiso og andre havne i Sydamerika. Han var en dygtig mand, der kendte sit håndværk til bunds.

Hele den del af skibet, der lå mellem fokkemasten og forstavnen, blev befundet at være ganske uskadt. Hverken spanter eller knæ havde lidt noget ved strandingen på sandbanken. Man så for øvrigt også, at selv om det var et gammelt og dårligt sejlende skib, var det dog bygget meget solidt.

Så flyttede man atter ballasten forud, og gav sig til at undersøge den del af skibet der lå mellem fokkemasten og stormasten. Heller ikke denne del syntes at have lidt det ringeste, og stigerne, der førte ned i lasten, var også ganske uskadte. Så kom man endelig til den tredje og bageste del af skibet.

Her var der et havari af en vis betydning. Der var ganske vist ingen læk, der lod vandet strømme ind i skibets last, men flere af plankerne og spanterne var brækkede og splintrede, og man kunne i hvert fald ikke vove en lang rejse med skibet i denne tilstand.

Dette havari var sandsynligvis opstået på den måde, skibet var tørnet på en undersøisk klippe, inden det kastedes om på sandbanken. Selv om plankerne ikke var helt gennembrudt, og selv om der ikke var frembragt noget hul i skibssiden, hvor vandet kunne trænge ind, så var skaden dog så stor, at enhver kyndig sømand måtte blive urolig over den, og med god grund.

En reparation var altså påtrængende nødvendig, før skibet atter stak i søen. Havde det drejet sig om en kortere rejse, havde man måske nok turdet vove den med skibet i den tilstand, det var i, men ikke når det gjaldt en lang rejse. Det var sandsynligt, at denne reparation ville vare mindst en uge, selv om man også havde de nødvendige materialer og det fornødne værktøj ved hånden.

Da Kongre og hans fæller havde set, hvad det drejede sig om, og i hvilken situation de var, afløste ederne og forbandelserne atter de hurraråb, der havde hilst den glædelige begivenhed, at skibet kom flot. Folkenes forbitrelse og raseri var under disse omstændigheder vel forståelig, for de spurgte uvilkårlig sig selv, om briggen mon ikke havde lidt så hårdt et havari, at den aldrig mere ville blive sejldygtig, og uvilkårlig spurgte de også, om det heller ikke denne gang skulle lykkes dem at komme bort fra Statsøen, hvor de nu i flere år havde levet som vilde.

Kongre afbrød folkenes banden, og for at sætte mod i dem og få dem til atter at gå løs på arbejdet, sagde han:

"Havariet, som skibet har lidt, er faktisk alvorligt. I den tilstand, *Maule* nu er, kan vi ikke sejle ret langt med den. Der er mange hundrede kilometer at tilbagelægge, før vi når over til øerne i Stillehavet. Hvis vi sejler med briggen, som den nu er, risikerer vi, at vi går under med mand og mus, inden vi kommer ret langt. Men dette havari er dog ikke værre, end at vi kan udbedre det."

"Men hvor skal vi reparere skaden?" spurgte en af chilenerne, der ikke formåede at skjule sin uro.

"I hvert fald ikke her!" sagde en af de andre banditter.

"Nej, I har ret!" svarede Kongre i en bestemt tone. "Her kan vi ikke risikere at blive liggende. Her kan reparationen ikke foregå!"

"Men hvor da?"

"I Elgor-bugten!"

På otte og fyrretyve timer kunne briggen ganske rigtigt nå fra San Bartolomé og Pingvinbugten op til Elgor-bugten, enten den så ville gå nord eller syd om øen, før den gik ind i strædet. I den hule, som banden først havde beboet, men som man havde måttet forlade af frygt for opdagelse, da *Santa Fé* første gang kom til øen, havde man både materialer og værktøj til tømmermandens disposition. Selv om det også skulle blive nødvendigt, at *Maule* måtte blive liggende deroppe i fjorten dage eller noget længere, så var der intet at gøre derved. Men dette havde for øvrigt heller ikke større betydning. Sommeren ville vare endnu mindst to måneder, og når Kongre og hans fæller endelig forlod øen, ville det i hvert fald være om bord på et sejldygtigt skib, som ydede dem al mulig sikkerhed.

Det havde for øvrigt hele tiden været Kongres hensigt at aflægge et besøg i Elgor-bugten, inden han og hans folk for altid forlod øen. Under ingen omstændigheder ville han lade alt det værdifulde gods, som han havde oplagret i den forladte hule ved Elgor-bugten, i stikken. Det hele drejede sig altså kun om en forsinkelse på et par uger. Nu, da man havde været her på øen i flere år, kunne et par uger jo ikke spille så stor en rolle for ham og hans folk.

Alt dette forklarede Kongre sine mænd.

Hans ord bar som sædvanlig frugt. Tilliden vendte atter tilbage hos folkene, og man begyndte fortrøstningsfuldt at forberede alt til afrejsen. Allerede dagen efter skulle denne finde sted, når højvandet meldte sig.

Hvad tilstedeværelsen af de tre fyrpassere angik, så nærede Kongre ingen bekymring i den retning. Han var en bandit uden skrupler eller samvittighed. Over for Carcante fremsatte han roligt og koldblodigt sine planer, da de et øjeblik var alene.

"Før denne brig strandede her på øen og kom i vor magt," sagde han til Carcante, "var det min hensigt atter at tage Elgor-bugten i besiddelse. Jeg har ikke forandret mine beslutninger i den retning. Men i stedet for, som jeg først havde tænkt, at komme listende ud fra det indre af øen for ikke at blive opdaget, kommer vi nu fra søsiden og uden at gøre mindste forsøg på at skjule os. Briggen lægger sig ind i bugten, kaster anker, og man vil modtage os uden at have den ringeste mistanke til os. Derpå –"

Kongre fortsatte ikke. Men han gjorde en bevægelse, som Carcante, der kendte sin kammerat, ikke kunne misforstå. Han nikkede bifaldende. Han var lige så lidt som den anden bandit i

tvivl om, at det skændige forehavende ville lykkes. Der var jo alle chancer for det. I virkeligheden skulle der ske et mirakel, hvis Vasquez, Moriz og Felipe, de tre fyrpassere, skulle undslippe den skæbne, der truede dem fra disse banditters side.

Hele eftermiddagen gik hen med at træffe forberedelser til afrejsen den næste dag. Først bragte man atter ballasten på plads, for at skibet kunne sejle. Dernæst bragte man al den proviant, alle de våben og alt det øvrige vraggods om bord, som man havde oplagret i hulen.

Dette arbejde varede ikke længe. Det var nu over et år siden, at banden havde forladt Elgor-bugten og var flyttet over på vestkysten af øen. I dette tidsrum havde Kongre og hans folk tæret på den medbragte proviant, så der nu kun var et forholdsvis lille parti tilbage. Dette bragte man ned i skibets kabys. Hvad sengetøjet, møblerne, klæderne, redskaberne, guldstøvet, sølvbarrerne og det øvrige angik, så anbragtes alt dette dels i kahytten, dels i folkelukafet, i ruffet agterude og nede i *Maules* last. Resten ville man så tage om bord, når skibet kom til Elgor-bugten. Der var plads nok om bord, skønt der var meget gods i hulerne, og i hvert fald kunne man jo, hvis det skulle vise sig at blive nødvendigt, kaste en del af ballasten over bord for at skaffe yderligere plads.

Alle længtes efter at komme af sted, og man arbejdede derfor med største iver. Alt var derfor også færdigt allerede da klokken var hen ad fire om eftermiddagen. Da højvandet kom om aftenen, kunne man godt være sejlet af sted, men Kongre havde dog ingen lyst til at vove sejladsen i den mørke nat langs den vilde, farlige kyst med alle dens klipper og undersøiske rev. Han

var endnu ikke engang på det rene med sig selv, om han ville gå syd om øen, eller om han ville gå gennem Lemairestrædet vestfra for at nå til San Juan og Elgor-bugten. Dette kom an på, hvilken retning vinden ville tage. Var vinden sydlig, ville han gå gennem strædet, men slog den om til nord, ville han, især hvis det blev frisk blæst, gå syd om øen. Men i hvert fald, enten han så valgte den ene eller den anden rute, så håbede han, hvis vinden blev ham gunstig, at kunne nå op til Elgor-bugten på højst tredive eller otte og fyrre timer, selv om skibet blev liggende stille om natten.

Aftenen kom.

Der var intet omslag sket i vejret. Atmosfæren var ganske rolig. Ingen tåge fulgte efter solnedgangen. Og så ren og skarp var linjen mellem havet og himmelen ude i horisonten, at det var, som om et blidt, grønt lys fyldte luften, da solens røde skive var forsvundet under synskredsen.

Der var al udsigt til, at natten ville blive rolig, og det blev den da også. Alle folkene var gået om bord i *Maule*. Nogle var på post på dækket, andre befandt sig nede i lasten eller i folkelukafet. Kongre havde taget kaptajn Pailhas kahyt i besiddelse, og Carcante befandt sig i det lukaf lige overfor, som *Maules* styrmand åbenbart havde haft til sin disposition.

Af og til i aftenens og nattens løb forlod de to mænd deres kahytter og gik op på dækket for at betragte himlen og havet og for at overtyde sig om, at *Maule* ikke løb nogen risiko, selv når højvandet var på sit højeste, og at der intet ville ske, som kunne forsinke briggens afrejse den næste dag.

Så kom morgenen.

Det var en smuk og herlig solopgang. På disse breddegrader er det sjældent at se solen hæve sig over en så renlinjet horisont, som det skete denne morgen.

Allerede ved solopgang lod Kongre sig sætte i land. Han steg op på klipperne, og herfra kastede han et blik ud over øen.

Fra dette høje stade kunne han se ud i tre retninger, mod syd, mod nord og mod vest. Kun i øst spærrede de høje klipper ham udsigten. Det vældige, uendelige hav uden grænser lå for hans fødder.

I syd lå havet ganske roligt. Men i retning af Lemairestrædet gik det med ret stærke dønninger som en følge af, at vinden friskede op og stadig fik større og større styrke.

Ikke et sejl var at se ude på havet. Ingen damper trak sin røgstribe hen under himlen. Uden tvivl ville *Maule* på sin vej til Elgor-bugten og forbjerget San Juan ikke møde et eneste skib.

"Og så meget desto bedre!" tænkte Kongre.

Efter at Kongre havde dvælet nogen tid oppe på klippens top, spejdet rundt i de tre verdenshjørner, der lå åbne for hans blik, og efter at han havde forsøgt at tage varsler af vinden og af skyernes retning, var han på det rene med, hvilken kurs han ville tage med *Maule*. Han havde bestemt sig for at gå rundt om øen i sydlig retning. Han vidste godt nok besked om, hvor uroligt farvandet kunne være inde i selve Lemairestrædet, og da han nu dels antog for sikkert, at vinden ville blæse mere og mere fra nord, og da han desuden godt forstod, at han kun i smult og roligt farvand kunne vove turen omkring øen med den havarerede brig, var det, han besluttede sig til at gå syd om øen. Han ville på den måde nå op i Elgor-bugten ved at sejle uden om forbjergene Webster, Kempe, Several og Diegos. Hvad

afstandene angik, så var det omtrent lige langt, enten han gik nord eller syd om øen. Måske var vejen en lille smule kortere nord om øen, men dette ville med lethed opvejes derved, at man nu havde bedre vind til at gå syd om med. Kongre gik rask ned fra klippen, fra hvis top han havde taget sit bestik. Han kom ned på stranden og begav sig straks hen til den nu forladte hule, hvori han og hans folk havde levet over et år. Han undersøgte den fra den ene ende til den anden, og han så, at man intet havde glemt. Selv om nogen nu kom ind i denne hule, efter at banden endelig havde forladt den, ville det så godt som være umuligt for dem at opdage, at der nogen sinde havde levet mennesker i den, herude på øens vestlige kysts mest fremspringende punkt.

Klokken var nu blevet lidt over syv om morgenen.

Højvandet, der skulle anvendes til at sejle briggen ud af den lille fjord med, var begyndt. Dønningerne slog mod land, lange og rolige.

Om bord på briggen hev man ankeret op. Derpå hejste man klyveren og fokken. Med den nordlige vind, der nu herskede, og som stadig friskede op, ville disse to sejl være tilstrækkelige til at føre *Maule* til Elgor-bugten eller i hvert fald til at føre den et stykke til søs, rundt om de første klipper. Senere kunne man så se. Om der blev lejlighed til at sætte flere sejl til. Ganske vist var de fleste af briggens sejl blevet flået i pjalter under strandingen, men dels kunne flere af dem repareres, dels havde man fundet en del ruller sejldug i skibet, og af dem kunne man altid sy nye sejl. Vargas, tømmermanden, kunde godt påtage sig dette, fortalte han til alle og enhver, der ville høre på ham.

Kongre havde selv taget roret. Ude i forstavnen stod Carcante. Der var næppe gået ti minutter, før man var ude af fjorden, og før briggen allerede begyndte at danse på bølgerne så lystigt, som om den var fornøjet over atter at føle havet under sin køl.

Da man var et stykke ude på søen, lod Carcante sætte både jageren og storsejlet. Han var overbevist om, at skibet, selv om det var en smule havareret, godt kunne bære dette pres af sejl. Derpå satte man stævnen mod sydvest for at gå rundt om Kap San Bartolomé.

Jo mere Kongre og Carcante betragtede briggen og dens måde at sejle på, desto mere kom de til det resultat, at selv om det var en gammel skude, der ikke var særlig hurtig til at sejle, så holdt den sig dog godt i søerne. Der var for dem ingen tvivl om, at man meget vel og uden at risikere noget kunne vove rejsen med den på den gode årstid ud til Stillehavets øer, vel at mærke, når man havde underkastet briggen den nødvendige reparation. At de to mænd var tilfredse, kunne man se på deres vejrbidte ansigter, der dog ellers ikke let røbede andre følelser end had, hævn, vrede og begærlighed.

Med den friske, blæsende nordenvind, der nu rådede, kunne Kongre sandsynligvis været nået til Elgor-bugten allerede i nattens løb, hvis han havde villet. Men han var ængstelig for at sejle langs kysten i den mørke nat. Han lod derfor mindske sejl på skuden, så denne nu kun løb med ti til tolv kilometer i timen. Det var nemlig hans agt at stoppe op, så snart solen var forsvundet under horisonten.

Hele denne første dag havde *Maule* ikke mødt et eneste skib, ikke set et eneste sejl. Nu kom natten, og man var om bord i

briggen besluttet på at ville tilbringe denne første nat i læ af Kap Webster. Den første halvdel af rejsen var så allerede tilendebragt.

Her ved Kap Webster er det, at øens klipper hæver sig til den største højde. Mange af dem springer langt ud i søen, og mellem to sådanne klipper, der sammen med landet ofte danner en halvcirkel, har naturen skabt fortræffelige havne. Det var også mellem to klipper her, at briggen *Maule* nu søgte tilflugtssted for natten. Et skib kunne virkelig ikke finde et bedre læ selv i en sikker havn, end *Maule* fandt her mellem disse klipper. Kun hvis vinden var sprunget om til at blive storm fra syd, kunne opholdet måske være blevet farligt for skibet, for med søndenstorm kan havet piskes op til et lige så vildt oprør som ved Kap Horn, der er et af de steder, søfolk frygter mest af alle.

Men vinden holdt sig stadig nordlig. Alle forhold syntes at ville begunstige de planer, som Kongre og han folk havde lagt.

Natten mellem den 25. og 26. december forløb roligt.

Vinden holdt sig stadig i nord. Efter at den om aftenen ved titiden var løjet noget af, blæste den atter friskere op om morgenen, da man nærmede sig hen ad klokken fire og solopgang.

Da de første svage lysstråler af den gryende dag kom, så man allerede Kongre på dækket. Han var i færd med at træffe de første forberedelser til atter at stikke i søen. Skibet lå ikke mere end en god kabellængde fra land. Man foldede atter sejlene ud, der om natten havde været bjerget ind til rigningen, og med spillet hejsede man ankeret op. Så styrede *Maule* atter ud på havet.

Kap Websters klipper løber omtrent en halv snes kilometer ud i søen. Briggen måtte altså rundt om den for atter at kunne følge østkysten af øen til Kap San Several, der lå omtrent fyrretyve kilometer borte.

Da *Maule* kom ud fra bugten, hvor man havde overnattet, fandt man, at vejrforholdene var lige så gunstige som dagen i forvejen. Den satte sin kurs op langs kysten, hvor søen var smul, da de høje klipper i land afgav fortræffeligt læ mod vinden.

Denne kyst var overordentlig vild og sønderrevet, i endnu højere grad end kysterne ved Lemairestrædet. Overalt lå klippeblokkene tårnet op over hinanden, og man så, hvor forfærdeligt det måtte være at opholde sig her, for jævnligt styrtede disse enorme blokke ned med øredøvende brag og bulder. Store mængder af disse grå og nøgne klippeblokke var styrtet helt ned i havkanten, så det ikke ville have været muligt for blot et ganske lille skib, ja, end ikke for en båd, at nærme sig kysten. Ikke en klippespalte frembød sig her, ikke en sandbanke, på hvilken man kunne være steget i land. Det var som et kæmpemæssigt, naturligt værn, der her var skabt mod de frygtelige bølger, som det sydlige Ishav under storm skyllede ind mod øen her.

Da vinden stadig blæste friskere op, mindskede man sejl, men alligevel jog briggen af sted med ret god fart. Da Kongre ikke kendte det ringeste til denne kyst, fandt han det klogest at holde sig i tilbørlig afstand. Han holdt sig derfor omtrent seks kilometer fra kysten. Det var netop på denne afstand, at han både formåede at holde sig klar og sikker for kystens skær, der på mange steder løber langt ud i søen, og samtidig havde

nogenlunde smult vand, som han ikke ville have fundet, hvis han havde holdt sig længere ude i søen.

Hen ad klokken ti om formiddagen, da man var ud for det sted, hvor den såkaldte *Blossom-bugt* åbner sig ud mod havet, kunne man dog ikke undgå at få brændingerne at mærke. Her blæser vinden fra søen altid ind gennem bugten, ind mellem de høje klipper på bugtens sider. Man kan næsten sige, at der er "træk" i vinden her, ligesom gennem en skorsten. Vinden driver søerne i vejret, og *Maule* fik alle søerne ind fra styrbord, så det knagede i dens skrog.

Kongre stod selv ved roret. Han var meget ængstelig for, om *Maule* med sit havari kunne holde også til denne tørn, til man kom rundt om det forbjerg, der dannede bugtens nordlige arm. Det var lange og ængstelige timer, der nu fulgte, for enhver om bord vidste fuldt vel, at hvis briggen, de var om bord på, strandede her, eller hvis den kæntrede eller sank, var der ikke ringeste håb om, at blot en eneste af de ombordværende ville formå at redde sig. Først da klokken gik med fire om eftermiddagen, kunne man se, at den værste fare var overstået. Kongre satte da kursen mod Elgor-bugten. Forbjerget San Several var nu ikke mere end syv eller otte kilometer borte i nordvest.

Herfra kunne han overskue hele kysten i dens udstrækning lige til forbi Elgor-bugten og forbjerget San Juan.

Og nu så han også, tværs over Diegos-pynten, "Fyrtårnet ved Verdens Ende". Stolt hævede dets stenmasser sig i vejret. Det var første gang, Kongre selv så det. Med den lange marinekikkert, som han havde fundet i kaptajn Pailhas kahyt, kunne han nu rigtigt tage fyrtårnet i øjesyn. Alt stod meget

tydeligt for hans øjne. Ja, han kunne endog opdage en af fyrets tre passere, der stod oppe på det omløbende galleri og holdt udkig over søen.

Der var endnu godt og vel tre timer til solnedgang. Man kunne derfor gå ud fra, at *Maule* kunne ligge til ankers i bugten inden nattens frembrud.

Der var ikke tvivl om, at man oppe fra fyret måtte have opdaget briggen, der kom styrende ind mod bugten. Kongre gik ud fra dette som en selvfølge, og han tog ikke fejl. Vasquez og hans to kammerater havde måske af skibets første manøvrer troet, at det satte kurs efter Falklandsøerne, men de blev snart klar over, at det søgte ind i Elgor-bugten. De tænkte, at det måske enten blot ville søge ly her for natten, eller at det muligvis havde et mindre havari, som det ville udbedre her.

Men at *Maule* blev observeret af folkene i fyrtårnet, generede ikke Kongre i mindste måde. Det kunne intet forandre ved den djævelske plan, han havde lagt, og det kunne efter hans mening ikke forhindre ham i at udføre denne plan i alle enkeltheder.

Kongre var tilfreds og fornøjet. Alt syntes at skulle gå efter hans ønsker og på bedste måde. Nu var denne del af rejsen, den vanskeligste, overstået. Resten ville gå af sig selv. Vinden blæste nu mere fra øst. Når hun holdt alle sine sejl parate til at falde, kunne hun ganske roligt glide ind i Elgor-bugten uden at behøve at frygte brændingerne om Diegos-pynten, der ofte kunne være ret ubehagelige for et skib, især når det som *Maule* kom fra syd.

Dette var meget heldigt for briggen. Den havde allerede taget en tilstrækkelig drøj tørn ud for Blossom-bugten, og hvem kunne vide, om den ikke allerede var så hårdt medtaget, at den

ikke kunne tåle ret meget mere. Endnu nogle kampe med bølgerne, og der ville blive slået en alvorlig læk i skibet netop på det beskadigede sted agterude.

Det var netop dette, der skete.

Da *Maule* var kysten nær på blot fire kilometers afstand, kom en af folkene styrtende op på dækket, mens han skreg:

"Der er en læk. Der er en læk."

Manden havde været nede i lasten, og her havde han set, hvorledes vandet var begyndt at strømme ind.

Som man kan tænke sig, var lækken netop på det sted, hvor skibets planker og spanter var blevet beskadiget, da den strandede på sandbanken tæt ved Kap San Bartolomé. Hidtil havde plankerne og spanterne holdt, men nu var bruddet sket. Det var dog ikke mere end nogle få tommer langt og bredt.

I virkeligheden havde dette brud dog ikke nogen betydning, skønt de ombordværende straks blev meget forfærdede, da manden kom skrigende op fra lasten og fortalte det.

Kongre sendte straks alle de folk, der kunne undværes, ned i lasten. Man flyttede ballasten, og med et stort bundt af ituplukket, tjæret tovværk, det såkaldte "værk", fik man hurtigt lækagen stoppet foreløbig, så skibet kunne fortsætte sin kurs, uden fare for, at det skulle synke.

Men man forstod dog nu om bord mere end nogen sinde før, at en reparation af skibet var absolut nødvendig. Hvis man begyndte farten ud over Stillehavet med skibet i den tilstand, hvori det nu var, ville det med sikkerhed medføre, at skibet ville synke undervejs, så snart det fik høj sø eller dårligt vejr.

Klokken var omtrent seks om aftenen, da *Maule* styrede ind mod Elgor-bugten. Man var da to eller tre kilometer fra kysten.

Kongre lod alle de større sejl tage ind. Han havde ikke længere brug for dem for at manøvrere. Han kunne nøjes med fokken, klyveren og storsejlet. Under dette lette pres af sejl ville briggen med lethed nå ind i Elgor-bugten, hvor dens fører, Kongre, var så kendt, at han kunne have gjort tjeneste son lods i den.

Og selv om han ikke havde været så kendt her, som han var, havde det heller ikke gjort noget. Han ville alligevel have fundet sin vej ind i bugten.

Nu var fyrtårnet her jo.

Da klokken var halv syv, og solen var ved at gå ned, sendte fyret sit bundt af lysstråler ud over havet. Fyrpasserne havde tændt fyrets lamper efter sædvane. Men hvor mærkeligt var det ikke, at det første skib, der skulle nyde godt af dette fyrs lys, var en chilensk brig, hvis besætning bestod af sørøvere, vragplyndrere og andet af jordens værste udskud.

Klokken var nu hen ad syv.

Bag Statsøens klipper gik solen blodrød ned.

Maule stod ind i Elgor-bugten med Kap San Juan på sin styrbords side. Skibet havde nu vinden lige agterind. Fra dækket på briggen kunne Kongre og Carcante tydeligt se det sted på kysten, hvor deres huler befandt sig. De så, at disse huler endnu havde deres indgange dækket af buskadser og nedstyrtede sten.

Ingen havde fundet hulerne. De kunne være visse på, at endnu havde ingen fået nogen anelse om, at disse sørøvere og vragplyndrere havde huseret her på denne kant af øen. Og de kunne altså også være visse på, at de ville finde alt deres gods og rov i samme tilstand, som de havde forladt det.

Carcante og Kongre stod agterude ved roret.

"Det går jo udmærket!" sagde Carcante.

"Vent blot lidt," svarede Kongre, "så vil det gå endnu bedre!"

Tyve minutter efter var briggen nået til det sted, hvor man havde besluttet, at man ville kaste anker.

Det var netop i dette øjeblik, at *Maule* blev prajet af to mænd, som fra den højere liggende del af øen var gået ned til stranden.

De to mænd var, som man kan forstå, to af fyrpasserne.

Det var Moriz og Felipe.

De havde fra fyrtårnet set briggen komme ind i bugten, og de ville nu tale med folkene om bord. Måske var det landsmænd. I hvert fald var det altid en adspredelse.

Moriz og Felipe gjorde deres båd klar til at kunne sejle ud til det ankomne skib.

Hvad Vasquez angik, så var det ham, der i dette øjeblik havde vagten oppe ved lamperne i fyrtårnet.

Da briggen gled ind på det sted, hvor den ville gå til ankers, var storsejlet og klyveren allerede taget ind. Skibet gik nu kun for fokkesejlet, og også dette lod Carcante nu bjerge. Derpå lod man ankeret falde.

Netop i dette øjeblik var det, at fyrpassernes båd lagde til ved briggens side, og de to mænd sprang om bord uden at ane det mindste ondt.

Da var det, Kongre udførte sin nederdrægtige plan.

På et vink fra ham sprang en mand ind på Moriz og dræbte ham på stedet med et forfærdeligt øksehug i hovedet. På samme tid affyredes to revolverskud mod Felipe, der straktes stendød til dækket ved siden af sin kammerat. Der var næppe gået mere end nogle få sekunder, før begge de to fyrpassere var døde.

Fra sit udsigtspunkt havde Vasquez, der næsten var lamslået af rædsel, kunnet følge hele denne frygtelige scene. Morddramaet udspilledes lige for hans øjne. Han havde set sine to kammerater omkomme på den forfærdeligste måde, han havde hørt revolverskuddenes knald helt op til sig i fyret.

Han kunne ikke være i tvivl om, at den skæbne, der havde ramt hans to kammerater, også var ham tiltænkt, hvis man fik fat i ham. Af disse mordere var der ingen nåde eller skånsel at vente.

"Stakkels Moriz," tænkte han, "stakkels Felipe."

Her havde han været vidne til deres sørgelige og forsmædelige død, og det havde været ham umuligt at forhindre den, ja, blot bringe dem hjælp.

Han stod nogle øjeblikke rådvild. Hvad skulle han gøre?

Men det varede kun nogle sekunder. Så genvandt han atter sin sædvanlige koldblodighed og overskuede den foreliggende situation.

Han måtte for enhver pris søge at undslippe disse banditter. De vidste måske endnu ikke, at han eksisterede, og at der var tre fyrpassere. Men det var at forudse, at banditterne ville gå i land når skibet lå sikkert fortøjet. Når de kom i land, ville de sandsynligvis gå op i fyret, dels for at plyndre det for alt, hvad der var i det, dels også for at slukke lamperne i det og derved gøre bugten ufarbar ved nattetid. Og fandt de ham så, var hans skæbne ikke tvivlsom.

Uden at tøve et øjeblik længere forlod Vasquez vagtstuen og skyndte sig ad vindeltrappen ned i magasinet.

Der var ikke et minut at spilde, om han ville frelse sit liv.

Nu hørte man allerede lyden af årerne fra en båd, der blev roet mod land, og som utvivlsomt var ved at landsætte en del af briggens besætning.

Vasquez tog to revolvere, som han stak i sit bælte. Derpå kastede han i største skyndsomhed en del proviant i en sæk, som han tog på nakken. Så gik han ud af magasinets port, sprang over den lave mur, der omgav fyrtårnet og de til dette hørende magasiner, og uden at være set af nogen forsvandt han stille og lydløst i nattens dybe mørke.

7. I hulen

Hvilken forfærdelig nat tilbragte den ulykkelige Vasquez! Og i hvilken forfærdelig situation befandt han sig!

Hans to stakkels kammerater var blevet myrdede lige for hans øjne. Sandsynligvis havde man kastet deres lig i havet, og med ebben førtes ligene nu ud i havet … Vasquez tænkte næsten ikke på, at hvis han havde været sammen med Moriz og Felipe, ville nu også han have været en død mand. Han tænkte kun på de to venner, han nu havde tabt for stedse.

"Ak, den stakkels Moriz," sagde han ved sig selv, "og den stakkels Felipe. Mine to kære, brave venner ville kun gå om bord i skibet for at tilbyde besætningen at stå den bi med råd og dåd, og så svarede disse elendige banditter dem med øksehug og revolverskud. De skurke …! Og nu skal jeg aldrig mere gense mine kammerater. De skal aldrig mere gense deres fædreland og deres venner og familie. Og Moriz stakkels hustru, der ventede ham hjem om blot to måneder. Hvor hun dog vil blive fortvivlet, når hun hører, at han er død!"

Vasquez var dybt nedbøjet. Han havde virkelig følt et dybt og inderligt venskab for disse to mænd, hvis chef han havde været. Han havde kendt dem begge to gennem mange år, det var på hans udtrykkelige anbefaling, at de var blevet antaget af den argentinske regerings marineministerium som fyrpassere her sammen med ham, og nu … nu var han alene … alene.

Men hvad kunne dette være for et skib? Hvor kom det fra? Hvor hørte det hjemme? Hvad var vel det for en samling

banditter, der var om bord på det? Under hvilken nations flag gik det, og hvad havde bevæget det til at søge ind her i Elgor-bugten? De, der var om bord på skibet, måtte altså kende bugten. Men hvorfor havde man myrdet de to mænd, der kom om bord i fredelige hensigter, og hvorfor havde de, straks de var kommet i land, slukket fyret? Hvad ville de her på øen, og frygtede de, at andre skibe skulle forfølge denne brig herind i bugten?

Det ene spørgsmål krydsede det andet i Vasquez' hjerne, uden at han dog formåede at finde noget svar til blot et eneste af alle disse mange spørgsmål. Han blev ved med at bryde sit hoved med dem og glemte næsten helt den fare, han endnu løb for at blive opdaget. Når banditterne kom op i fyret, ville det ikke vare længe, før de kunne konstatere af mange forhold, at der havde været tre fyrpassere. De ville da give sig til at lede efter den tredje, som de endnu ikke havde fået ombragt som de to andre, og ville det så ikke ende med, at de opdagede ham?

Fra det sted på kysten ved bugten, hvor han havde skjult sig, kun omtrent to hundrede skridt fra det sted, hvor briggen nu lå for anker, kunne Vasquez holde godt udkig med alt, hvad der foregik. Han kunne se lysene om bord, han kunne se, at der var mennesker, der med lygter bevægede sig omkring fyrtårnet, og han så, der blev tændt lys bag magasinets vinduer. Han kunne endog høre mennesker tale sammen på hans eget sprog, på spansk. Var det da mon landsmænd fra Argentina eller var det folk fra Chile, fra Peru, fra Bolivia eller fra Mexico? I alle disse lande tales der jo det spanske sprog. Eller skulle det være spansktalende brasilianere? Hvem kunne vide det?

Endelig hen ad klokken ti slukkedes alle lysene. Ingen lyde brød længere nattens dybe stilhed.

Vasquez forstod godt, at han ikke kunne vedblive at opholde sig på dette farlige sted. Når han kunne se de andre, ville de andre naturligvis også kunne komme til at se ham. Ved daggry ville han blive opdaget, og han vidste, han lige så godt kunne have bedt en klippe om brød som disse banditter om skånsel. Han måtte se at komme uden for deres rækkevidde.

Men i hvilken retning skulle han flygte?

Han kunne flygte ind mod det indre af øen. Der ville sikkerheden for ham være størst. Han kunne også søge ud til et eller andet sted på kysten i håb om derfra at kunne gøre sig bemærket for et eller andet forbisejlende skib, som så kunne optage ham og frelse ham. Men til disse to spørgsmål kom det tredje, det vigtigste. Hvorledes skulle han, enten han skjulte sig i det indre af øen eller ude ved kysten, formå at bjerge livet i de måneder, der endnu ville gå, inden *Santa Fé* kom tilbage til øen med afløsningen. Den smule proviant, han havde sikret sig, ville hurtigt være opbrugt. Inden der var gået otte og fyrretyve timer, ville der ikke være mere tilbage af den. Hvorledes skulle han da skaffe sig noget at leve af? Han besad jo ikke engang så meget som en fiskesnøre. Eller hvorledes skulle det vel lykkes for ham, med hvilke midler, at skaffe sig ild? Skulle han virkelig blive nødsaget til at leve udelukkende af de skaldyr, han kunne samle op ved stranden og så spise dem rå?

Men han måtte tage en beslutning. Hans vanlige energi sejrede atter. Og han tog sin beslutning. Han ville gå ned mod Kap San Juan. Her ville han tilbringe natten. Når så dagen kom, fandt han vel nok på råd.

Vasquez forlod altså dette sted på kysten, hvorfra han kunne se briggen. Der hørtes nu ikke en lyd længere, der øjnedes ikke et lys. Disse banditter om bord på denne mystiske sejler måtte åbenbart være så overbeviste om, at de befandt sig i absolut sikkerhed, siden de ikke engang havde vagter på dækket. Men når alt kom til alt, havde de jo heller intet at frygte af nogen.

Vasquez sneg sig altså langs kysten mod nord langs klipperne. Natten var mørk og stille. Han hørte kun bølgernes skvulpen mod stranden og nu og da det hæse skrig fra en fugl, der søgte hjemefter til sin rede. Ellers var alt roligt.

Da klokken nærmede sig elleve, nåede Vasquez ud til forbjergets yderste punkt. Her, på den øde strand, fandt han intet andet tilflugtssted at søge læ i end en revne mellem klipperne.

Han krøb ind i den og blev der, lige til dagen gryede.

Endnu før solen var kommet op på himmelen, krøb Vasquez ud af klipperevnen og gik ned til stranden. Herfra spejdede han i alle retninger, om noget menneskeligt væsen skulle vise sig enten i retning af fyrtårnet eller i retning af San Juan. Men begge de to kyster langs bugten lå øde og forladte. Ingen båd lod sig heller se, skønt banditterne på den mystiske brig nu havde to både til deres rådighed, nemlig briggens egen jolle samt den båd, som fyrpasserne havde haft til deres rådighed, og som Moriz og Felipe havde sejlet deres sidste skæbnesvangre tur i.

Intet skib sås i nærheden af øen eller ude i horisonten.

Vasquez kom til at tænke på, hvor dobbelt farlig for alle skibe sejladsen her i nærheden af øen nu ville blive, efter at fyret var blevet slukket af banditterne. Nu var mange skippere blevet

underrettet om, at der var tændt et fyr på denne ø. De gik ud fra, at de kunne rette sig efter det. Ingen kunne ane, at det så pludselig var blevet slukket igen. Så længe de ikke så det, ville de med tillid sætte kursen videre mod vest, i håb om, at fyret i Elgor-bugten nok skulle advare dem og vise dem vej. De risikerede nu at strande her på kysten mellem San Juan og San Several. Havde øen været farlig for søfolk, før der kom noget fyr, ville den nu blive mange gange farligere, efter at dette fyr var slukket, uden at nogen vidste noget om det.

"De har slukket fyret, de uslinge," sagde Vasquez ved sig selv, "og da det er i deres interesse, at det forbliver slukket, tænder de det selvfølgelig ikke på ny."

Vasquez havde naturligvis ret i disse betragtninger. Farvandet her var nu meget farligere end nogen sinde før. At fyret nu var slukket, kunne betyde nye strandinger. Kongres bande behøvede ikke længere at tænde falske lys langs med stranden for at lokke skibe ind mod den. Skibene, der stolede på, at fyret endnu var der, ville strande af sig selv uden Kongre hjælp, og Kongre og hans bande ville måske på den måde få forøget fortjeneste i form af mere vraggods.

Mens Vasquez sad på en klippeblok og tænkte på alt det, der var sket den foregående dags aften, så han ud over søen. Han spejdede efter, om ikke strømmen skulle føre hans to ulykkelige kammeraters lig med sig, men han forstod, at det var et umuligt håb. Ebben havde naturligvis trukket dem med sig ud på dybet, ud i det uendelige hav, på hvis bund de nu lå.

Hele hans fortvivlede situation gik op for ham.

Hvad kunne han vel foretage sig? Intet, – intet! Der var intet andet for ham at gøre end at afvente *Santa Fé*s tilbagekomst.

Men der ville jo gå to lange, to forfærdelig lange måneder allermindst, inden den argentinske regerings avisodamper atter ville vise sig her i Elgor-bugten. Og selv om man også gik ud fra, at Vasquez, inden denne tid var gået, ikke skulle være blevet opdaget, forfulgt, grebet og myrdet af banditterne, hvorledes skulle han så i den tid formå at skaffe sig noget til livets ophold. Et skjul kunne han vel altid finde sig her i det indre af en eller anden hule eller revne i klipperne, og for vejret behøvede han heller ikke at frygte. Sommertiden på øen ville vare mindst til avisodamperen vendte tilbage. Hvis det havde været ved vintertide, ville det have været en helt anden sag. Vasquez havde da umuligt kunnet opholde sig i det fri. Om vinteren kan der i disse egne herske en kulde, der er frygtelig. Termometret kan da ofte gå ned til mellem tredive og fyrretyve graders kulde, og Vasquez ville uden mindste tvivl hurtigt være bukket under og være frosset ihjel.

Det første, Vasquez nu gjorde, var at søge sig et mere sikkert tilflugtssted end det, han allerede havde fundet her. Når piraterne havde opdaget, at der havde været tre fyrpassere, ville de give sig til at lede efter ham. De ville søge ham her i nærheden af Kap San Juan, og det ville ikke vare længe, før de fandt ham.

Vasquez var, som vi før har fortalt, en mand med en overordentlig energi. I livets hårde skole havde han lært aldrig at miste håbet, aldrig at overgive sig godvilligt til sin skæbne, at kæmpe til det yderste.

Efter nogen søgen fandt han også en hule, hvis indgang var meget snæver og utilgængelig. Hulen var omtrent ti fod dyb. I bredde målte den henved seks fod. Den lå tæt ved det sted, hvor

de andre klipper støder op til Kap San Juan og danner en vinkel med dette forbjerg. Uden for hulen var jorden dækket af et fint lag sand. Hulen lå så langt oppe, at højvandet ikke kunne nå op til den, og den lå så beskyttet, at den var i læ for de stride orkaner, der piskede ind fra havet. Vasquez gik ind i hulen, undersøgte den og fandt den passende til det brug, han ville gøre af den. Derpå lagde han de forskellige ting fra sig, som han havde taget med sig fra fyret, så vel som den smule proviant, han havde fået med sig i sin sæk. Hvad drikkevand angik, så behøvede han ikke at nære nogen frygt for at komme til at tørste, for han havde allerede med sit skarpe blik opdaget en lille bæk, hvis vand stammede fra klippernes smeltende sne, og som løb forbi lige i nærheden på sin vej ud mod havet.

Vasquez stillede sin værste sult med noget skibsbrød og et stykke kød, som han trak frem af sin sæk. Han var netop ved at ville gå ned til den lille kilde for at drikke, da han hørte en støj tæt ved hulen.

"Det er dem," tænkte han ved sig selv.

Han lagde sig på knæ ved hulens indgang, således at han kunne se alt, hvad der foregik, uden selv at blive set. Fra denne plads kunne han se ud over en stor del af Elgor-bugten.

En båd med fire mand kom sejlende ned over bugten. To af mændene sad ved årerne forude. De to andre, af hvilke den ene holdt roret, sad agterude. Båden gled rask med strømmen, der her var temmelig stærk.

Det var briggens jolle og ikke den båd, der hørte til fyrtårnet.

"Hvad mon de vil," spurgte Vasquez sig selv. "Mon de er ude for at lede efter mig? Efter hele den måde at dømme, på hvilken de manøvrerer, er det klart, at disse banditter må være godt

kendt med alle forhold i bugten her. Det er sikkert ikke første gang, at de har sat deres fødder her på øen. Det kan derfor heller ikke være for at undersøge kysten her, at de er kommet. Men hvis det ikke er mig, de leder efter, hvad kan da deres mål så være? Det forstår jeg virkelig ikke."

Vasquez iagttog opmærksomt de fire mænd i båden.

Efter hans mening måtte den mand, der sad ved roret i båden, være den ældste af de fire. Han var åbenbart deres chef. Det var sikkert skipperen på briggen. Han kunne ikke se, af hvilken nationalitet han var, men efter hele hans udseende at dømme, mente Vasquez i ham at se en sydamerikaner af spansk afstamning. De andre så ligeledes ud til at være spanske sydamerikanere.

I dette øjeblik var båden kommet helt ned til indsejlingen og holdt sig hele tiden til dennes nordlige bred. Den var ikke mere end blot hundrede skridt fra det sted, hvor flygtningen var skjult.

Vasquez tabte den ikke et øjeblik af syne.

Manden, der holdt røret, gjorde nu et tegn, og de holdt op med at ro. Årerne blev taget ind.

Ved en behændig manøvre med roret lykkedes det de fire mænd at glide langsomt ind til kysten.

De fire mænd sprang straks i land, efter at en af dem havde fortøjet båden ved en pæl, som han bankede ned i sandet.

Vasquez lyttede spændt efter, om han kunne høre, hvad de talte om, og han hørte nu følgende samtale:

"Det er her!"

"Ja, det er her, at hulen er. Den ligger tyve skridt, før man kommer til den klippe der henne."

"Hvilket held det er, at folkene i fyrtårnet ikke har opdaget vort skjulested. Det er for resten mærkeligt."

"Ja, og det er endnu mere mærkeligt, at heller ikke nogen af de folk, der har været med til at bygge fyrtårnet, har opdaget hulen, skønt de var her på øen i over femten måneder. Det er næsten uforståeligt."

"Åh, de har vel været så stærkt optaget nede i bunden af bugten, at de slet ikke har været her på disse kanter," sagde en.

Og en anden svarede:

"Men man må også huske på, at indgangen til hulen var så godt skjult, at det ville være meget vanskeligt at opdage den."

Chefen afbrød dem.

"Lad os komme til arbejdet," sagde han.

To af hans mænd og han selv gik op langs kysten, der på dette sted er omtrent hundrede alen bred fra havkanten til klipperne. En af mændene blev tilbage for at passe på båden.

Fra sit skjul fulgte Vasquez alle de fire mænds bevægelser. Han anstrengte sine øren, for at ikke et ord af, hvad de talte om, skulle gå tabt for ham. Han hørte, hvorledes sandet og strandens muslingeskaller knasede under deres fødder. Men så hørte også denne lyd op. De tre mænd var forsvundet, og Vasquez så nu kun manden, der var sat til at passe på båden, og som gik frem og tilbage langs stranden.

"De har en hule her i nærheden," tænkte fyrpasseren.

Han kunne ikke længere være i tvivl om, at det var en bande vragplyndrere, der var om bord i briggen, og at disse vragplyndrere havde haft deres tilhold her på øen, før man var begyndt at opføre fyrtårnet. Det var naturligvis i den hule, de havde talt om, de havde skjult deres røvede gods. og nu var de

kommet for at bringe det om bord på briggen, der lå nede ved fyret.

Pludselig fo'r den tanke gennem Vasquez hoved, at der i denne hule sandsynligvis måtte være en større reserve af proviant. Det var en stråle af håb, der her viste sig for ham. Så snart båden atter var forsvundet, ville han krybe ud af sit skjul og søge at finde den omtalte hule. Det skulle nok lykkes for ham. Han ville trænge ind i den, og han ville her kunne forsyne sig med levnedsmidler, der ville være tilstrækkelige for ham, til *Santa Fé* atter kom tilbage til øen.

Og da han således var beroliget i den retning, kom en anden tanke ind på ham. Mon det ikke var muligt at forhindre, at disse mordere og skurke forlod øen, før avisodamperen *Santa Fé* vendte tilbage?

"Ja," tænkte han, "de skal være her på Statsøen endnu, når krigsskibet kommer tilbage, og så skal kaptajn Lafayate holde justits over dem."

Men kunne dette ønske blive til virkelighed?

Når Vasquez tænkte sig om, forstod han, at sørøverne ikke var kommet her til øen med deres formodentlig stjålne eller røvede skib for at blive her ret længe. Længere end to eller tre dage ville de næppe blive liggende her. De ville hurtigst muligt bringe deres gods fra hulen om bord i briggen, og derpå ville de forlade øen for aldrig mere at vende tilbage til den.

Vasquez skulle dog snart få noget andet at vide.

Efter at have tilbragt omtrent en times tid i hulens indre, kom de tre mænd nu atter ud af den. De kom gående ned langs stranden, tæt forbi det sted, hvor flygtningen lå i skjul, og

Vasquez kunne nu høre hvert ord, de to mænd talte. De talte temmelig højt, så intet ord gik tabt for den lyttende fyrpasser.

"Nå, vi kan da ikke sige, at de har stjålet noget fra os, mens de har været her på øen, og vi har været borte fra hulen!" sagde en.

"Nej," svarede en anden, "og når *Maule* atter hejser sine sejl, får vi ingen brug for ballast. Vi får næsten fuld ladning!"

"Ja, og proviant har vi nok af til turen over Stillehavet, så i den retning har vi ingen vanskeligheder at frygte."

"Heldigvis. For vi ville rigtignok være kommet på smalkost, hvis vi havde skullet nøjes med den smule proviant, vi fandt om bord i briggen, lige til vi kom over til vort bestemmelsessted, hvad det så end bliver."

"De fæhoveder! Nu havde de været her på øen i over femten måneder for at bygge deres fordømte fyrtårn, og så har de i al den tid hverken kunnet opdage hulen med alle vore skatte i eller os selv, der holdt til ovre ved San Bartolomé. Åh, de store fæhoveder!"

"Ja, lad os råbe hurra for alle de fæhoveder, der findes på Jorden i almindelighed og på Statsøen i særdeleshed! Men det havde også været en slem streg i regningen for os, om de havde opdaget vore skatte og taget dem. Så havde vi kunnet sige, at vi havde tabt frugten af vort arbejde i flere år. Det ville have været et dårligt udbytte for os, efter at vi har fået så mange skibe til at strande her på øen."

Mændene lo af fuld hals.

Ved at høre denne samtale og denne latter var Vasquez ved at blive vanvittig af raseri. Han fristedes til at springe frem fra sit skjul og med revolveren i hånden styrte løs på disse banditter for at skyde dem ned alle tre. Men han betvang sin opbrusende

vrede. Han lagde med magt bånd på sig selv. Han forstod, at han måtte frem for alt være rolig, hvis han ville høre hele denne samtale, som han måske kunne drage fordel af senere. Han forstod nu også, hvilket afskyeligt håndværk disse banditter havde drevet her på øen, og han blev derfor ikke forbavset, da han nu hørte en af dem sige:

"Og hvad dette så meget omtalte fyrtårn ved Verdens Ende angår, så kan skipperne jo nu søge efter dets lys. De vil ikke finde det mere, end en blind mand vil finde det! Ha, ha, ha!"

"Jeg håber da, at endnu et par skibe vil strande her på øen, inden vi sejler bort med *Maule*. Så kunne vi af deres vraggods få fuld last og dækslast med på vor brig. Da den onde selv har sendt os denne brig, kunne han vel også gøre os den lille villighed at sende os et par strandinger, så vi fik fuld last."

"Det gør han nok, skal du se, det gør han nok. Det var virkelig en stor venlighed, han viste os ved at kaste denne brig i god stand ind på kysten ved San Bartolomé, uden at der hverken var matroser, styrmænd eller kaptajn eller nogen anden levende sjæl om bord. Nå, for resten, havde der været nogen, skulle vi snart være blevet af med dem."

Det var ved at høre disse ord, at Vasquez forstod, på hvilken måde denne brig var faldet i hænderne på banditterne, ligesom han for lidt siden havde forstået, på hvilken måde banden var kommet i besiddelse af sit vraggods, nemlig ved med nederdrægtige manøvrer at få skibe til at strande her på øen.

"Kongre," sagde nu en af mændene, "hvad skal vi nu gøre?"

"Det er bedst, vi vender tilbage til briggen, Carcante," svarede Kongre den spørgende, som ikke havde været nogen anden end Kongres næstkommanderende.

"Men skal vi da ikke begynde på at bringe godset fra hulen over i skibet?" spurgte Carcante videre.

"Nej," svarede Kongre, "ikke før vi har repareret *Maules* skader. Det kan måske vare flere uger, og så længe er det bedst, at godset bliver liggende her i hulen. Hvad skal vi med det om bord på skibet, før vi sejler?"

"Men det er vel bedst, at vi tager det nødvendige værktøj med herfra?" spurgte Carcante videre.

"Ja, tømmermanden Vargas, der skal besørge arbejdet med skibet, kan her i hulen finde alt det værktøj, han måtte komme til at have brug for."

"Lad os ikke spilde tiden!" sagde Carcante. "Nu begynder højvandet snart, og det er bedst, vi benytter os af det."

"Du har ret!" svarede Kongre. "Og når briggen er sejlklar, bringer vi alt vort gods om bord. Vi behøver ikke at være bange for, at der er nogen, der skal stjæle noget fra os."

"Det skal du måske ikke sige, Kongre," sagde Carcante tænksomt. "Husk på, at der har været tre fyrpassere, og at den ene af dem er undsluppet os."

"Åh, ham gør jeg mig ingen bekymringer om. Inden der er gået to dage, vil han være død af sult, hvor han så end har skjult sig her på øen, med mindre han vil leve af muslinger og rådden tang. For resten lukker vi hulens indgang, så ingen vil kunne finde den."

"Alligevel," vedblev Carcante, "det er meget uheldigt, at vi har dette havari at udbedre på *Maule*. Havde vi ikke haft det, ville vi kunne være stukket til søs med briggen allerede i morgen. Nå, måske kan det alligevel blive til vor fordel. Mens vi ligger her, kan, som jeg før sagde, måske et par skibe strande her, nu, da

fyret er slukket, og uden at vi behøver at gøre os nogen anstrengelser i så henseende. Ja, hvad siger ikke ordsproget – Den enes død, den andens brød."

Kongre og hans to ledsagere gik atter ind i hulen.

Lidt efter kom de tilbage. De havde nu en del værktøj med sig, en del brædder og planker og endvidere forskellige træsorter, som skulle anvendes ved arbejdet på at udbedre *Maules* havari. De lukkede omhyggeligt hulen efter sig med sten og buskads og begav sig derpå tilbage til båden, i hvilken de anbragte de forskellige sager, de medbragte fra hulen.

Højvandet var begyndt. Man måtte søge at benytte sig af det. Båden stødte derfor fra land, og roet af fire kraftige arme varede det ikke længe, før den var forsvundet bag en pynt, der strakte sig ud i vandet.

Da Vasquez havde set båden forsvinde, og da han ikke længere behøvede at frygte for at blive opdaget, krøb han ud fra sit skjulested og kom atter ned på stranden.

Han vidste nu alt, hvad han havde brug for at vide.

Han vidste for det første, at han ikke længere behøvede at nære nogen bekymring for, hvorledes han skulle skaffe sig proviant.

Den ville han kunne skaffe sig i hulen, og tilstrækkeligt til flere uger.

Men dernæst vidste han nu også, at sørøvernes skib havde et temmelig alvorligt havari, som det ville tage flere uger at udbedre. Måske kunne arbejdet gøres på fjorten dage eller tre uger, måske ville det vare noget længere. Men det ville i intet tilfælde vare så længe, at briggen endnu lå her ved øen, når avisodamperen *Santa Fé* om et par måneder kom tilbage.

Og hvorledes skulle Vasquez vel kunne tænke på at forhindre briggen i at sejle bort, når den var klar til at stikke i søen? Ja, hvis der så endda kom et skib i sigte af øen, så ville Vasquez signalere til det. Om det blev nødvendigt, ville han end ikke være bange for at kaste sig i havet og søge at nå ud til det ved svømning. Var skibet ikke alt for langt borte fra Kap San Juan, måtte dette kunne lykkes for Vasquez. Når han så var kommet vel om bord på skibet, ville han sætte dettes fører ind i situationen og fortælle ham alt, hvad der var sket, og alt, hvad han vidste. Havde kaptajnen så en tilstrækkelig stor besætning, ville han ikke tøve med at gå ind i Elgor-bugten og sætte sig i besiddelse af briggen. Selv om banditterne så, når de så, at der intet håb var for dem om at flygte, søgte ind mod det indre af øen eller fandt et andet skjulested, ville det dog være dem aldeles umuligt at komme bort fra øen. Og når kaptajn Lafayate kom tilbage med avisodamperen, skulle han nok vise, at det ikke var for intet, man kaldte ham både en streng og en retfærdig mand. Han skulle vel vide at fange alle disse banditter eller at udrydde dem til sidste mand.

Men ville heldet føje sig så godt, at der virkelig kom et skib i sigte ud for forbjerget San Juan?

Og hvis det kom, ville det så også lykkes Vasquez at gøre sig bemærket af det og forståelig for det?

Hvad han selv angik, så havde han ikke længere nogen videre bekymring for sin sikkerhed. Kongre og de andre af banden vidste vel, at der endnu på øen opholdt sig en tredje af fyrpasserne, men de var så ubekymrede for ham, at de ikke engang gad søge efter ham. Og selv om man havde villet gøre sig den ulejlighed, skulle han nok vide at undgå deres

efterstræbelser. Det skulle ikke koste ham videre vanskeligheder, der var jo skjulesteder og smuthuller nok på øen.

Det vigtigste for ham var nu at skaffe sig levnedsmidler i tilstrækkelig mængde til at kunne overleve, til *Santa Fé* kom tilbage til øen. Han vidste, hvor han skulle søge dem.

Og uden at vente længere begav han sig ned mod hulen.

8. *Maules* havari udbedres

Vi ved nu, hvad det var, det gjaldt om for Kongre, Carcante og deres bande. Man skulle udbedre *Maules* skader, derpå skulle man i briggen indlade alt det fundne, røvede og plyndrede gods, som nu lå gemt i hulen, og derpå skulle man stikke til søs. Og alt dette skulle gøres på den kortest mulige tid og i hvert fald være besørget i god tid, før avisodamperen kunne ventes tilbage. For *det* vidste alle, at blev man overrasket af den, ville alt være tabt.

Men at dette kunne nås, var der dog tilsyneladende ingen grund til at tvivle om.

Ganske vist var *Maules* havari ret betydeligt, og udbedringen af det ville blive et stort arbejde. Men tømmermanden Vargas var en mand, der var meget dygtig i sit fag, som han kendte til bunds, og da han desuden hverken manglede værktøj eller materialer, måtte arbejdet kunne gå nogenlunde rask og let fra hånden.

Hvad der nu først var at gøre, var at få ballasten, der var i *Maule*, kastet over bord. Derpå måtte man hale briggen ind til land og kølhale den på stranden, så den kom til at ligge væltet om på sin styrbords side. Kun på denne måde kunne man komme til at reparere havariet på skibets bagbordsside på en fuldt ud forsvarlig og solid måde, dels ved at erstatte de brækkede planker, dels ved at indsætte nye spanter og knæ.

Alt dette ville tage en vis tid, men Kongre havde dog beregnet, at man kunne blive færdig i god tid, selv om arbejdet

skulle trække noget længere ud, end man først havde tænkt. Han vidste, at sommersæsonen ville vare endnu to måneder, og hvad *Santa Fés* tilbagekomst angik, så vidste Kongre, hvad han havde at rette sig efter.

Da Kongre var gået op i fyrtårnet, efter at hans folk på hans befaling havde myrdet de to fyrpassere om bord på briggen, havde han blandt meget andet også fundet fyrets dagbog. Foran i denne bog var trykt hele reglementet for fyrtjenesten. Af reglementet havde han blandt andet set, at fyrpassernes afløsning kun fandt sted hver tredje måned, fire gange om året. *Santa Fé* ville derfor ikke komme tilbage før i de første dage af marts, men man var endnu kun i december måneds sidste dage.

Af bogen så han også, at hver dags beretning var underskrevet med tre navne: Moriz, Felipe og Vasquez. Der var altså tre fyrpassere. Dette havde han for øvrigt allerede forstået ved at betragte hele indretningen nede i huset ved tårnets fod.

At en af disse fyrpassere var undsluppet, forstod Kongre. Men som vi allerede har hørt, gjorde han sig ingen bekymringer i denne anledning. Dels mente han ikke, at denne flygtning på nogen måde kunne skade ham, dels var han overbevist om, at flygtningen i løbet af blot et par døgn ville dø af sult og elendighed. Hvor han så end var flygtet hen, og hvor han så end skjulte sig – det havde ikke nogen som helst interesse for Kongre.

Imidlertid, selv om der tilsyneladende altså var tid nok til at fuldføre briggens reparation i, så måtte man dog regne med de forsinkelser, der muligvis kunne fremkomme som en følge af uforudsete hindringer. Og mærkeligt nok – det var netop dette,

der skete. Man havde næppe påbegyndt arbejdet, for man atter måtte indstille det.

Hvad var der da sket?

Man havde netop fået *Maule* lettet for sin ballast, og Kongre havde besluttet at lade briggen slæbe ind på stranden og kølhale den næste dag, da der natten mellem den 3. og 4. januar skete et voldsomt omslag i vejret.

I nattens løb samledes i den sydlige horisont bjerge af sorte skyer sammen. Samtidig med, at termometeret gik op til seksten graders varme, hvad der er ret sjældent på disse sydlige breddegrader, faldt barometeret og truede med orkan. Voldsomme lyn krydsede hen over himlen. Hist og her slog de ned med mægtige, øredøvende skrald. Vinden kom i heftige, voldsomme stød med en næsten utrolig styrke. Havet rejste sig, og bølgerne skummede højt over revene og klipperne ude i søen og fo'r med tordenlignende drøn mod land. For briggen var det et lykkeligt træf, at den lå til ankers inde i bugten, der var godt skærmet af de omliggende klipper. Med et sådant vejr ville ethvert skib, enten det så var en sejler eller en damper, hvor stort det så end var, have løbet den risiko at blive slynget mod land og knust, og hvor meget mere så ikke et så forholdsvis lille skib som *Maule*?

Så voldsomt var havets oprør, så vildt gik bølgerne ude i oceanet, at en vældig flodbølge væltede sig ind, pressedes ind i den lille havn, hvor briggen lå, og fyldte havnen fuldstændig.

Da højvandet var på sit højeste, gik vandet helt op til klippernes fod, og hele stranden var oversvømmet. Bølgerne slog endog helt op til fyrpassernes lille hus ved fyrtårnets fod, og de løb så langt op i landet, at de kun var en kilometer fra det

lille krat af forkrøblede træer, hvor de tre fyrpassere for nogle uger siden havde set den anskudte hjort.

Alle Kongres og hans folks anstrengelser måtte nu gå ud på at holde *Maule* fast ved sin ankerplads. Flere gange truede det med, at skibet ville sprænge ankerkættingen eller drive for ankeret og strande på kysten. Man måtte lade skibets nødanker falde for at hjælpe på det store anker, men alligevel kunne man hvert øjeblik frygte for, at der ville ske en katastrofe, der ville sønderslå og tilintetgøre skibet, og med det også banditternes håb om endelig at komme bort fra øen.

Alt mens bandens medlemmer dag og nat vågede over briggen, havde de installeret sig i fyrpassernes hus, hvor de intet havde at frygte af uvejret. Med sengetøj, dels fra fyrtårnet, dels fra skibet, havde man her indrettet sig på den bedste og mest behagelige måde, og der var her tilstrækkelig plads til de femten mand, hvoraf banden bestod. Under hele deres årelange ophold på øen havde disse banditter aldrig været så godt installeret og haft det så behageligt på alle måder, som de havde det nu.

Hvad provianten angik, havde de, som vi allerede ved, ikke nødig at gøre sig nogen som helst bekymringer. Der var nok af den i fyrtårnets magasiner, og der ville have været tilstrækkeligt, selv om der havde været det dobbelte antal munde at mætte. Desuden, skulle også denne beholdning her i magasinet blive spist, havde man jo endnu forrådet ovre i hulen ved Kap San Juan. Men foreløbig levede banditterne og deres to høvdinge højt på den argentinske stats bekostning og kunne lade provianten, de havde i hulen, ligge i reserve til deres fart med briggen ud over Stillehavet.

Det hårde og stormende vejr varede ved lige til den 12. januar. Først natten mellem den 12. og 13. januar bedredes vejret atter.

Men dette var en hel uge, der var gået tabt, for det havde været absolut umuligt at arbejde, så længe uvejret og stormene stod på. Kongre havde imedens fundet det klogest at bringe en del af ballasten tilbage i briggen, og det viste sig at være en fornuftig forholdsregel. Alligevel rullede *Maule* ofte i søerne, som om den var en ren nøddeskal, og man var bekymrede nok for at den skulle støde på et eller andet ukendt, undersøisk skær.

Men natten mellem den 12 og 13. januar bedredes vejret altså som sagt, og vinden sprang om til vest-sydvest. Nu rasede uvejret værst nede ved Kap San Bartolomé, og hvis *Maule* endnu havde ligget der, ville den uden al tvivl være blevet knust mod stranden og klipperne.

I den uge, der var gået, havde man set et skib passere forbi øen. Men det havde været om dagen, og skibets besætning havde derfor ikke kunnet se, hvorvidt det nye fyr brændte eller ej fra solnedgang til solopgang. Skibet kom fra nordøst, og det var for små sejl stået ind gennem Lemairestrædet. Det havde tonet fransk flag under gaffelen, men dette var også det eneste, man vidste om det. Det var sandsynligvis et skib, der skulle op til en havn på Amerikas vestkyst. Desuden havde skibet hele tiden holdt sig på en afstand af henved seks kilometer fra land, og man havde måttet bruge den lange marinekikkert for at opdage, af hvilken nationalitet skibet var, og hvilket flag det førte. Hvis Vasquez havde gjort tegn til skibet, kunne disse ikke være blevet bemærket om bord, for kaptajnen satte ingen båd i

land, og det var beviset for, at han intet havde set. For ingen sømand af en hæderlig karakter nægter nogen sinde at bringe hjælp til en skibbruden kammerat, hvem og af hvilken nationalitet han så end er.

Om morgenen den l3. januar, da vejret var stilnet af, kunne man atter begynde på det så brat og uventet afbrudte arbejde.

De tømte nu atter briggen for ballasten, som blev kastet ind på stranden, og de kunne nu indvendig fra lasten undersøge skibet på en mere grundig måde, end det var sket, da man lå ovre ved San Bartolomé. Da tømmermanden Vargas havde endt sin undersøgelse, erklærede han, at han desværre måtte indrømme, at briggens skade var af en langt alvorligere beskaffenhed, end han først havde ment. Under rejsen til Elgor-bugten og nu under de sidste døgns hårde vejr havde skaden forværret sig, og lækagen i den agterste del af skibet var blevet langt større. Det var efter Vargas' mening ganske åbenbart, at briggen umuligt kunne have gjort en længere rejse end her til Elgor-bugten, for den vilde i så fald være gået til bunds under det førstkommende dårlige vejr eller den første høje sø, den havde mødt. Man måtte trække skibet på land og kølhale det om på styrbords side, for at man kunne indsætte to nye knæ og tre nye planker i det. Skaden var nu ikke længere seks tommer, men hele seks fod lang.

Men trods alt dette var Vargas dog ikke i tvivl om, at han nok, med sine kammeraters hjælp, skulle få skaden udbedret. Det trøstede de andre af banden, der nu godt forstod, at de på ingen måde turde vove sig ud over Stillehavet med skuden i den tilstand, hvori den nu var. Materialer og værktøj til reparationens udførelse ved vi, at de havde. De havde haft

rigelige forråd deraf mellem det øvrige vraggods i hulen. Hvad der måtte betragtes som et stort held var, at hele rigningen, master, tovværk, ræer, vanter og spryd, var så godt som ganske ubeskadiget. Det ville have været meget vanskeligt at udføre reparationer på disse dele. Desuden havde de om bord i skibets sejlmagasin fundet reservesejl, de kunne bruge.

Hvad de nu måtte gøre, var at hale skibet tilstrækkelig højt op på land. Men da de manglede de nødvendige apparater hertil, blev de atter forsinket et par dage. De måtte nemlig afvente, at den højeste flod kom med fuldmånen, for at floden kunne bringe skibet så højt op på kysten, at det kunne blive liggende der lige til næste måneskifte.

Denne nye forsinkelse benyttede Kongre og Carcante til at aflægge et nyt besøg i hulen ved Kap San Juan. Til turen benyttede de denne gang fyrtårnets båd, den var en del større end *Maules* jolle. De ville denne gang hente en del af det guldstøv, sølvbarrerne og de andre mere værdifulde sager, de havde mellem strandingsgodset i hulen. Når de vendte tilbage, ville de opbevare disse kostbarheder i fyrtårnets magasin. Måske havde Kongre og hans ven, den værdige Carcante, en uvilkårlig følelse af, at deres folk, der kendte hulen, måske kunne finde på selv at tage for sig af retterne uden at spørge deres to høvdinge om tilladelse. Forsigtighed er nu en gang en borgmesterdyd, også – og måske ikke mindst – mellem røvere.

Båden afsejlede den 14.januar om morgenen. Højvandet havde da allerede varet i godt et par timer. Den skulle kunne være tilbage ud på eftermiddagen, når højvandet atter begyndte.

Det var smukt vejr. Solens stråler faldt ned mellem skyerne, som en frisk brise fejede af sted i sydlig retning.

Før man sejlede af sted, var Carcante, som han altid plejede, steget op i fyrtårnet for at se, om der var noget at observere, og for at undersøge horisonten. Men så langt, hans kikkert rakte, så han havet øde. Intet skib var at øjne, end ikke en af de fiskerbåde, hvormed de indfødte fra Ildlandet undertiden kom over til Statsøen for at drive deres smule fiskeri.

Og så øde som havet, der lå blågråt for hans fødder, var også øen. Intet levende væsen var at se.

Mens båden med strømmen gled ud over bugten, undersøgte Kongre begge kysterne meget nøje. Han var uvilkårlig i de sidste dage atter kommet til at tænke på denne tredje fyrpasser, som var undsluppet. Hvor mon han var? Hvor havde han vel skjult sig? Selv om Kongre ikke nærede nogen bekymring for, at denne mand kunne skade ham – for hvorledes skulle dette vel være sket – så fandt han det dog i alle tilfælde klogest at få manden ryddet af vejen, og han havde besluttet at ville gøre det, hvis der bød sig en lejlighed.

Men hvor meget han så stirrede ind mod kysterne, så han intet menneske og intet spor efter mennesker. Alle de levende væsener, han så, var kun de mange tusinder af hvide og grå, vilde, skrigende fugle, der her i hullerne og revnerne i klipperne havde deres rugepladser og tilholdssteder, og hvis skrig lød som en skingrende, uharmonisk koncert ud over strand og bugt.

Både brisen og det stigende højvande hjalp båden af sted mod dens mål, så den allerede klokken elleve om formiddagen lå ved stranden ud for hulen, hvori strandingsgodset var opbevaret.

Kongre og Carcante lod denne gang to mænd blive tilbage ved båden, mens de selv begav sig ind i hulen. Omtrent en halv times tid efter kom de atter ud af den.

De havde fundet, at alt var i samme stand i hulen i dag, som da de sidste gang forlod den. Der var dog i hulen ophobet så meget gods, og dette lå i den grad mellem hinanden, at det ville have været vanskeligt at kontrollere, hvad der var, og desuden var der så mørkt derinde, at man end ikke med en fakkel ville have kunnet konstatere, om der manglede noget.

Kongre og Carcante bragte to kasser med sig tilbage. De var omhyggeligt lukket og forseglede. Disse to kasser stammede fra en engelsk tremasters stranding ved øen, og de indeholdt dels en del guldstøv, sølvbarrer og ædle stene, dels også en meget betydelig sum i møntet guld. De anbragte begge disse kasser i båden, og de skulle netop til atter at sejle tilbage til Elgor-bugten, da Kongre ytrede ønsket om at gå helt til Kap San Juan. Derfra ville han kunne overse hele kysten både i nordlig og i sydlig retning.

Carcante besluttede at ledsage ham.

De to værdige kumpaner gik derfor langs stranden til Kap San Juan, lige til dette forbjergs yderste klipper.

De steg op på dem, og fra dette ophøjede stade kunne de til den ene side se langs med kysten lige til Lemairestrædet, over en strækning af henved fire kilometer, og til den anden side helt ud til forbjerget San Several.

Overalt var strandbredderne øde.

"Der er ingen at se!" sagde Carcante.

"Nej – intet som helst!" svarede Kongre.

Endnu nogle øjeblikke dvælede de to mænd deroppe.

Så steg de atter ned fra klippen og vendte tilbage til båden. Ebben var begyndt, og de havde nu strømmen med sig tilbage. Inden klokken var blevet tre om eftermiddagen var de atter tilbage i Elgor-bugtens bund, hvor briggen lå.

To dage efter, den 16. januar, tidligt om morgenen, begyndte Kongre og hans folk på arbejdet med at trække *Maule* op på land. Klokken elleve om formiddagen ville højvandet være på sit højeste, og derfor traf man i god tid alle de nødvendige forberedelser. Man bragte et stærkt tov i land fra skibet, og med dette ville det være muligt at hale skibet så langt ind på den af højvandet oversvømmede strand, at det ville blive liggende der, når vandet atter faldt. Men dette arbejde måtte udføres, når der var tilstrækkeligt højvande.

Arbejdet var i sig selv hverken vanskeligt eller farligt. Det var jo i virkeligheden højvandet, der besørgede den væsentligste del af det.

Da højvandet var på sit højeste, halede man med tovet briggen så langt ind mod stranden som muligt.

Da dette var sket, havde man kun et at gøre, nemlig at afvente, at ebben skulle indtræde.

Hen ad klokken et så de, at ebben var begyndt. De klipper, der stod nærmest ved stranden, begyndte at hæve deres toppe over vandet. De havde gjort tovet så forsvarlig fast, at briggen ikke på ny kunne blive ført ud med tidevandet. Nu rørte *Maules* køl ved strandens sand, og da klokken var tre, lå den med sin styrbords side på jorden på tørt land.

De kunne altså nu begynde på arbejdet med at udbedre briggens skade. Men der var dog et, man måtte erindre. Det havde ikke været muligt at hale skibet helt op ved klipperne.

Man vidste altså. at briggen hver dag ville komme til at flyde på ny, når tidevandet stod højst, og dette ville afbryde arbejdet i flere timer daglig. Men på den anden side vidste man også, at i dag havde vandet været så højt, som det overhovedet ville nå, og samtidig med, at månen var i aftagende, ville højvandet blive mindre og mindre mærkbart, og den daglige afbrydelse i arbejdet ville af den grund også stadig formindskes. Når der var gået en fjorten dages tid, ville arbejdet kunne gå for sig uden nogen som helst afbrydelse. Vandet ville da næppe nå at slikke briggens køl.

Tømmermanden Vargas gik til arbejdet. Han kunne ikke vente nogen videre hjælp fra halvblodsindianerne i banden. De var for dovne og dumme. Men både Kongre, Carcante og resten af banden, de hvide mænd, kunne være ham til god nytte.

De beskadigede dele af plankerne blev hurtigt fjernet, efter at de med omhu havde løsnet pladerne af skibets kobberforhudning, som de ville bruge igen. Som måske de fleste af vore læsere ved, er alle skibe, der sejler i tropiske farvande, forsynet med en hud af tynde kobberplader. Dette forhindrer, at tang, søgræs og alle slags skaldyr sætter sig fast på skibets sider, hvad der ville mindske skibets fart i høj grad. Det samme var tilfældet med briggen *Maule*. Da dette var sket, så man knæ og ribber i skibets struktur, og man kunne nu se, hvad der kunne blive siddende, og hvad der måtte forandres. Det viste sig, at de havde tilstrækkeligt træ til arbejdet. Derved blev de fri for at fælde nogle af øens forkrøblede træer og save og hugge dem til, hvad der ville have været et stort besvær.

I de fjorten dage, der nu fulgte, gik det forholdsvis rask frem med arbejdet. Vargas og de andre, der hjalp ham, hang i med

stor iver, og det gode, stille vejr, der hele tiden rådede, begunstigede arbejdet i høj grad. Hvad der voldte dem det største besvær, var at få hugget de gamle knæ og ribber væk. Dels var de så solide, dels var de i den grad sammenboltede med mægtige jernbolte, at de næsten ikke var til at få fra hinanden. Der var ingen tvivl om, at *Maule* var et overordentlig solidt skib, der gjorde det skibsværft, hvorfra det var løbet af stablen, stor ære. Alle kunne overbevise sig herom, og man forstod nu bedre end før, hvorledes det var muligt, at briggen hin stormnat havde lidt så forholdsvis ringe skade, da den strandede på kysten ved San Bartolomé. Det kostede Vargas stort besvær at få denne del af arbejdet tilendebragt, og han indså, at det ville have været ham ganske umuligt, hvis han ikke havde haft så godt værktøj, som han havde.

Som man havde forudset, blev arbejdet hver dag afbrudt flere timer, nemlig når tidevandet stod højest. Men efterhånden tog tidevandet mere og mere af, til det til sidst ikke engang nåede til skibets køl. Vandet trængte således heller ikke længere ind i skibet, og nu kunne man arbejde både indvendig og udvendig på det. Man måtte dog arbejde hurtigt for at få i hvert fald de ydre planker bragt på plads, inden det atter blev fuldmåne og dermed atter det højeste højvande.

Af forsigtighedshensyn lod Kongre sine folk undersøge hele skibet, og uden at man aftog kobberforhudningens plader, lod han alle sammenføjningerne i skibet under vandgangslinjen tætte med tjære og ituplukket tovværk.

Alle disse arbejder varede hele januar måned, lige til dens slutning, og uden at der skete nogen afbrydelse i dem af betydning. Vejret vedblev at være gunstigt. Der kom ganske vist

nogle dage med voldsomme regnskyl, men disse perioder varede dog ikke længe. Og der blev ikke taget videre notits af dem. De havde været forberedt på andre, langt besværligere afbrydelser, og de var naturligvis derfor glade over, at de slap så billigt.

I hele denne periode, mens arbejdet stod på, havde de kun set to større skibe passere forbi øen.

Det første af disse skibe var en stor engelsk damper, der kom fra Stillehavet. Efter at den var gået gennem Lemairestrædet, styrede den ud i Atlanterhavet med kursen stik nordøst. Dens mål var sandsynligvis en eller anden europæisk havn. Det var højlys dag, da den gik rundt om Kap San Juan. Man så den første gang efter solopgang, og inden solnedgang var den forsvundet fra af syne. Dens fører havde altså ingen lejlighed haft til at kunne konstatere, at fyret på Statsøen ikke brændte længere.

Det andet skib var en sejler. Det var en stor tremaster, hvis nationalitet man dog ikke kunne se. Det var allerede hen imod aften, da man så den komme styrende ud for San Juan for at gå ned langs kysten lige til San Several. Carcante stod oppe i fyrtårnets udkigsrum og holdt med kikkerten øje med den. Hvor meget han så spejdede, så han dog kun skibets grønne styrbordslanterne. Men sandsynligvis havde dette skib allerede været så længe undervejs, og det var formodentlig så længe siden, at det havde besøgt en havn, at hverken kaptajnen eller besætningen på det kunne vide, at der var blevet bygget og tændt et fyr på Statsøen ved Sydamerikas sydligste spids.

Denne tremaster gik så nær ved kysten, at man om bord på den måske havde kunnet opdage, hvis man gjorde tegn til den

inde fra land, for eksempel ved at tænde et bål på en fremspringende pynt. Havde Vasquez forsøgt på denne måde at tiltrække sig opmærksomheden? Det var ikke godt at vide. Men enten det nu var sket eller ej, så var skibet fuldstændig forsvundet i horisonten, da solen stod op næste morgen.

Senere så man fjernt ude på havet flere dampere og sejlere, der åbenbart satte kursen mod Falklandsøerne. Men disse skibe ofrede ikke øen den allerringeste opmærksomhed. Måske anede de end ikke øens eksistens.

Den sidste dag i januar måned, da det var fuldmåne og stærkest højvande, skete der atter et stærkt omslag i vejret. Vinden sprang nu om til øst og piskede direkte fra havet ind i Elgor-bugten.

Selv om arbejdet ved skibet endnu ikke var fuldendt, så var dog, heldigvis for Kongre og hans bande, det væsentligste besørget og derimellem anbringelsen af de ydre planker. Man behøvede altså ikke at frygte for, at vandet gennem lækagen skulle trænge ind i skibet. Al fare herfor var udelukket. *Maule* var nu nogenlunde beskyttet mod det høje tidevand.

Banden kunne gratulere sig hertil. For i over otte og fyrretyve timer, hver gang højvandet steg over stranden, steg det så højt, at det næsten nåede halvvejs op til briggens vandlinje, uden at kølen dog kom løs fra kystens sand. Skibet rejste sig i søen, men flød ikke.

Kongre og hans folk måtte tage alle mulige forholdsregler for at forhindre, at skibet led et nyt havari, der på ny kunne forsinke dets afrejse. Heldigvis stod briggen fast på kølen, og selv om nu og da det stigende vand, der af østenvinden ligefrem piskedes ind i fjorden, fik skibet til at gynge og vakle fra den ene

side til den anden, var der dog ingen fare for, at det skulle blive slået mod nogen af klipperne.

Fra den 2. februar begyndte for øvrigt højvandet daglig at tage af, og *Maule* lå nu atter ubevægelig på stranden. De kunne altså arbejde videre, og hele dagen hørte man hammerslagene og savbladenes hvæsen i fjorden.

Mens nogle af banden var beskæftiget med dette arbejde, havde Kongre sat alle de andre i gang med at hente godset fra hulen over, for at man øjeblikkelig kunne begynde på at indlade det, når reparationen af skibet var endt. Derved undgik man at spilde tid. Hver dag sejlede den største af bådene over til hulen, snart var det Carcante, snart Kongre selv, der sad ved røret og ledede dette arbejde.

Hver gang vendte båden tilbage med en rig last. Det var næsten, som om denne hule var uudtømmelig, men banden havde jo også i flere år arbejdet på at fylde den.

Alt dette gods indladede man dog ikke straks i *Maule*s last. Det kunne have generet de arbejdere, der var beskæftiget indvendig i skibet. Man oplagrede det i fyrtårnets magasiner. Herfra kunne man så senere indlade det i skibet.

På denne måde gik arbejdet raskere og mere sikkert fra hånden, end hvis *Maule*, når den sejlede bort fra øen, skulle have lagt til ud for hulen ved bugtens indsejling og der have taget godset om bord. Dette arbejde kunne let være blevet vanskeliggjort ved dårligt vejr og måske endog være blevet farligt for skibets sikkerhed. Der var jo i hele bugten ingen anden havn end denne lille fjord her ved fyrtårnet.

Endnu nogle dage, og reparationerne på briggen ville være afsluttet. Man kunne da begynde på at tage godset om bord, og

når det var sket, ville *Maule* være klar til at begive sig ud på sin fart over Stillehavet.

Dette håb slog også til.

Den 12. februar var alt i orden. Skibet var blevet efterset og kalfatret fra køl til ræling, fra agterstavn til bovspryd.

Ved hjælp af nogle potter maling, som man havde fundet om bord i briggen havde man endog kunnet nymale den over det hele. Kongre fandt af gode grunde, at det var bedst at forandre lidt på skibet, for at man ikke skulle genkende det, hvor man kom hen. Han overmalede derfor også agterstavn og navnebræt, slettede navnet *Maule* ud og kaldte skibet *Carcante* efter sin gode ven og næstkommanderende. Også i rigningen og sejlføringen foretog han flere forandringer. Når han kom over til Stillehavsøerne, kunne det jo hænde, at han der traf på folk fra Valparaiso, der havde kendt *Maule*.

De havde altså kunnet trække *Carcante*, som vi herefter vil kalde briggen, ud fra stranden og ind i den lille havn, hvis de havde haft redskaber hertil, allerede den 12. februar. Men de havde ikke redskaberne, og til ærgrelse for både Kongre og hans folk, der brændte af begærlighed efter at komme bort fra øen, måtte de afvente det højeste tidevand, der ville indtræffe med nymånen, for atter at få briggen rejst og bragt flot.

Dette tidevand indtraf den 14. februar.

Da det var på sit højeste, så man briggen rejse sig, dens køl hævede sig fra sandbunden, hvor den hidtil havde hvilet, og så gled skibet uden besvær ud på det dybe vand.

Tilbage stod nu kun indladningen af godset.

Hvis der ikke indtraf uforudsete hindringer, ville indladningen være endt på et par dage. Briggen kunne stikke til

søs, sejle ud af Elgor-bugten, gå gennem Lemairestrædet og, med roret lagt i sydvest, for fulde sejl styre ud på Stillehavet.

9. Hvad Vasquez oplevede

Lige siden den aften, da briggen var sejlet ind i Elgor-bugten, havde Vasquez opholdt sig på stranden i nærheden af Kap San Juan. Han ville ikke fjerne sig fra den, for det var, som vi ved, hele tiden hans håb, at han herfra kunne gøre sig bemærket af et eller andet skib, der sejlede forbi øen eller lagde bi ved den, og så blive taget om bord på dette skib.

Når dette var sket, ville han underrette kaptajnen om den fare, han løb, hvis han sejlede i retning af fyrtårnet. Han ville fortælle ham om den bande af mordere og forbrydere, der huserede på øen, og hvis der om bord på skibet ikke var en besætning, der var talrig nok til at kunne tage kampen op mod banditterne eller jage dem bort fra øen, ville skibet i hvert fald have tid nok til at fjerne sig fra øen.

Vasquez skjulte dog ikke for sig selv, at han kun kunne nære ringe håb om at se dette lykkes. For de skibe, der kom forbi øen, gik altid så fjernt fra den, at man om bord ikke ville kunne se Vasquez inde på strandbredden, og i hvilket ærinde skulle vel et skib lægge til her ved denne øde ø.

Skulle det imidlertid ske, at han blev optaget på et sådant skib, og at dettes fører ikke ville sætte sine folks liv på spil ved en kamp med disse forvorpne banditter, der naturligvis ville forsvare sig til det yderste, så ville Vasquez forsøge at bevæge kaptajnen til at gå til Falklandsøerne. Det var en sejlads på kun et par dage, og her kunne man så hurtigt underrette de engelske autoriteter om, hvad der foregik på Statsøen.

Englænderne ville da straks sende et krigsskib til øen. Dette kunne måske nå ind i Elgor-bugten, inden *Maules* reparation var fuldendt, og man kunne udrydde Kongre og hans slæng til sidste mand, rense øen og atter få fyret tændt.

Men hvis det ikke skete, hvad så? spurgte Vasquez sig selv gang på gang. Skulle han virkelig ikke have anden udsigt end den at vente på *Santa Fés* tilbagekomst? Der ville gå to måneder! To lange måneder! Og inden den tid var gået, ville *Maule* være repareret og være langt ude i Stillehavet, hvor det ville være umuligt at opsøge og finde den.

Vasquez tænkte ikke så meget på sig selv og sin egen sikkerhed. At han blev frelst, var ham ikke det vigtigste. Han tænkte langt mere på to andre ting. For det første på, at fyret atter blev tændt, og dernæst på, at hans to kammerater, som man havde myrdet så ubarmhjertigt, blev hævnet. Det ville dog være for galt, tænkte han, om disse banditter skulle slippe ustraffet bort fra øen, og at måske flere skibe skulle strande her, måske mange mennesker drukne, fordi "Fyret ved Verdens Ende" var blevet slukket af banditterne.

Hvad hans forsyning med proviant angik, havde han ingen bekymringer længere, efter at han havde aflagt besøg i bandens hule ved Kap San Juan. I denne retning var han fuldstændig beroliget.

Denne store hule løb langt ind i klippen. Det var, som vi ved, i denne hule, at Kongre og de andre sørøvere havde haft deres tilhold i flere år, og det var her, de havde oplagret alt deres strandingsgods: Guldstøv, sølvbarrer, varer og meget andet, som de havde samlet op på stranden efter hver stranding. Og

det var også i denne hule, at de havde haft hele deres reservebeholdning af al slags proviant.

Af denne proviant tog Vasquez aldrig mere end det allernødvendigste, for at Kongre og hans folk ikke skulle opdage noget. Han havde taget en kasse med skibsbrød, en lille tønde med saltet kød, et spritapparat, før at han kunne få ild, en gryde, en kop, et uldent tæppe, nogle strømper, en skjorte, en sydvest af olietøj, en lygte, en jernstang og endelig to revolvere med en snes patroner til. Han tog også 10 pund tobak, for at han i sin ensomhed kunne ryge sin pibe. Af den samtale, han havde hørt mellem Kongre og Carcante her på stranden, havde han forstået, at briggens reparation ville vare flere uger, og skulle det vise sig, at han ikke havde proviant nok, kunne han altid skaffe sig mere ved at aflægge nye besøg i hulen.

Hvad hans egen hule angik, havde han dels fundet den for smal og lille, og dels var han også meget ængstelig for, at banditterne skulle opdage den, da den lå temmelig nær ved deres hule. Han havde derfor givet sig til at søge efter et andet og mere sikkert tilflugtssted, og det var lykkedes ham at finde et sådant længere borte.

Det var omtrent fem hundrede skridt derfra, på den anden side af Kap San Juan, på den del af kysten, hvor Lemairestrædet begynder, at han havde fundet en ny hule. Mellem de høje klipper løb hulen ind, og det var næsten umuligt at opdage indgangen til den, for den var omtrent skjult mellem alle de nedstyrtede klippeblokke. Man måtte krybe over og mellem disse blokke for at nå ind i hulen. Kun ved et rent tilfælde havde Vasquez opdaget den. Når tidevandet var højest, stod det næsten op til hulens indgang, men ind i hulen trængte det dog

aldrig, da hulen løb ret skråt opefter. I dens bund var der fint, hvidt sand uden muslingeskaller, et bevis på, at vandet aldrig nåede herop. Her var intet spor af fugtighed.

Det var som sagt ved et rent tilfælde, at Vasquez havde opdaget hulen. Man kunne gå hundrede gange forbi den, uden at man ville ane dens eksistens.

Denne hule, som var mere sikker end den anden, havde Vasquez nu taget i sin besiddelse, og til den transporterede han sine få ejendele og sin proviant.

Det var meget sjældent, at Kongre, Carcante eller nogen af de andre kom her til denne del af stranden. Den eneste gang, de havde været her, var efter det andet besøg i hulen, og Vasquez havde da set dem, da de var steget op på Kap San Juans klipper.

Han havde ligget i skjul i hulen og havde set og hørt alt uden selv at løbe nogen fare for at blive opdaget. Det er vel overflødigt at bemærke, at Vasquez aldrig vovede sig ud fra dette skjulested uden først at have truffet alle mulige forsigtighedsregler. Det var især om aftenen, han vovede sig frem og da for at begive sig ned til den store hule for at søge proviant. Inden han drejede rundt om forbjerget, ved indsejlingen til bugten, spejdede han altid omhyggeligt, om der ikke var en båd at se i bugten eller mennesker på stranden eller klipperne.

Men når undtages disse få udflugter, tilbragte han hele sin tid i hulen, og man kan forstå, hvor frygtelig lang og ensformig tiden måtte blive for ham, der kun havde sine egne, sørgelige erindringer at tænke på. Bestandig steg mindet op for ham om den forfærdelige aften, da han fra fyrtårnet så sine to kammerater og venner Moriz og Felipe blive myrdet om bord på

briggen, og bestandig følte han et brændende ønske om, at han en gang måtte komme til at stå over for disse feje banditters anfører, for at han med sine egne hænder kunne hævne sine kammeraters død på ham. Ja, dette ønske var ofte så stærkt hos ham, at han flere gange tænkte på at ville lægge sig i baghold og skyde Kongre og Carcante ned.

Men så sagde han altid til sig selv, når han atter var kommet til besindelse og havde genvundet sin ro:

"Nej – nej – jeg må være rolig! Før eller senere vil hævnen og straffen komme over disse skurkes hoveder. Gud vil ikke tillade, at sådanne afskyelige forbrydelser skal forblive ustraffede. – De vil med deres liv komme til at betale for deres skændselsgerninger."

Han glemte rent, hvorledes hans eget liv bestandig hang i en tråd, så længe briggen blev liggende her i Elgor-bugten.

"Og dog, dog," blev han ved med at gentage for sig selv, "disse banditter må ikke forlade øen. De skal være her, når *Santa Fé* kommer tilbage, så kaptajn Lafayate kan holde justits over dem. Gid dog Himmelen vil forhindre dem i at komme af sted."

Ville dette ønske blive opfyldt?

Vasquez kunne ikke lade være med både at håbe og at tvivle. Han vidste jo, at der endnu ville gå tre uger, før avisodamperen kom i sigte ud for øen og stod ind i bugten.

At briggen blev liggende så længe ved øen, overraskede Vasquez i høj grad. Havde dens havari da været af en så alvorlig beskaffenhed, at reparationen havde krævet over en måned? Eller hvad tøvede Kongre og hans folk ellers efter? Kongre havde naturligvis i fyrtårnet fundet dagbogen, og der måtte han have læst regulativet og have set, hvornår *Santa Fé* ville komme

tilbage med afløsning til de tre fyrpassere. Men han måtte da også forstå, at hvis han ikke var borte fra øen til den tid, ville han og alle hans mænd være dødens kandidater.

Den 16. februar var kommet.

Vasquez var så urolig og utålmodig efter at vide, hvad der foregik, at han besluttede at forsøge på at skaffe sig underretning. Da solen var gået ned, krøb han derfor ud af sin hule og kom ned til indsejlingen i bugten. Han listede sig langs bugtens nordlige kyst og gik i retning af fyrtårnet.

Det var et meget voveligt foretagende, han her havde begyndt. For selvom det var meget mørkt, så man ikke kunne se ham fra fyret, risikerede han dog at blive mødt af en af banditterne. Han sneg sig derfor forsigtigt langs med klipperne, stadig spejdende ud gennem mørket for at se, om ingen menneskelig skikkelse nærmede sig, stadig lyttende efter, om ingen lyd lod sig høre.

Vasquez havde omtrent 6 kilometer at gå for at nå ned til bunden af bugten. Han fulgte denne gang den modsatte kyst af den, ad hvilken han var flygtet den aften, da man havde myrdet hans kammerater. Og denne aften så lidt som hin blev han opdaget af nogen. Mørket var også nu hans beskyttende ven.

Da klokken var hen ad ni om aftenen, var han kun et par hundrede skridt borte fra fyrtårnet. Fra det sted, hvor han befandt sig, kunne han se lyset skinne bag ruderne i huset ved fyrtårnets fod. Vreden steg op i ham, og uvilkårlig gjorde han en truende gebærde ved at se, at disse mordere og banditter nu gjorde sig det bekvemt og mageligt der, hvor de to mænd, de havde myrdet, og den tredje mand, som de ville myrde, hvis han faldt i deres hænder, havde deres retmæssige plads. Men var der

lys i huset, så var der intet lys i fyrtårnet, hvis silhuet knap nok skimtedes i den bælgmørke aften.

Til briggen kunne Vasquez heller ikke se noget. Mørket var så tæt, at man end ikke så skibets rigning. Vasquez sneg sig endnu længere frem, helt hen til den lille havns forstrand. og nu fik han øje på skibet. To dage i forvejen var det, at det atter var blevet sat i vandet. Nu lå det roligt her for sit anker. Vasquez gik helt ned på forstranden. Han var overbevist om, at der ingen fare var. Hele banden sad nu og drak spiritus inde i fyrpassernes hus og tænkte næppe på at komme ud.

Vasquez betragtede briggen. Ja, om det havde stået til ham at kunne gøre det, da skulle det ikke have varet længe, før skibet skulle få en ny læk, der i løbet af nogle minutter skulle sende det ned på havets bund. Han ville have gjort det med glæde.

"Men nu er altså skaden repareret!" tænkte Vasquez.

Der var dog en omstændighed, som ikke undgik Vasquez' skarpe blik. Selv om briggen var på søen, så lå den dog endnu for højt til at kunne sejle. Dens vandlinje var endnu godt og vel to fod over vandfladen. Det viste altså, at man endnu ikke havde ballastet skibet eller lastet godset om bord i det. Før om nogle dage kunne briggen altså ikke komme af sted. Men dette var også det hele. Inden der var gået otte og fyrretyve timer ville alt være i orden, skibet sejlklart, og man ville se det gå rundt om Kap San Juan og forsvinde i horisonten for aldrig mere at vise sig her i disse farvande.

Vasquez havde kun få levnedsmidler tilbage i sin hule. Han forstod, at han måtte sikre sig et nyt forråd, inden Kongre tømte hulen og sejlede bort, og den næste nat, da det endnu var

mørkt, begav han sig derfor ned til vragplyndrernes hule for at forsyne sig med alt, hvad han havde brug for.

Det var hen ad morgenstunden, og Vasquez forstod, at hans foretagende var voveligt, da han let kunne blive overrasket. Men han måtte skaffe sig en ny forsyning, da bådene måske ville komme den følgende dag og hente alt, hvad der var i hulen. Han skyndte sig af sted, stadig spejdende og lyttende efter enhver mistænkelig lyd.

Da han drejede rundt om forbjerget, så han ud over bugten og stranden. Men ingen båd var at se. Stranden lå øde som søen.

Vasquez krøb altså ind i hulen.

Der var endnu en stor mængde gods herinde i hulen. Sandsynligvis var det alle de mindre værdifulde ting, som Kongre ikke brød sig stort om at tage med sig, og som han måske lod blive tilbage her. Men da Vasquez begyndte at lede efter kasserne med brød og tønderne med kød, mødte der ham en frygtelig skuffelse. Alle levnedsmidlerne var allerede skaffet bort.

Alle levnedsmidler borte! Og Vasquez havde kun proviant til endnu to døgn. Om otte og fyrretyve timer ville han intet have at spise.

Vasquez fik ikke tid til at tænke længe over, hvad han nu skulle gøre. En ny overraskelse mødte ham. Han hørte tydeligt lyden af åreslag ude fra stranden. Det var Carcante og to af hans folk, der kom roende i båden.

Vasquez gik hurtigt hen til hulens udgang, og idet han forsigtigt stak hovedet udenfor, så han efter, om det endnu var muligt at flygte.

Det var for sent.

Båden var allerede ved at lægge til ved stranden.

Et øjeblik stod Vasquez rådvild. Skulle hans sidste time nu være kommet? Så løb han hurtigt tilbage i hulens baggrund for at skjule sig imellem en del gods, der lå slængt hen i en af de mørkere kroge. Det var en bunke gamle, lasede sejl og gammelt tovværk og stænger, søm briggen ikke havde brug for, som man næppe kunne gøre i penge, og som man, da det altså ikke ville lønne sig at tage dem med, åbenbart havde besluttet at ville lade tilbage her i hulen.

Vasquez var fast bestemt på, hvis han skulle blive opdaget, at sælge sit liv så dyrt som muligt. Han havde, som han altid plejede, sin revolver i bæltet. Den var ladet med seks skarpe skud. Men han var alene mod tre.

"Alligevel," tænkte han, "en eller to af de banditter kan jeg dog måske gøre det af med, inden de får myrdet mig."

Det var dog kun to af mændene, nemlig Carcante og tømmermanden Vargas, der trådte ind i hulen. Den tredje mand ledsagede dem ikke. Han var formodentlig blevet nede ved stranden for at passe på båden.

Carcante bar en tændt skibslanterne i hånden. Sammen med Vargas udvalgte han endnu nogle ting af strandingsgodset, som det kunne betale sig at tage med om bord i briggen. Mens de søgte og vragede, talte de så højt sammen, at Vasquez, der sad med revolveren i hånden, kunne høre hvert ord.

Tømmermanden Vargas sagde:

"I dag har vi den 17. februar. Det var ikke for tidligt, synes det mig, om vi ret snart kom af sted!"

"Ja, men nu skal vi jo også til at sejle!" svarede Carcante.

"Er det i morgen?"

"Ja vel, i morgen!"

"Er du vis på det?"

"Det skulle jeg mene. Vi er jo sejlklare, så hvad skulle vi vente ester?" sagde Carcante.

"Ja," mente Vargas eftertænksomt, "det kommer da ikke alene an på os, men også på, om vejret er således, at vi kan komme af sted."

"Du har ganske ret, og nu til morgen ser vejret ikke videre lovende ud. Men lad os alligevel håbe på det bedste."

"Men hvis vi nu blev tvunget til at blive her endnu en otte eller måske ti, tolv dage. Hvad så?"

"Så risikerer vi at møde avisodamperen, der kommer med de tre nye fyrpassere, og så –"

Carcante fik ikke fuldendt, hvad han ville sige, men Vargas vidste godt, hvad hans kammerat ville have sagt.

"Det må ikke ske! Det må ikke ske på nogen måde!" råbte Vargas. "Det vil være os ganske umuligt at få bugt med et krigsskib. Det vil jeg lade mig hænge på!"

"Du behøver ikke selv at hænge dig i det tilfælde, min gode Vargas!" svarede Carcante bittert. "Hvis vi ikke kommer bort i rette tid, er det de andre, der får bugt med os, og så kan du være vis på, at vi alle sammen bliver klynget op at dingle i hampetove under avisodamperens ræer!"

Og Carcante sluttede sin tale med en frygtelig ed.

Efter et øjebliks tavshed vedblev Vargas:

"Jeg ville ønske, at vi allerede skrev i morgen, og at vi var et par hundrede kilometer ude på havet. Jeg er ikke rolig."

"Nå, alt går nok på bedste måde!" svarede Carcante. "Du skal se, at vi kommer nok af sted i morgen. Ellers skulle det da blive så forrygende et vejr, at stormen blæste hornene af de vilde guanaco-hjorte her på øen."

Vasquez lå stille i sin krog og lyttede til alt, hvad der blev sagt. Han lå så stille som en mus og vovede næppe nok at trække vejret. Carcante og Vargas gik og kom. De flyttede om på noget af strandingsgodset, tog noget med sig og kastede andet til side som værdiløst. Af og til kom en af dem så tæt hen mod Vasquez skjulested, at denne blot havde behøvet at strække armen ud for at have kunnet sende banditten en revolverkugle i brystet. Fristelsen var stor for Vasquez til at kunne gøre det med ordene: "Du skal i hvert fald ikke sejle herfra i morgen."

Men lykkeligvis betvang han sig.

Dette besøg i hulen varede ikke stort mere end en halv times tid.

Så kaldte Carcante på den tredje mand, der var blevet ved båden, og alle tre hjalp nu hinanden med at bære de forskellige sager ud af hulen.

Carcante kastede endnu et sidste blik på de ting, de var nødsaget til at lade blive tilbage.

"Det er kedeligt, at vi må lade alt dette i stikken og ikke kan tage det med os. Det er dog også penge værd!" mente Vargas.

"Ja, men vi er nødt til det. Hvis blot briggen var på tre hundrede tons, var det en ganske anden sag, men den er ikke mere end godt halvdelen!" svarede Carcante. Og han tilføjede:

"Vi har dog fået alt det vigtigste og værdifuldeste med os, og jeg er nu overbevist om, at vi ikke vil gøre så helt dårlige

forretninger med det, når vi kommer til vort bestemmelsessted!"

Derpå forlod de hulen.

Lidt efter stødte båden fra stranden, og med vinden og strømmen lige agterind skar den så stærk en fart, at der ikke var gået mange minutter, før den forsvandt bag en landtange, der strakte sig ud i bugten.

Da de var gået, og Vasquez havde hørt, at lyden af åreslagene fjernede sig, krøb han forsigtigt ud. Han så sig om, og da intet var at opdage, tog han vejen langs klipperne over til sin hule.

Undervejs tænkte han ved sig selv:

"Om otte og fyrretyve timer vil min smule proviant være spist. Om to døgn vil jeg intet længere have at spise. Der kan ikke være nogen tvivl om, at Kongres bande ikke blot har taget alt, hvad der var i hulen af proviant, med sig, men også, at den vil medtage alle de levnedsmidler, der findes i fyrtårnets magasiner. Der vil ikke blive en krumme brød tilbage. Men hvorledes skal jeg så friste livet, til avisodamperen kommer tilbage, og selv om jeg tør regne med, at den ikke er blevet forsinket på den ene eller den anden måde, så kan den dog i allerheldigste tilfælde ikke være her før om fjorten dage."

Den situation, Vasquez var i, var, som man let kan forstå, meget vanskelig. Hvor modig og hvor energisk han end var, kunne han dog ikke se nogen udvej. Måske kunne han friste livet ved at spise nogle rødder inde fra krattet eller ved at samle østers og muslinger langs strandkanten, men dette kunne han endda kun vove at gøre, når briggen *Carcante* var sejlet bort. Skete det derimod, at en eller anden omstændighed forhindrede briggens afrejse, så den var tvunget til at blive

liggende endnu nogle dage eller måske en uges tid, så var Vasquez ubarmhjertigt dømt til at dø af sult.

Der var altså to ting, der kunne ske. Enten sejlede briggen bort, og Vasquez kunne da friste livet, men han opnåede ikke at se de forvorpne forbrydere straffet, eller briggen blev liggende og blev måske overrasket af avisodamperen, men Vasquez ville da enten være død af sult eller overrasket af banditterne, mens han søgte en smule næring, og myrdet af dem.

Vasquez syntes næsten, at det ene var lige så galt som det andet.

10. Strandingen

Vasquez var nået tilbage til sin hule. Han var så udmattet af bekymring og spænding, at han faldt i søvn inde på sandet.

Da han atter vågnede, var det allerede et godt stykke op ad dagen. Han kiggede ud af hulen for at se, hvorledes vejret var, og han så med sit kyndige øje, at det trak op til uvejr. Tykke, gråsorte, truende skymasser trak sig sammen på den østlige himmel. Vinden tog stadig til i styrke, efterhånden som dens retning drejede sig mere og mere til at være ude fra havet. De hurtige, skarpe, krappe bølger, der kom jagende ind mod landet forvandledes til lange, mægtige søer, hvis toppe var kronede af skum, og som nu brødes mod klipperne med øredøvende brag.

Vasquez forstod, da han et øjeblik havde set ud over søen, at hvis dette vejr holdt sig, ville det blive ganske umuligt for briggen at sejle bort fra øen næste morgen, som han havde hørt, at banden havde bestemt.

Aftenen kom, og vejret bedredes ikke.

Tværtimod, forholdene forværredes. Det var åbenbart, at det her ikke drejede sig om en byge, der kun ville vare nogle få timer, og som derefter ville efterfølges af roligt vejr. Det var en langvarig orkan, der var i anmarch. Man kunne se det både på den farve, himmelen og havet antog, på skyerne, der joges hen over himmelen i vild og stadig stigende fart, på brændingen, der nu næsten var, som om dens hvide skum kogte over, og man kunne høre det på havets dumpe, dybe brøl, der lød, som om de kom langvejs fra. En gammel, erfaren sømand som Vasquez,

der havde faret på alle have og været ude i alt slags vejr, kunne umuligt tage fejl. Alle disse kendetegn var ubedragelige for ham. Han var vis på, at barometeret oppe i fyrtårnet nu var sunket ned under det punkt, der viste orkan.

Trods det, at uvejret stadig steg i styrke, var Vasquez dog ikke krøbet ind i sin hule for at søge læ i den. Han gik frem og tilbage langs stranden, skønt stormen og det salte sprøjt fra havet piskede og sved ham i ansigtet, og han stirrede hele tiden ud mod horisonten, der stadig blev mørkere og mørkere. Solens sidste stråler var endnu ikke forsvundet, da Vasquez var sikker i sin sag. Han havde set et stort, mørkt legeme, der bevægede sig langt ude på havet.

"Er det et skib?" tænkte han.

Han stirrede og stirrede atter.

"Ja, det er et skib!" sagde han halvhøjt ved sig selv. "Det er skib, som søger at holde ind til øen her."

Han tog ikke fejl.

Det var virkeligheden et skib. Det kom fra øst og havde retning mod øen, enten det nu ville gå syd om denne eller søgte at komme ind gennem Lemairestrædet.

Uvejret var nu steget til en frygtelig styrke. Det var en af disse orkaner, der kan rase her i disse farlige farvande i flere døgn i træk, og som intet kan modstå. Selv de største og stærkeste skibe kan blive knust af dem, slynget ned i bølgerne. Hvis det ikke lykkes for dem i god tid at komme ind under land, i læ der, samtidig med at de formår at holde sig klar af landet, er de i reglen fortabte.

Vasquez kom til at tænke på fyret.

"De tænder det ikke, de skurke!" råbte han fortvivlet og rasende. "De tænder ikke fyret, de mordere! Og derude kommer nu et skib, som søger efter det og ikke kan finde det. De ulykkelige mennesker om bord! Da de ikke kan se noget fyr, tror de, at de er langt fra Statsøen, og så har de kun nogle få kilometer ind til den. Stormen fører dem lige ind mod kysten, hvor deres skib vil blive splintret i stumper. De sejler lige mod den visse død!"

Ja, en stranding var at frygte, og det var Kongre og de andre banditter, der var skyld i den. Naturligvis havde nogle af dem oppe fra fyrtårnets galleri for længst opdaget dette skib, der nu søgte ind i retning mod øen, og naturligvis forstod de godt, hvilken fare skibet var stedt i. Det var desværre kun alt for sikkert, at da kaptajnen om bord på skibet ikke kunne få øje på det fyr, der skulle lede ham, ville det ikke lykkes ham at komme rundt om Kap San Juan og ind i Lemairestrædet, så lidt som at komme rundt om Kap San Several og syd om øen. Inden der var gået en halv time, ville skibet af stormen og søerne være kastet ind mod de klipper, der lå ved indsejlingen til Elgor-bugten, og uden at folkene om bord ville have nogen anelse om, at de havde været så nær ved det land, de ikke havde kunnet få øje på i de sidste timers svindende lys.

Stormen var nu på sit højeste.

Det ville blive en forfærdelig nat, og dagen i morgen ville næppe give den noget efter, for uvejret ville rase måske både fire og tyve og seks og tredive timer, om ikke længere. Om nogen ro i atmosfæren og havet ville der foreløbig ikke være tale.

Vasquez tænkte aldeles ikke på at vende tilbage til sin hule. Hans spejdende blikke forlod ikke horisonten. Det var nu blevet så mørkt, at han ikke længere kunne se omridset af skibet, der nærmede sig, men nu og da så han lysblinket fra dets lanterner, snart den grønne styrbordslanterne, snart den røde lanterne til bagbord, alt eftersom skibet under bølgernes hvirvlende dans var oppe på en bølgekam, nede i en bølgedal eller vendte denne eller hin side ind mod land. Vasquez forstod, at under disse forhold var det vanskeligt for folkene om bord at holde nogen som helst kurs. Måske lystrede skibet slet ikke roret længere, ja, det kunde jo endog være, at en del af rigningen allerede var gået over bord. At alle sejl var bjerget eller også flået bort af stormen var nu indlysende. Ikke den mindste stump sejl havde kunnet stå mod dette uvejr, selv om skipperen havde haft dristighed nok til at lade det blive oppe.

Da Vasquez kun kunne se enten en rød eller en grøn lanterne, var han på det rene med, at det skib, der nærmede sig øen, og som var bestemt til undergang, måtte være en sejler. Havde det været en damper, ville det have vist en hvid lanterne fra fokkemasten, således som reglementerne foreskriver. Men det var altså et skib, der ikke til sin rådighed havde nogen maskine, der kunne hjælpe det i kampen mod stormen og bølgerne.

Urolig og fortvivlet gik Vasquez op og ned langs stranden.

Han knyttede hænderne i afmægtig forbitrelse og i fortvivlelse over, at han var aldeles ude af stand til at advare disse ulykkelige sømænd derude og til at forhindre den ulykke, der om få øjeblikke ville ske. – Det eneste, der havde kunnet afværge ulykken var, at fyret havde været tændt, så dets lysstråler havde kunnet trænge gennem det mørke, der nu

rådede over land og hav. – Uvilkårligt vendte han sig om og så ned mod Elgor-bugten – uvilkårligt knyttede han hånden truende mod tårnet, hvor banditterne huserede. Fyret var ikke tændt – i aften så lidt som nogen aften i de foregående to måneder, og det ulykkelige skib, der nu dansede på de stormpiskede bølger derude, var uden nåde fordømt til at strande og knuses her på klipperne ved Kap San Juan.

"Men er der da ingen retfærdighed til længere," klagede den gamle fyrpasser, "og skal da alle disse ulykkelige mennesker dø for disse banditters skyld?"

Han stod en stund ganske fortvivlet. Han så, hvorledes skibets røde og grønne lys fra lanternerne stadig kom nærmere og nærmere mod landet.

Pludselig fo'r en idé ham gennem hovedet.

Måske var det alligevel muligt at forhindre, at denne sejler strandede her på denne klippefulde kyst, hvis man med et eller andet tegn gjorde folkene om bord opmærksomme på, hvor nær de var ved land. Selv om det måske var umuligt for skibet at lægge kursen helt om og atter søge ud mod havet, så kunne det dog måske være, at man kunne forandre skibets kurs så meget, at det kunne holde sig fri af den kun femten kilometer lange kyst mellem San Juan og San Several og så nå syd om dette sidste forbjerg og syd om øen. Her åbnede havet sig, og skibet kunne måske blive frelst.

Men hvilket tegn skulle han give her i den mørke nat.

Der kunne kun være tale om et.

Han måtte se at få tændt et bål. At dette bål muligvis kunne ses ikke blot fra skibet derude på havet, men også af den, der stod på udkig i fyret og derved kunne røbe ham selv, tænkte

Vasquez slet ikke på i sin iver efter at redde søfolkene derude fra at strande og drukne.

Der lå træ og vragstumper nok på stranden. Når han samlede det sammen, når han lagde stumper af tørt træ fra kassen, hvori der havde været skibsbrød, og når han bragte noget tørt strå til for at få det hele til at fænge, måtte han kunne lave et bål. Fik han først ild i det, skulle den stærke storm nok puste til bålet og få det til at blusse op. – Og når bålet blussede, mon da ikke dets flamme ville blive set af søfolkene derude, og mon de ikke ville forstå, hvilken advarsel det var til dem? Ganske sikkert! Og selv om skibet nu kun var et par kilometer fra land, ville det måske endnu være muligt for dem at komme klar af kysten.

Vasquez gik straks til arbejdet med sin sædvanlige energi.

Han samlede en mængde vragstumper og træstykker sammen og bar dem ud på den yderste pynt. Træet var tørt af mange dages sol og blæst, og skønt det stormede, var der dog endnu ikke faldet en dråbe regn. Han hentede strå og stak det ind mellem træstykkerne, og da bålet således var bygget færdigt, gjorde han sig rede til at stikke ild på det.

For sent! For sent!

Ak, det var for sent!

En vældig, sort, utydelig masse sås nu midt i mørket. Løftet op af de kæmpestore bølger styrtede denne masse sig ind mod klipperne med uimodståelig fart og kraft. Før Vasquez havde kunnet gøre blot så meget som den ringeste bevægelse, faldt den sorte masse tungt ned mod den yderste af rev og spidse klipper takkede strand.

Han hørte et forfærdeligt brag. – Så hørte han nogle fortvivlede skrig fra mennesker i dødsangst. Men skrigene kvaltes hurtigt – og atter hørte han intet andet end orkanens hylen om klipperne og havets tunge, dumpe brølen, der lød, som om den kom langt, langt borte fra.

11. Vasquez får en ny ven og kammerat

Den næste morgen, ved solopgang, rasede uvejret endnu med næsten uforandret styrke. Havet frådede. Så langt øjet rakte, når man så ud over havet, var dette kridhvidt som af kogende skum. Ved den yderste, fremspringende del af Kap San Juan skummede bølgerne op til en højde af femten eller tyve fod, og deres af stormen piskede skum fløj som tætte, faste flager af hvid uld højt op over klipperne. Havet var ved at trække sig tilbage, og når det vigende tidevands bølger mødtes med stormens kast, stod der en vild kamp mellem de to elementer, der fik søen til at hæve sig i en vild og rasende dans, netop stærkest og frygteligst i indsejlingen til Elgor-bugten. Intet skib ville have kunnet sejle ind i bugten, intet ville kunne have sejlet ud af den i dette forrygende vejr. Himlen så stadig lige truende ud, og at dømme efter den ville orkanen endnu vare flere dage og nætter. Dette var ingenlunde noget særsyn her i disse farvande omkring Magellanstrædet.

At det var umuligt for briggen *Carcante* at sejle bort fra øen under disse forhold, kan man let forstå. og man forstår også, hvor rasende Kongre, Carcante, den ængstelige tømmermand Vargas og de andre af banden var over at møde endnu en hindring for deres bortrejse.

Dette var altså forholdene på øen denne morgen, og Vasquez gjorde sig hurtigt rede for dem, da han rejste sig fra sit leje ved

daggry, krøb ud af hulen og kom ud på stranden, hvor stormen hvirvlede havskum og sand rundt i en hvirveldans.

En sørgelig scene bredte sig for hans blik.

Omtrent to hundrede skridt fra ham, på forbjergets nordlige kyst, altså uden for bugten, lå vraget af det strandede skib. Det var en tremaster, og den var på omtrent fem hundrede tons. Af de tre master sad nu kun de tre nederste stumper tilbage. Måske havde skibets fører selv ladet dem kappe for at slippe bort fra landet og ride stormen af, måske var de styrtet over bord i det øjeblik, skibet slyngedes mod klipperne. Man så ingen vragstumper svømme omkring på havets overflade, men da stormen havde drevet vandet med frygtelig kraft ind i Elgor-bugten, var det sandsynligt, at vragstumperne og alt, hvad der var gået over bord fra skibet, også med bølgerne og strømmen var slået ind i bugten.

Hvis dette var tilfældet, ville Kongre og hans folk nu vide, at der var strandet et skib her ved Kap San Juan.

Vasquez forstod dette, og han forstod, at han måtte tage sig i agt. Han vovede sig derfor ikke langs med stranden, før han havde overbevist sig om, at ingen af bandens folk var at se.

I løbet af nogle minutter kom han hen til det sted, hvor katastrofen var sket. Havet var nu veget så meget tilbage, at han kunne gå helt rundt om det strandede skib. Han kom til dets agterstavn, og på navnebrættet læste han:

***Century* af Mobile.**

Det var altså et nordamerikansk skib, der hørte hjemme i Mobile, hovedstaden i staten Alabama, en af de sydlige fristater ved den amerikanske bugt.

Century var fuldstændig fortabt. Man så ikke en eneste overlevende mand af deres besætning, og hvad skibet selv angik, lå det som et halvt splintret vrag på stranden. Ved det voldsomme stød mod stranden var skroget spaltet i to dele. Det vigende tidevand havde så at sige tømt skibet for dets ladning og alt dets løbende gods og ført det med sig ud i havet.

Stumper af planker og master, brækkede ræer, vanter, mærs, knæ og ror lå spredt omkring på klipperne, der nu, trods stormen, stod tørre og uberørte af vandet. Kasser, tønder, større og små fustager lå langs med forbjerget og hen over stranden. Flere af dem var slynget forbavsende langt væk.

Da *Century*s skrog nu lå på tørt land, var det let for Vasquez at gå om bord i det og undersøge det.

Ødelæggelsen var fuldstændig. Bølgernes kraft havde slået alt itu. De havde revet dæksplankerne op, slået ruffet over kahytten agterude over bord, knust roret, splintret rorhjulet og slået seglene til pjalter. Og hvad bølgerne ikke allerede havde fået besørget, var blevet slået i stykker ved strandingens voldsomme stød.

Intet levende væsen sås om bord – ikke kaptajnen, ikke nogen af styrmændene, ikke en eneste af den øvrige del af besætningen.

Vasquez råbte af sine lungers fulde kraft, men han fik intet svar. Han steg ned i skibets bund, men han så ikke et eneste lig. Enten var alle disse ulykkelige mennesker blevet slået over bord af styrtsøer, eller de var faldet i havet og druknet i brændingen, da skibet strandede. Han var dog endnu ikke overbevist om, at ikke en eller anden af de skibbrudne folk havde kunnet frelse sig i land. Men faldt da denne ulykkelige i kløerne på Kongre og

de andre sørøvere og vragplyndrere, var hans skæbne kun alt for vis.

Vasquez steg fra *Century*s vrag atter ned på stranden. Han overbeviste sig på ny om, at ingen af Kongres bande viste sig i nærheden eller var på vej ned mod strandingsstedet, og derpå gik han, trods stormen og det sprøjtende søskum, helt ud til Kap San Juans yderste punkt.

"Måske," tænkte han ved sig selv, "finder jeg der en eller anden af *Century*s folk, som endnu lever, og måske kan jeg bringe ham hjælp."

Alle hans eftersøgninger var dog forgæves.

Da han kom tilbage til strandingsstedet, gav han sig omhyggeligt til at undersøge de forskellige stykker strandingsgods: Tønder, kasser og fustager, som søen havde slynget op langs med kysten.

Han tænkte ved sig selv:

"Det er ikke umuligt, at noget af skibets proviant findes her imellem, og måske kan jeg finde en kasse eller tønde med et eller andet, som kan forsyne mig med levnedsmidler for to eller tre uger, til avisodamperen kommer tilbage!"

Hans håb skuffedes ikke.

Det varede ikke længe, før han mellem det meget vraggods fandt en tønde og en kasse, som havet havde kastet langt op på strandbredden. Hvad de indeholdt, var mærket udenpå. I kassen var der hårdt skibsbrød, og tøndens indhold bestod af saltet oksekød. For Vasquez betød dette, at hans værste bekymring nu var ryddet af vejen. Han havde nu levnedsmidler til mindst to måneder.

Vasquez tog først kassen og bar den op til sin hule. Derpå vendte han tilbage, tog tønden med det saltede oksekød og rullede den foran sig, til også den var bragt i sikkerhed.

En stor sten var faldet fra den brave mands bekymrede hjerte.

Da han havde bragt sin proviant ind i hulen, vendte han endnu engang tilbage til San Juans yderste punkt, for at han derfra kunne kaste et blik ud over bugten og se, om nogen nærmede sig. Han tvivlede ikke om, at Kongre nu vidste fuld besked om strandingen. Aftenen i forvejen måtte enten han selv eller en af hans folk fra fyrets udkigspunkt have kunnet observere denne sejler, der skød ind mod land, og de kunne ikke være i tvivl om, hvilken skæbne der ville ramme den. Nu, da deres skib lå i havnen, uden at de turde vove at gå til søs med det, så længe uvejret stod på, ville naturligvis alle banditterne med deres værdige anførere i spidsen som sultne ulve styrte ned til strandingsstedet for at se, om der var noget at røve. Hvorledes skulle man vel kunne tænke sig, at disse vragplyndrere skulle lade en slig gunstig lejlighed gå sig forbi?

Da Vasquez atter forlod forbjerget uden at have kunnet få øje på noget menneske, der nærmede sig, og da han drejede rundt om den sidste klippe, blev han overrasket ved at mærke, med hvilket enormt lufttryk stormen stod ind i Elgor-bugten.

Det ville være umuligt for briggen *Carcante* at komme ud af bugten mod denne storm, og selv om man også gik ud fra, at den kunne nå gennem bugten, ville det dog aldrig i livet kunne lykkes den at komme ud gennem indsejlingen og rundt om Kap San Juan, ud i rum sø.

Mens Vasquez var ved at tænke over dette, og mens han hemmeligt ønskede, at denne storm måtte vare endnu nogle uger, trængte en lyd af en menneskelig stemme sig gennem stormen til hans øre. Det var som et halvkvalt smertensskrig fra et menneske, der var i den yderste nød, og som råber om hjælp.

Vasquez styrtede straks af sted i den retning, fra hvilken skriget kom. Det var netop i samme retning som den, hvori den lille, snævre hule lå, hvori han først havde søgt skjul, altså ganske tæt ved Kongres hule.

Han havde næppe gået mere end et halvt hundrede skridt, før han så en mand ligge udstrakt på jorden ved foden af en klippe.

Manden bevægede hånden svagt, som om han kaldte på nogen.

I løbet af få sekunder var Vasquez henne hos ham.

Manden, der lå på jorden, så ud til at kunne være mellem tredive og fem og tredive år. Han så ud til at være en kraftig og stærktbygget mand. Klædt i sømandsdragt lå han her på sin højre side. Hans øjne var lukket; han stønnede kun med besvær, og nu og da fo'r krampagtige rystelser gennem hans legeme. Han syntes dog ikke at være kommet videre til skade, og der var intet som helst blod at finde på hans klæder.

Denne mand, der sandsynligvis var den eneste overlevende af hele tremasteren *Centurys* besætning, havde ikke hørt, at Vasquez nærmede sig, men da denne lagde sin hånd på hans bryst, gjorde han dog en bevægelse som for at rejse sig. Men han var for svag endnu, kræfterne svigtede ham, og han faldt atter tilbage på sandet. Hans øjne havde dog åbnet sig en kort stund, og Vasquez hørte, hvorledes det lykkedes ham at stønne:

"Hjælp – ! Hjælp – !"

Vasquez knælede ned ved hans side. Han hævede hans overkrop i vejret, støttede ryggen mod klippen og blev ved med at gentage:

"Min ven – min ven – her er jeg – se engang på mig – jeg skal nok hjælpe Dem – min ven – !"

Men alt hvad han kunne gøre, var at holde den skibbrudne mand i sine arme.

Manden havde atter tabt bevidstheden.

Det gjaldt om at pleje manden på det bedste og forsøge at genoplive ham.

"Gud give, at det ikke allerede må være for sent!" tænkte Vasquez bekymret.

Hvad det først gjaldt om, var at komme bort fra dette sted. Hvert øjeblik kunne han vente at se vragplyndrernes bande komme, enten i en af bådene eller til fods langs bugten. Og så ville det være ude med dem begge to. Man måtte se at komme i sikkerhed i hulen. Vasquez forstod det og bragte straks sin plan til udførelse.

Han løftede manden op, greb hans arme, og med sine herkuliske kræfter svang han ham op på ryggen af sig. Derpå vandrede han af sted med sin byrde. Han havde omtrent et kvarters tid at gå. Så kom han til hulen, gled ind mellem klipperne og ind i hulen. Her lagde han manden ned på sit uldne tæppe, mens han støttede hans hoved med en bylt klæder.

Manden var endnu ikke kommet til sig selv, men han åndede. Han var vel tilsyneladende ikke såret, men hvem kunne vide, om han ikke, da han blev slynget ind mod stranden, havde brækket enten en arm eller et ben eller havde fået en indvendig skade? Det var dette, som Vasquez uroligt spurgte sig selv om.

Han var meget bekymret, for hvis det virkelig var sket, vidste han ikke sine levende råd for, hvad han skulle gøre. Han følte på mandens arme og ben, han undersøgte hele hans krop, men det forekom ham, at han intetsteds kunne finde noget brud.

Vasquez hældte noget vand i en kop, og da han så, at han endnu havde en smule brændevin i sin flaske, blandede han vandet med nogle dråber af brændevinen. Derpå holdt han koppen hen til den besvimede mands læber, åbnede hans mund og fik ham til at drikke. Da det var sket, gav kan sig til at gnide mandens arme, ben og bryst, efter at han først havde ombyttet hans gennemvåde klæder med nogle andre af dem, som han havde fundet i sørøvernes hule.

Hvad han kunne foretage sig ud over dette for atter at få manden vækket til live, vidste han ikke.

Men det var heller ikke nødvendigt at gøre mere. Til sin store glæde så han nu, at den skibbrudne mand atter kom til bevidsthed. Manden formåede at rejse sig op, og mens han så på Vasquez, der stadig holdt ham i sine arme, stammede han med en stemme, der allerede nu var tydeligere end før:

"Vand – vand – giv mig noget at drikke!"

Vasquez holdt atter koppen med vand hen til hans læber. "Har De det nu noget bedre?" spurgte han ængsteligt den skibbrudne mand.

"Ja – ja –"

Og som om hans erindring om, hvad der var sket, atter vågnede hos ham, sagde han stammende, mens han greb sin brave redningsmands hånd:

"Jeg – De – hvor er jeg? Hvem er De – hvorledes er jeg kommet her – hvor befinder jeg mig?"

Han talte engelsk.

Heldigvis forstod Vasquez som de fleste søfolk dette sprog, og han svarede:

"De er i sikkerhed! Vær blot rolig! Jeg fandt Dem nede på stranden, efter at Deres skib var strandet."

"*Century* – ja – ja – nu kan jeg huske det hele."

"Hvad hedder De?"

"John Davis!"

"Var De kaptajn på tremasteren?"

"Nej – jeg var styrmand – men hvor er de andre?"

Vasquez tøvede et øjeblik. Skulle han allerede nu sige ham hele sandheden?

John Davis gentog:

"De andre? Hvor er alle de andre af *Century*s besætning henne, kaptajnen og alle matroserne? Er de –?"

"De er alle druknet!" svarede Vasquez. "Alle! De er den eneste, der er blevet frelst efter det forfærdelige skibbrud!"

"Er de alle omkommet?"

"Ja, alle!"

John Davis var som lamslået ved at høre, kvad Vasquez her fortalte ham. Han var den eneste, der var blevet frelst. Alle de andre havde det grådige hav slugt. Og hvem var det, han havde at takke for, at han endnu var i live? Han forstod godt, at han skyldte denne ukendte mand, der barmhjertigt og kærligt bøjede sig over ham, sit liv.

"Tak – tak!" sagde han, mens store tårer gled ned over hans kinder. "Tak, min kære og ukendte ven og frelser!"

"Er De sulten? – Vil De have noget at spise?" vedblev Vasquez. "Vil De have lidt brød og lidt kød. Jeg har begge dele!"

"Nej, nej – men giv mig noget mere at drikke. – Jeg har en brændende tørst!"

Det kolde, friske vand blandet med lidt brændevin gjorde John Davis godt. Han kom hurtigt så meget til kræfter, at han kunne svare på alle spørgsmål.

Hvad han fortalte var i få ord følgende:

Century var en barkrigget tremaster på fem hundrede og halvtredsindstyve tons. Den hørte hjemme i byen Mobile i staten Alabama i Nordamerika. For tyve dage siden havde den forladt Amerikas østkyst. Dens besætning havde bestået af kaptajnen Harry Steward, styrmanden John Davis og tolv mand, derimellem en skibsdreng og en kok. Den var lastet med nikkelmalm og forskelligt stykgods, og dens bestemmelsessted var byen Melbourne i Australien. Den havde haft en god rejse med ret godt vejr hele tiden, til den nåede den fem og halvtredsindstyvende sydlige breddegrad i Atlanterhavet. Den havde da mødt dette uvejr, der nu rasede i farvandet her. Der var ikke gået mange timer, før stormen knækkede fokkemasten, og skibet derved mistede en del af sin sejlføring forude. Lidt efter, at dette var sket, slog en umådelig styrtsø over dækket, fejede det rent for næsten alt, hvad der var på det, rev ruffet over bord og skyllede to mand, to matroser ud i havet, uden at det var muligt blot at gøre et forsøg på at redde dem.

Det havde været skipperens, kaptajn Stewards, hensigt at søge ly for stormen under Statsøen inde i Lemairestrædet. Han havde endnu denne dag taget længde- og breddegraderne med sine instrumenter, og han var overbevist om, at han vidste, hvor skibet befandt sig. Han mente med rette, at ruten ind gennem Lemairestrædet var at foretrække for ruten sønden om

Statsøen, og han ville altså vælge denne for så at gå rundt om Kap Horn og holde over mod den australske kyst.

Om natten tog stormen til med forøget styrke. Man bjergede alle sejlene på et par småsejl nær, og med vinden ret agterind gik man videre.

I dette øjeblik troede kaptajn Steward, at han endnu var mindst fyrretyve kilometer fra land. Han så ingen fare i at styre lige frem mod sydvest, til han fik Statsøens fyr i sigte.

Når han så stadig holdt sig fyrets lys i syd, var han vis på, at han ikke kunne strande på Kap San Juans klipper, men at han ville komme direkte ind i Lemairestrædet, hvor vandet var mere smult og roligt.

Man holdt altså stadig samme kurs med vinden agterind. Harry Steward var vis på, at han nu ret snart ville få fyret i sigte, da han vidste, at dets lys kunne ses ud over søen i omtrent tyve kilometers afstand.

Men dette fyr viste sig stadig ikke. Steward antog derfor med god grund, at han endnu befandt sig i lang afstand fra øen, da et forfærdeligt stød pludselig mærkedes. Skibet var strandet. Tre af matroserne, der var i færd med at bjerge de sidste sejl oppe i rigningen, styrtede i havet, da både stormasten og mesanmasten gik over bord som følge af det voldsomme stød. På samme tid styrtede brændingens rasende bølger sig mod skibet og knuste dets skrog, og kaptajnen, styrmanden og den endnu overlevende del af besætningen slyngedes ud i de kogende søer, der ikke skånede noget liv.

Således var den stolte tremaster *Century* gået under. Og af hele dens besætning var kun styrmanden John Davis blevet

frelst ved Vasquez hjælp. Han var den eneste, der var undsluppet døden i bølgerne.

Men hvad var det for en kyst, man var strandet på. Det forstod John Davis ikke.

Derfor spurgte han på ny Vasquez:

"Men hvor er vi? Hvor befinder vi os?"

"På Statsøen!"

"På Statsøen – –" gentog John Davis, og man så, hvorledes forbavselsen malede sig på hans ansigt ved at høre dette svar fra Vasquez mund.

"Ja," svarede Vasquez, "vi er på Statsøen, som jeg siger Dem, tæt ved indsejlingen til Elgor-bugten."

"Men fyret da?"

"Det var ikke tændt!"

"Fyret ikke tændt –! Et fyr, der ikke er tændt en mørk, stormfuld nat. – Men –"

John Davis, hvis ansigt udtrykte den højeste forbavselse, ventede på, at Vasquez skulle give ham en forklaring på den for enhver sømand uforståelige gåde, at man en stormfuld, mørk nat ikke tændte et fyr, når man havde det. Hvad kunne det betyde? Han forstod det ikke. Vasquez ville også til at forklare alt, hvad der var foregået, og give John Davis løsningen på gåden, da han pludselig standsede og gav sig til at lytte.

Han havde ment at høre en mistænkelig lyd og antog, at muligvis nogle mænd fra Kongres bande allerede var kommet herud og befandt sig i nærheden.

Han sneg sig derfor forsigtigt ud af hulen, og da han var kommet til sin skjulte udkigspost, hvor han kunne se alt uden

selv at blive set, lod han sit blik glide spejdende langs kysten lige til Kap San Juan.

Men intet var at se. Alt var øde.

Stormen rasede endnu i sin fulde styrke. Havet frådede vildt mod klipperne og sendte uhyre skumflager til vejrs, og over himlen jog de truende, sorte skyer af sted i rasende fart, stadig efterfulgt af nye.

Den mistænkelige lyd, som Vasquez havde hørt, stammede fra, at havet var i færd med at fuldføre sit ødelæggelsesværk med at sønderdele *Century*s vrag. Under stormens enorme tryk havde vragets agterstavn vendt sig, og bølgerne, der nu slog ind i skibets indre, skubbede det stadig højere op på stranden. Vraget rullede i søerne som en uhyre, ituslået tønde og endte med fuldstændig at sønderslås mod klippen. På det sted, hvor strandingen var foregået, og hvor der lå tusinder af vragstumper, lå nu skibets ene halvdel, mens den anden lå højere oppe på stranden.

Da Vasquez havde overbevist sig om, hvorfra lyden stammede, gik han atter tilbage til hulen og satte sig på sandet ved John Davis' side. Styrmanden fra *Century* var nu atter kommet til kræfter, og han var endog så rask, at han kunne rejse sig og gå. Han greb Vasquez' arm og ville gå ned på stranden med ham, men Vasquez holdt ham tilbage, og da var det, at John Davis endnu engang spurgte ham, hvorfor fyret ved Elgor-bugten ikke havde været tændt den foregående nat.

Vasquez gav sig da til at fortælle ham alle de afskyelige skændselsgerninger, der var foregået på øen i de sidste syv uger. Han fortalte ham om, hvorledes man havde bygget fyret, og hvornår *Santa Fé* var afsejlet efter at have betroet tjenesten i

fyrtårnet til ham, Vasquez, og til hans to kammerater, Felipe og Moriz. Derpå fortalte han om, hvorledes i de første to uger alt havde været roligt, og hvorledes man havde set flere skibe sejle forbi øen og havde signaliseret med dem. I disse to uger havde fyret været tændt hver eneste nat fra solnedgang til solopgang.

Men den 2. december var en brig kommet sejlende ind i bugten omtrent klokken otte om aftenen. Fra udkigsværelset oppe i fyrtårnet, hvor han havde haft vagt den aften, havde han set skibet komme, set dets lanterner og fulgt alle dets manøvrer. Efter hans mening måtte skibets fører være en mand, der var kendt med dette farvand, for han syntes ikke et øjeblik at betænke sig på, hvad han skulle gøre for at bringe skibet i sikkerhed og lade det gå for anker.

Så lod man ankeret falde, og briggen lå nu tæt ved det sted, hvor fyret stod.

Da var det, at Felipe og Moriz, der også havde set skibet komme, forlod huset og gik om bord i skibet for at tilbyde kaptajnen deres tjeneste, og hvor man myrdede dem på den fejeste og afskyeligste måde, uden at de havde kunnet sætte sig til modværge.

"De ulykkelige mennesker," råbte John Davis.

"Ja, mine ulykkelige kammerater," gentog Vasquez bedrøvet, og alle de sørgelige minder om, hvad han havde oplevet her på øen i den sidste tid, kom atter op i den stakkels, nedbøjede, gamle fyrmester.

"Men hvorledes gik det Dem selv, Vasquez?" spurgte John Davis videre.

"Jo, som jeg har fortalt Dem, var det tilfældigvis mig, der havde vagt oppe i fyret den omtalte aften. – Jeg hørte mine

kammeraters skrig. – Så hørte jeg også lyden af revolverskuddene, og jeg forstod så straks, hvad der var sket. – Det var et sørøverskib, denne fordømte brig. – Vi var tre fyrpassere. – De havde myrdet de to af os, og den tredje brød de sig vel ikke synderlig om at få fat i."

John Davis spurgte videre:

"Men hvorledes lykkedes det Dem at undslippe?"

"Jeg løb hurtigt ned ad tårnets vindeltrappe, og da jeg var kommet ned, skyndte jeg mig ind i tårnets magasin, hvor vi opbevarede vor proviant. Der tog jeg, hvad der lå mig nærmest for hånden – lidt brød og nogle andre levnedsmidler. Så skyndte jeg mig at slippe bort, inden briggens besætning nåede at komme i land; for efter at jeg havde set den medfart, mine to ulykkelige kammerater havde fået, var jeg ikke i tvivl om, at jeg ville få samme skæbne, hvis morderne fik fat i mig. Jeg flygtede altså, det lykkedes mig at undkomme, og siden har jeg holdt mig skjult her på denne kant af øen, hvor de endnu ikke har kunnet få fat i mig. Jeg har set dem alle, men ingen af dem har set mig."

"De uslinger, de skurke!" blev John Davis ved med at gentage. "De banditter! Nu er det altså dem, der er herrer i fyrtårnet, og de har ikke villet tænde det. Det er altså dem, der er skyld i, at vort gode skib *Century* er gået under, og at både min kaptajn og så mange mænd af vor besætning er druknet. Men lad mig få fat på en af dem, og han skal få at vide, hvad det vil sige at begå den slags forbrydelser mod det frie Nordamerikas frie sønner."

John Davis knyttede forbitret hænderne.

Der blev et øjebliks tavshed.

Så sagde Vasquez:

"Ja, det er de uslinge, der nu er herrer på fyret."

John Davis spurgte:

"Men hvad vil de nu? Har De, Vasquez, nogen anelse om det? Nej, det kan De vel ikke have, for hvorledes skulle De vel kende skurkenes planer?"

"Jo, jeg ved, hvad de nu vil" svarede Vasquez. "Det lykkedes mig en dag, mens jeg lå på min lyttepost, at høre, hvad bandens anfører talte om med en af sine folk, og på den måde kom jeg under vejr med, hvad deres planer går ud på."

John Davis fik nu gennem Vasquez' fortælling at vide, hvorledes hele denne røverbande allerede havde opholdt sig her på øen, flere år før man fra den argentinske republiks marineministeriums side havde påbegyndt opførelsen af dette fyrtårn. Og Vasquez fortalte videre alt, hvad han vidste. Han fortalte om, hvorledes banden havde levet her som vragplyndrere og lokket skibene til at strande på øens kyst. Strandede så et skib, myrdede man de overlevende af skibets besætning, mens man bemægtigede sig alle de værdifulde ting, som skyllede ind som strandingsgods, og ophobede dem i en hule i nærheden på denne kant af øen. Han fortalte også, hvorledes bandens hovedmand, en vis Kongre, i lang tid havde ventet på at kunne bemægtige sig et sejldygtigt skib, efter at have myrdet dets besætning, for at han med det kunne komme bort fra øen. Indtil da havde banditterne boet i den før omtalte hule. Så var imidlertid avisodamperen *Santa Fé* kommet, og man var begyndt på at bygge fyrtårnet og de andre bygninger, der hørte til det. Banden havde da frygtet for at blive opdaget, og den havde forladt Elgor-bugten for at trække over mod den modsatte kant af øen til kysten ved forbjerget San Bartolomé,

hvor den kunne være nogenlunde sikker på, at ingen ville opdage den eller give sig til at søge efter den.

Da så fyrtårnet var opført, og da den argentinske regeringsdamper var sejlet bort, var banden kommet her tilbage, men denne gang om bord på en brig ved navn *Maule*, som var strandet ved Kap San Bartolomé, og som de havde sat sig i besiddelse af. Hele briggens besætning var omkommet ved strandingen. Men var det ikke sket, havde Kongre sikkert slået dem ihjel for at blive herre over skibet.

Alt dette fortalte Vasquez til den lyttende John Davis, der flere gange ikke formåede at udtrykke sin afsky og forbitrelse over alt det, han her hørte.

Så spurgte Davis:

"Men der er en ting, jeg ikke forstår."

"Og hvad er det, min ven?"

"Jeg forstår ikke, hvorfor disse banditter ikke for længst er sejlet bort her fra øen med deres vraggods, alt hvad de har røvet, stjålet og myrdet sig til. Hvorfor mon?"

"Jo" svarede Vasquez, "jeg ved det. Det er fordi briggen har lidt havari, da den strandede, og nu har de først måttet reparere den, før de har turdet vove sig ud til søs med den. – Forleden aften, da mørket var faldet på, og jeg var sikker på ikke at blive opdaget, sneg jeg mig imidlertid ned til fyrtårnet, og der overbeviste jeg mig om, at havariet nu er fuldstændig udbedret. Alle reparationerne på skibet er færdige. De har også indladet godset – alle tyvekosterne, og nu til morgen var det, de ville have sejlet herfra."

"Hvorhen?"

"Til en eller anden øgruppe fjernt ude i Stillehavet så vidt jeg har kunnet forstå af deres samtaler. Derude tror de sig vel i sikkerhed, og når de har solgt deres tyvekoster til gode priser, tænker de måske på at genoptage deres gamle håndværk som sørøvere og vragplyndrere."

"Men briggen kan da i hvert fald ikke sejle bort herfra, så længe dette forfærdelige uvejr står på. At forsøge på det ville være det rene galmandsværk, mener jeg."

"Det er sandt nok," svarede Vasquez. "I dag kan den ikke komme væk, og det er der vist heller ingen af banden, der tænker på. At der er søfolk imellem dem, så jeg straks af den måde, hvorpå de manøvrerede deres skib, og da de er søfolk, er de kloge nok til ikke at vove sig ud i det Herrens vejr. For resten bliver de nødt til at vente mere end både en og to dage, for hvis jeg ikke tager meget fejl, kan denne storm og denne oprørte sø godt holde sig i mindst en uge endnu."

John Davis så tankefuld ud.

Så sagde han bekymret:

"Og så længe de er her på øen, er de herrer over fyrtårnet, og så længe de er herrer over det, tænder de det ikke."

"Nej, det gør de sikkert ikke!"

"Men på den måde kan måske mange andre skibe komme til at lide samme skæbne som vort ulykkelige *Century*," sagde Davis.

"Ja, desværre."

"Mon der ikke er nogen mulighed for, Vasquez, at man fra kysten kunne give forskellige signaler til de skibe, der nærmer sig, for at gøre dem opmærksomme på faren, de løber? Man kunne dog måske finde på et eller andet om natten."

"Jo – og jeg har også tænkt på det samme. Jeg mener, at det bedste signal, man kan give, vil være at tænde blus på kysten, store, højtflammende bål ude på den yderste pynt af forbjerget San Juan. Det var netop det, jeg havde i sinde at gøre for at advare *Century*. Jeg ville antænde et bål, jeg havde lavet af tør tang, tørt strå og vragstumper. Men stormen blæste så forfærdeligt, at det var vanskeligt for mig at få bålet til at fænge, og inden det lykkedes for mig, var det, at *Century* strandede på kysten og knustes."

"Men hvad der ikke lykkedes før Dem alene, Vasquez, kan måske lykkes for os begge i forening," sagde Davis med overbevisningens varme. "Der er ingen mangel på vragstumper her på kysten. Det er stumper og splinter af *Century* og af de desværre alt for mange andre skibe, der er strandet her. Altså har vi nok af træ til at bygge bål med. Da briggen nu er forsinket i sin afrejse, og da man ude fra søen bestandig vil søge, som vi på *Century* gjorde det, efter fyret, som ikke er tændt, vil der med dette stormende vejr kunne ske mange strandinger, hvis vi ikke søger at forhindre dem. Hvad mener De, Vasquez"

"Jeg mener som De, Davis," svarede Vasquez, "men jeg må dog gøre Dem opmærksom på ét."

"På hvilket, min ven?"

"Kongre og hans bande vover ikke at blive liggende ret længe her ved øen. Lige så snart vejret bliver således, at de blot på nogen måde vover at stikke til søs, vil vi se briggen forsvinde. De folk har hastværk."

"Hvorfor?" spurgte John Davis.

"Fordi de ikke er uvidende om, at *Santa Fé* snart vil komme tilbage her til øen med afløsningen."

"Afløsningen?"

"Ja, der kommer afløsning en af de første dage i marts måned, og nu skriver vi allerede den 18. februar."

"De siger, at der vil komme et skib her i marts måneds første dage?"

"Ja. Det er avisodamperen *Santa Fé*, der kommer. Den vil kunne være her senest den 10. marts, måske allerede før."

John Davis fik ved at høre dette den samme tanke, som Vasquez længe havde haft, og han sagde:

"Men det forandrer jo ganske det hele. – Gid dog blot stormen og uvejret vil vare så længe, så briggen ikke kan komme bort herfra. Og gid Himmelen dog måtte føje det således, at disse elendige banditter må være her endnu på øen, når den argentinske regeringsdamper kommer; for så skal der blive holdt justits, og så skal de få lønnen for alle deres skarnsstreger, disse uslinge; der er skyld i så mange menneskers død."

"Ja, gid det måtte ske," svarede Vasquez af et oprigtigt hjerte.

12. Vraget plyndres

Vragplyndrernes bande var kommet ud på stranden ved Kap San Juan. Hvad siger ikke det gamle ordsprog: "Hvor ådslet er, der samles gribbene."

Hen ved en halv snes mand af banden var kommet herud og sammen med dem deres to hæderværdige anførere, Kongre og Carcante. Var det vel til at undres over? De havde lugtet rov, og som de rovdyr, de var, styrtede de sig over byttet, over vraget af dette ulykkelige skib, hvis sørgelige undergang de var de eneste skyldige i.

Aftenen i forvejen, hen imod solnedgang, havde Carcante været på post oppe i fyrtårnet. Fra dettes omløbende galleri havde han da opdaget det tremastede skib, som kom styrende fra øst.

Han havde kaldt på sin ven Kongre, og da denne havde betragtet skibet en stund, kom han til den overbevisning, at det var et skib, som for at søge læ mod uvejret, søgte at nå ind gennem Lemairestrædet for derpå at holde ned under Statsøens vestlige kyst. Så længe det var lyst nok til at han kunne følge skibets manøvrering, fulgte han tremasteren med spændt opmærksomhed, og endnu da natten var faldet på, og det var blevet bælgmørkt, blev både Kongre og Carcante stående deroppe for at stirre efter skibets lanterner. Han forstod, hvilken fare skibet løb. Hvis han havde tændt fyret, ville måske al fare for skibet have været forbi, men det vogtede han sig vel for. Og da han så, at begge skibets lanterner med et

forsvandt, var han var ikke et øjeblik i tvivl om, at tremasteren var forlist totalt på kysten på et punkt mellem de to forbjerge San Juan og San Bartolomé. Nøjagtig at sige *hvor*, kunne han naturligvis ikke nu i den mørke nat.

Næste dag rasede uvejret med stadig uformindsket kraft, og det var Kongre og Carcante ganske klart, at det ville være umuligt, ganske halsløs gerning, at forsøge på at stikke til søs med briggen.

Det var en ny forsinkelse, og den kunne måske få alvorlige følger, hvis den kom til at vare længere tid, for ingen kunne vide, om ikke et eller andet forbisejlende skib havde indberettet i Buenos Aires, at fyret på Statsøen ikke var tændt længere, og dette kunne atter have til følge, at avisodamperen straks blev sendt af sted for at undersøge, hvad der kunne være i vejen. På denne måde kunne det ske, at *Santa Fé* ankom tidligere til øen, end det egentlig var bestemt. Men trods alt, og hvor meget Kongre så bandede, var der ikke andet for at gøre end at vente, stadig at vente. For resten stolede Kongre på sin gode stjerne. Når alt kom til alt, skrev man jo endnu kun den 18. februar. Stormvejret måtte ganske sikkert være forbi inden månedens udgang, og den første dag med nogenlunde godt vejr ville briggen lette anker, hejse sine sejl og stå til søs for at komme bort fra denne ø, hvor man allerede havde været alt for længe.

Men nu *var* man altså forsinket – og hvorfor så ikke udnytte tiden på bedste måde. Der var strandet et skib ude på kysten ved Kap San Juan, nu vel, hvorfor skulle man ikke benytte lejligheden og se, om der ikke var noget at plyndre. Man kunne måske mellem vraggodset finde mange gode og kostbare ting, som man kunne redde, og hvis værdi ville forøge værdien af

briggens ladning. Løb man end en stor risiko ved at blive længere på øen, så havde man dog også chancer for at tjene nogle flere penge i den tid.

For alle bandens medlemmer var dette en ganske selvfølgelig sag. Det var gribbe alle sammen, de havde lugtet et ådsel, og der var for dem ingen tvivl om, at de skulle styrte sig over ådslet. Derfor blev fyrtårnets store båd gjort klar, og henved et dusin mand med deres førere tog plads i den. Det var en drøj tur for dem at ro båden ud gennem bugten, for dels pressedes søen ude fra det oprørte hav med enorm kraft ind i bugten, dels havde de stormen at kæmpe imod. De brugte over halvanden time for at nå ud til de sidste klipper, og det var dog en tur, som man ellers gjorde på mindre end det halve af denne tid. Men de trøstede sig med, at de så ville have en meget lettere hjemrejse, især da de så ville have vinden med sig og kunne sætte et sejl op.

Båden lagde til ved bugtens nordre kyst, lige ud for hulen. Alle mand gik i land og styrtede som rovbegærlige dyr ned til strandingsstedet.

Det var i dette øjeblik, at disse vragplyndreres skrig lød, som fik John Davis og hans redningsmand Vasquez til at afbryde deres samtale.

Vasquez skyndte sig hen til hulens udgang for at spejde, idet han vel sørgede for, at han ikke selv blev set af nogen af bandens medlemmer. Det gjaldt jo hans liv.

Et øjeblik efter opdagede han, at John Davis stod ved siden af ham.

"Er De også her?" sagde Vasquez. "Lad hellere mig være alene. De trænger endnu til at hvile Dem ud!"

"Nej," svarede Davis. "De tager fejl, min ven. Jeg har det nu fuldstændig godt, og jeg har også nok lyst til at betragte denne flok banditter på så nært hold som muligt. Lad mig blive hos Dem!"

Vasquez så et øjeblik på ham. Så sagde han:

"Nå ja, som De vil."

Vasquez havde forstået, at *Century*s styrmand, denne John Davis, var en lige så kraftig, resolut og energisk mand som han selv. Han var en af dette frie Nordamerikas sønner, der har en stålsat karakter, og som ved, hvad de vil. Dertil var han en fysisk set stærk mand. Han havde sikkert, som amerikanerne siger, fået sjælen nittet ind i kroppen med solide jernspiger, for ellers var det umuligt at forstå, hvorledes ikke sjælen var blevet rystet ud på ham under tremasterens forlis.

På samme tid var han en udmærket sømand. Inden han havde givet sig til at sejle i koffardifart, havde han været overbådsmand i de nordamerikanske fristaters orlogsflåde, og hvis *Century* var vendt tilbage til Mobile i Alabama fra denne rejse, havde det været redernes hensigt at betro ham kommandoen over skibet, da kaptajnen, Harry Steward, havde besluttet at trække sig tilbage fra søen. Desværre skulle det blive den sidste rejse, både *Century* og Steward kom til at gøre, men for Stewards vedkommende rigtignok på en anden måde, end han havde tænkt sig.

Og dette var for John Davis en ny grund til at nære vrede og had mod disse banditter. Af det stolte skib, som han havde håbet, han skulle blive kaptajn på, så han nu kun nogle sørgelige vragstumper, som en flok udskud af menneskeheden oven i købet var i færd med at plyndre.

Hvis Vasquez virkelig havde haft brug for en mand, der kunne opmuntre ham og opfordre ham til ikke at opgive sine planer, men til at forsøge på at forfølge sine fjender til det yderste, så havde han i John Davis fundet denne mand.

Og dog, hvor energiske, udholdende og modige begge disse to mænd end var, hvad formåede de alligevel at udrette mod Kongre og Carcante og hele den flok banditter, der fulgte dem.

Mens Vasquez og John Davis holdt sig forsigtigt skjulte bag klipperne, overskuede de hele stranden lige ud til Kap San Juan. Kongre, Carcante og de andre var foreløbig standset her ved San Juan, hvor stormen og bølgerne havde kastet den ene halvdel af *Century*s vrag. Denne del var for øvrigt allerede splintret i mange stumper, der lå spredt ved klippernes fod.

Vragplyndrerne befandt sig næppe to hundrede skridt borte fra grotten, og fra det sted, hvor Vasquez og John Davis stod, kunne disse to mænd med lethed se dem, ja endog skelne deres ansigtstræk. De var alle klædt i olietøj, som var bundet fast om livet på dem for at forhindre stormen i at trænge ind i deres legemer, og på hovederne bar de sydvester, ligeledes af olietøj, der var bundet fast om hagen med et bånd. Stormen var så stærk særlig derude på det fremspringende punkt, hvor de befandt sig, at de havde møje med at holde sig oprejst. Undertiden måtte de holde sig fast ved en fremspringende klippekant eller ved et vragstykke for ikke at blive blæst over ende.

Vasquez pegede på nogle enkelte af dem og fortalte John Davis, at det var dem, han havde set uden for sin hule, og til hvis samtale han havde lyttet.

"Se, den store fyr, der står der henne ved vragstykket og støtter sig til det, det er ham, som de andre kalder for Kongre."

"Er det bandens anfører?"

"Ja, det er anføreren!"

"Men hvem er ham, som han taler med?"

"Det er en mand, som hedder Carcante. Han er en slags næstkommanderende, og da jeg stod oppe i fyret hin aften, så jeg tydeligt, at han var en af dem, der var med til at myrde mine to stakkels kammerater, Felipe og Moriz, da de var kommet om bord i skibet."

"Så havde De vel ikke noget imod at slå hjerneskallen ind på ham?" spurgte John Davis og så på den anden.

"Jeg ville slå både ham og hans ven Kongre ned som gale hunde, hvis det stod i min magt!" svarede Vasquez.

Der gik omtrent et kvarters tid, før vragplyndrerne blev færdige med at undersøge denne del af vraget. De havde villet undersøge hver stump af vraget for at se, hvad de kunne bruge af det. Hvad nikkelmalmen angik, som havde udgjort hovedbestanddelen af skibets last, så vidste de ikke, hvad de skulle gøre med den, og de lod den derfor ligge på kysten. Men mellem stykgodset, som tremasteren havde haft inde, kunne de måske finde en del værdifulde ting, som det kunne betale sig at tage med. Man så dem da også udvælge tre, fire kasser og vareballer, som Kongre lod sine folk bære om bord i båden.

"Hvis de slyngler leder efter guld og sølv, efter penge eller efter andre kostbarheder, vil de blive skuffet og lede forgæves!" sagde John Davis.

"Det er selvfølgelig det, de foretrækker frem for alt andet!" svarede Vasquez. "Jeg så, at der var ikke så lidt af det mellem

vraggodset i hulen, hvor dette opbevaredes. De skibe, der er strandet her på øen, må have haft mange kostbarheder om bord. Formodentlig er flere af dem kommet fra Californien eller Australien og har haft guldstøv om bord fra minerne. Jeg er vis på, at briggens ladning repræsenterer en meget stor værdi."

"Det forstår jeg godt," svarede Davis, "og derfor føler jeg også, at de har hastværk med at bringe deres skatte i sikkerhed. Men forhåbentlig vil det dog trods alt alligevel ikke lykkes dem."

"Ja, men for at dette ikke skal lykkes, må denne orkan vare mindst endnu fjorten dage," indvendte Vasquez.

"Hvis vi da ikke finder et middel til at –"

John Davis talte ikke ud.

Og hvorledes skulle det vel blive muligt for disse to mænd at forhindre briggen i at sejle bort, når vejret atter havde bedret sig, når stormen var løjet af, og når havet atter var blevet roligt. Det syntes at være en menneskelig umulighed.

I dette øjeblik forlod vragplyndrerne denne første del af vraget, som de først havde opholdt sig ved og undersøgt, for at begive sig hen til den anden del af vraget, der lå omtrent på det sted, hvor strandingen var sket, altså på den yderste pynt af Kap San Juan.

Fra deres udkigspost kunne Vasquez og Davis endnu se dem, men noget mindre tydeligt end før.

Tidevandet var ved at falde, og skønt stormen pressede vandet ind mod land, var mange af revene og klipperne dog oven vande eller helt tørre nu. Det var derfor også let nok at nå ud til *Century*s vrag.

Kongre og to andre af mændene gik om bord i det. De gik agterud, hvor kabyssen havde været, efter hvad John Davis

forklarede Vasquez.

Denne kabys, stedet hvor skibskokken laver besætningens mad, stod i forbindelse med proviantrummet. Bølgerne var naturligvis også trængt ned her og havde gjort deres ødelæggelsesværk. Men det var ikke desto mindre sandsynligt, at de ville finde et vist kvantum proviant ubeskadiget her.

Og det varede da heller ikke længe, før man så dem komme op igen og kalde på deres kammerater. Disse klatrede om bord i vraget og kom noget efter tilbage dels med kasser, dels med tønder og fustager, som de bar eller rullede foran sig hen mod båden. De bragte også store pakker, sandsynligvis bestående af klæder og sengetøj, frem af vraget og kastede dem i båden til det andet.

Hele dette arbejde varede godt og vel to timer.

Da det var endt, greb Kongre, Carcante og nogle andre af folkene deres økser og hakker og gav sig til at hugge løs på skibets agterstavn, der hvor dets navn og hjemsted stod skrevet, og som, da skibet lå væltet om, ikke befandt sig mere end tre eller fire fod fra jorden.

"Men hvad i alverden er det dog, de laver?" spurgte Vasquez forbavset. "Man skulle ellers tro, at havet havde sønderslået skibet så grundigt allerede nu og snart vil besørge resten, så de ikke behøvede at hjælpe til med at ødelægge det."

"Jeg forstår godt, hvad de vil," sagde Davis. "De vil, at hverken navnet på skibet eller dets nationalitet skal blive set af nogen. Verden skal aldrig få at vide, at tremasteren *Century* er gået under her på denne ø ved Sydamerikas spids."

John Davis tog ikke fejl i sin formodning.

Nogle øjeblikke efter så man nemlig Kongre komme ud fra kahytten med et amerikansk flag, som han havde fundet i kaptajnens lukaf, og som han gav sig til at rive i stumper og stykker.

"Åh, de banditter," skreg John Davis ude af sig selv af raseri. "De sønderriver vort flag, vort fædrelands flag!"

Davis var så forbitret, at han var ved at begå en dumhed. Med revolveren i hånden ville han være styrtet ned på stranden og have skudt løs i blinde, hvis ikke Vasquez i dette øjeblik havde stået ved hans side og havde holdt ham tilbage.

Plyndringen af vraget var nu foreløbig forbi. Båden, som de var kommet sejlende i, var også fuldt lastet.

Kongre og Carcante gik langs stranden, mens de talte sammen. Mindst tre eller fire gange kom de forbi det sted, hvor Vasquez og John Davis lå skjult bag de skærmende klipper, bag hvilken hulen befandt sig. De to banditter talte højt sammen, og Vasquez og Davis kunne tydeligt høre hvert ord, der blev vekslet.

"Det vil heller ikke være muligt at komme af sted i morgen med briggen."

"I morgen! Nej, desværre. Jeg er meget bange for, at dette uvejr varer endnu flere dage. Det ser da ud til det."

"Noget har vi da altid tjent ved denne forsinkelse."

"Ja, ganske vist, men store sager var det alligevel ikke. Jeg havde rigtignok håbet, at vi ville have gjort et ganske anderledes rigt bytte."

"Hvorfor?"

"Jo, før det første var det en amerikaner, og dertil var det et stort skib. Den sidste amerikaner, vi havde, bragte os henved

50.000 dollars. Det var noget andet."

"Ja, hvad skal man sige," svarede Carcante med filosofisk ro, "skibbrud er som dagene. Det ene følger efter det andet, men der er ikke to, der er ens. Denne gang har vi haft at gøre med noget amerikansk stodderpak."

John Davis, der hørte hvert ord, der blev vekslet mellem de to kumpaner, blev så opbragt ved at høre denne fornærmelige omtale af ham og hans ulykkelige kammerater, at han greb sin revolver og uden tvivl ville være styrtet løs på Carcante for at skyde hjernen ud af hovedet på ham, hvis ikke Vasquez havde grebet hans arm og holdt ham tilbage.

"Ja, ja," sagde John Davis, "De har ret. Jeg skal nok blive her. Men De kan ikke gøre Dem noget begreb om, hvor vanskeligt det falder mig at holde mig rolig og forsone mig med den tanke, at disse banditter skal unddrage sig straffen for alle deres skurkestreger. Men hvis det lykkes for dem at forlade øen med deres brig, vil de to ingen fare løbe for at blive stillet til ansvar; for hvem ved, hvor de sejler hen, og hvem ved, i hvilken retning man skal forfølge dem."

"Orkanen synes endnu ikke at ville lægge sig," bemærkede Vasquez, "og selv om også stormens kraft tager noget af, vil havet dog vedblive at være uroligt endnu i ikke så få dage. De kan tro mig, at endnu vover de sig ikke til at forsøge på at sejle bort fra øen."

"Ja, Vasquez, men det er jo ikke før i begyndelsen af næste måned, at vi kan vente *Santa Fé*s tilbagekomst her til øen, efter hvad De har fortalt mig."

"Måske tidligere. Hvem kan vide det," svarede Vasquez.

"Gid Gud ville styre det således," sagde Davis. "Han kan dog ikke lade alle disse forbrydelser ustraffet og lade disse banditter sejle bort til andre egne, hvor de sikkert vil begynde på nye forbrydelser."

Vasquez svarede ikke.

Hvad der var utvivlsomt var, at Vasquez havde ret, når han antog, at der endnu ville gå nogle dage, før vejret begyndte at stilne af. På disse breddegrader sker det ikke sjældent, at en orkan kan vare fjorten dage og længere, selv i sommerperioden. Hvis vinden blæste op fra syd, kunne man vente at se både dampere og sejlere komme fra Ishavet. I de antarktiske egne måtte vinteren nu snart stå for døren, og hvalfangerne måtte tænke på hjemrejsen; for i marts måned danner isbjergene sig dernede og gør enhver sejlads og enhver hvalfangst så godt som umulig.

Men alligevel, mere end fire, fem dage endnu ville orkanen dog ikke vare. Havet ville også blive roligere, og så var der ingen tvivl om, at briggen og dens besætning ville forlade øen hurtigst muligt.

Klokken var hen ad fire om eftermiddagen, da Kongre, Carcante og deres mænd besluttede sig til at forlade vraget, hvor der ikke var mere at stjæle, som de havde brug for eller lyst til. De gik om bord i fyrtårnets båd, hejste sejlet og stod ud i bugten. Da de havde både strøm og vind med sig, varede det ikke længe, før deres båd var forsvundet bag pynten.

Hen ad aften begyndte det at regne. Det var en isnende, kold regn, der faldt fra de sorte, forrevne skyer som en sand stormflod, der piskede hen over øen og havet.

Vasquez og John Davis kunne ikke forlade grotten. Selv her inde, hvor de var i ly for regnen og stormen, var det koldt, og de måtte tænde et lille bål for at varme sig. Bålet blev tændt foran hulen, for at røgen kunne trække ud mellem de klipper, der skjulte dens indgang. Det var bælgmørkt, der var intet menneske at øjne på kysterne, vragplyndrerne var nu i læ i det lune fyrtårn, så de behøvede ikke at frygte for, at røgen skulle forråde dem.

Det blev en forfærdelig nat.

Storm og regn piskede mod klipperne, og havet steg og steg, dønningerne blev vældigere og vældigere. Det var, som om en stormflod væltede sine bølger mod øen. Under stormens og højvandets pres måtte havet have sendt uhyre vandmasser ind i Elgor-bugten, og Vasquez forstod, at Kongre og hans folk nu måtte have nok at gøre med at holde *Maule* på dens ankerplads.

Han talte om det med Davis.

"Ja," svarede denne, "gid deres fordømte brig må knuses til splinter i nat, og gid hver splint må blive ført bort af ebben i morgen tidlig. Det er nu mit ønske."

"Og mit," sagde Vasquez.

Hvad *Century* angik, så var man vis på, at der af tremasterens skrog ikke ville være andet end nogle få vragstumper tilbage, når solen stod op den næste dag.

Endelig gryede morgenen.

De to kammerater krøb straks ud af hulen for at se, hvorledes vejret var. Deres største bekymring var, at orkanen nu havde nået sit højdepunkt og snart ville begynde at mindske i kraft. De havde talt om det det meste af natten.

Men det var det modsatte, der var tilfældet. De to mænd overbeviste sig snart om det.

Det var næsten umuligt at forestille sig dette elementernes forfærdelige oprør. Det var bogstavelig talt, som om himmel og hav stod i et, og som om havet i frådende skum ville søge at underminere øen og skylle den bort. Og dette varede ved hele denne dag og hele den påfølgende nat.

I løbet af disse otte og fyrretyve timer kom intet skib i sigte af øen. Intet skib sås i horisonten. Men det var forståeligt. Alle skippere kendte denne farlige skærgård omkring Magellanstrædet og skulle nok vide at holde sig den på afstand under dette forrygende vejr. Det var hverken i Magellanstrædet eller ved Lemairestrædet, de kunne vente at finde et læ for deres skibe. Deres eneste frelse bestod tværtimod i at flygte så langt bort fra øen her, som de formåede, og holde ud i rum sø og ride stormen af der.

Således som Vasquez og John Davis havde forudset, at det ville gå med *Centurys* vrag i nattens løb, var det også gået. Da de kastede et blik ned på det sted af kysten, hvor strandingen var foregået, så de, at tremasterens skrog var fuldstændig splintret af søerne. Mængder af vragstumper skyllede med bølgerne op og ned langs klipperne og sønderdeltes bestandig.

Lykkeligvis behøvede Vasquez og hans kammerat ikke at nære nogen bekymring for, at de skulle komme til at mangle proviant. Med den proviant, brød og kød, som Vasquez havde reddet fra *Centurys* vrag, inden de andre kom til, havde de to mænd levnedsmidler nok for næsten en måned. og inden denne tid, måske allerede i løbet af ti, tolv dage, ville *Santa Fé* komme tilbage. Uvejret ville da have lagt sig, og avisodamperen

behøvede ikke længere at nære nogen frygt for at nærme sig øen og gå rundt om Kap San Juan, ind i Elgor-bugten.

Det var om den så længselsfuldt ventede avisodampers tilbagekomst, at de to mænd, der havde fundet hinanden under så mærkelige omstændigheder, talte mest, når de sad sammen i hulen.

"Ja, hvis blot uvejret vil holde sig, så briggen ikke kan forlade øen, og hvis det blot vil holde op netop i rette tid, for at *Santa Fé* kan komme ind i Elgor-bugten," blev Vasquez ved med at gentage.

"Hvis det blot var os, der herskede over havet og vejret," svarede John Davis, "vidste vi jo nok, hvad vi ville gøre."

"Ja, desværre står det jo ikke i vor hånd."

"Det står i Guds hånd."

"Ja!"

"Og jeg er nu overbevist om, at Gud ikke vil lade disse slyngler slippe ustraffet bort fra skuepladsen for alle deres forbrydelser og skændselsgerninger," sagde John Davis med overbevisning.

"Gid De må få ret."

Begge disse mænd var besjælet af samme had, af samme brændende ønske om at se deres fjender straffet, og de gik fuldstændig op i denne tanke.

Den 21. og 22. februar kom, uden at vejret forandrede sig, i hvert fald ikke i nogen særlig grad. Nu og da så det ud til, at vinden ville springe om til nordøst, men det varede ikke længe, før den atter var omme i sit gamle, sydvestlige hjørne og sendte nye skyller af regn ned over øen.

Man forstår let, at hverken Kongre eller nogen anden af banden havde vist sig i nærheden i alle disse dage. For det første havde de intet her at gøre længere, for de vidste naturligvis godt, at *Century* nu var fuldstændig slået i stykker; dernæst var vejret ikke indbydende til at gå ud i, og endelig havde de nok at gøre med at sørge før at holde briggen på sin ankerplads, så den ikke drev ud. De mænd, der ikke var beskæftiget med dette, søgte ly i fyrpasserens hus.

Den 23. om morgenen var vejret blevet noget roligere, og efter at vinden havde drejet omtrent hele kompasset rundt, blev den endelig stående i det nordøstlige hjørne. Lidt efter lidt så man også, hvordan det klarede op ude i horisonten. Regnen holdt op, og den stærke vind fejede himlen ren for skyer. Kun havet var endnu uroligt. Bølgerne kastede sig endnu med voldsom, uformindsket kraft mod klipperne og stranden. Det var altså endnu umuligt at forcere indsejlingen til Elgor-bugten, og man kunne gå ud fra som ganske sikkert, at det ikke på nogen måde ville være muligt for briggen at løbe ud, hverken i dag eller i morgen.

Derimod måtte man være forberedt på, at Kongre og Carcante og måske flere af banden ville benytte sig af dette ophold i vejret til atter at komme ud til denne kant af øen for fra forbjerget San Juan at betragte havet og undersøge, om der var tegn til, at det snart ville blive roligere vejr. Det var muligt, ja, det var endog sandsynligt, at dette ville ske, og man måtte derfor være på sin post og passe på.

Tidligt om morgenen behøvede man dog ikke at frygte for dette besøg. Vasquez og John Davis vovede sig derfor ud af

hulen, hvor de havde tilbragt de sidste otte og fyrretyve timer, og gik ned på stranden.

"Mon vinden holder sig i nordøst," spurgte Vasquez.

"Jeg er meget bange for det," svarede John Davis, hvis sømandsinstinkt aldrig lod ham tage fejl. "Vi havde haft brug for mindst ti dages uvejr og storm endnu – ti dage – og så får vi dem ikke."

Han slog armene over kors og betragtede skiftevis himlen og havet som for at tage varsler af dem.

Mens John Davis stod der, havde Vasquez fjernet sig nogle skridt fra ham og gik langs med stranden.

Pludselig stødte hans fod mod en hård genstand, der lå halvt begravet i sandet tæt ved en af klipperne, og som gav en lyd fra sig som af metal. Han bukkede sig ned for at tage genstanden i øjesyn, og han så da, at det var en af de kasser, i hvilke man gemmer krudt om bord på skibene, dels til geværerne, dels også til de signalkanoner, mange skibe har om bord, og af hvilke *Century* havde haft to.

"Ah," sagde han, "gid jeg kunne bruge dette krudt på det sted, jeg har lyst til. Så skulle jeg snart få sprængt bunden ud af den brig, som disse banditter nu belaver sig på at ville sejle bort med."

"Ja, min ven," svarede John Davis, "det er lettere at ønske end at handle, og Deres plan kan vi desværre ikke få bragt i udførelse."

"Ikke desto mindre vil jeg dog tage kassen med mig, når vi vender tilbage, og sætte den i læ i vor hule. Hvem kan vide, om vi alligevel ikke kan få brug for den," mente Vasquez.

De vedblev at gå langs med stranden hen mod Kap San Juan, hvis yderste spids de dog ikke turde passere i dag, dertil var havet for højt, og bølgerne piskedes til hvidt skum mod klippeøen. Da så de pludselig i en klipperevne den ene af de små kanoner, som *Century* havde haft om bord, og som nu ved stormens og havets umådelige og forenede kræfter var slynget helt herop.

"Der ser De noget, der tilhører Dem," sagde Vasquez til John Davis. "Og se, der ligger også nogle kanonkugler, der er rullet herind af bølgerne."

John Davis smilede og sagde: "Vil De skyde briggen i sænk med denne kanon?"

"Nej, men man kan måske få anden brug for den."

"Hvilken brug?"

"Hvem ved? Nu da fyret er slukket, kunne det vel tænkes, at et skib kom ind under øen under lige så farlige omstændigheder som de, under hvilke Deres skib strandede. Måske kunne man så med denne kanon give dette skib et signal, der kunne advare det mod den fare, det svæver i."

John Davis så på sin kammerat. Det så ud, som om en anden og bedre idé fo'r ham gennem hovedet. Men han nøjedes med at sige:

"Og det er det, De vil bruge denne kanon, disse kugler og dette krudt til?"

"Ja, Davis, og jeg synes ikke, det er nogen dårlig anvendelse. Ganske vist vil knaldet fra dette kanonskud blive hørt i Elgor-bugten, helt op til fyrtårnet, og det vil fortælle banditterne, at vi befinder os på denne del af øen. De vil give sig til at lede efter os, og de vil blive ved med at lede, til de har fundet os. Så vil de

uden skånsel myrde os. Det vil koste os vort liv. Men hvor mange menneskeliv har vi ikke frelst, – og så har vi gjort vor pligt."

"Der var måske også en anden og bedre måde, på hvilken vi kunne gøre vor pligt," sagde John Davis sagte, næsten for sig selv og uden at give nogen yderligere forklaring.

Imidlertid lød han, som om han bøjede sig for Vasquez' ønsker og gik ind på hans idé. De to mænd slæbte derfor kanonen helt hen til indgangen til deres hule samt kanonens lavet og de kugler, de fandt. Derpå kom turen til kassen med krudt. Dette var et ret hårdt og anstrengende arbejde, der tog temmelig lang tid. Da de endelig var færdige med det, stod solen allerede så højt over horisonten, at de kunne regne ud, det måtte være hen ad klokken ti.

Det var i sidste øjeblik, de var blevet færdige med dette nye bjergningsarbejde.

Næppe var de nemlig forsvundet ind i deres hule, før Kongre, Carcante og tømmermanden Vargas kom til syne på stranden. Da båden ville have skullet kæmpe både mod stormen og strømmen, havde de foretrukket at lade den blive ved briggen, og de havde så begivet sig herud til fods.

Denne gang kom de dog ikke for at plyndre.

De var, som Vasquez havde forudset det ville ske, kommet herud for fra pynten her at betragte himlen og havet og beregne, om de kunne vente stormens ophør og hvornår. Det var sandsynligt, at de godt så den store fare, der endnu var ved at lade briggen løbe ud af bugten. Den ville ikke kunne optage kampen mod den forfærdelige brænding, der stod rundt om øen, og den risikerede at blive slået ind mod kysten og blive

knust eller i hvert fald lide et svært havari, inden den nåede ind i Lemairestrædet.

Dette var også Kongre og Carcantes mening, og de talte om det, mens de stod her tæt ved det sted, hvor *Century* var strandet, og hvor der nu kun lå nogle spredte rester og stumper af vraget. Stormen var endnu så voldsom, at de tre mænd kun med møje formåede at holde sig oprejst. De talte og gestikulerede med stor iver. Af og til pegede den ene eller den anden af dem ud mod horisonten, og af og til veg de nogle skridt tilbage, når en skumklædt bølge styrtede sig mod land og truede med at slå dem over ende.

Hverken Vasquez eller hans kammerat tabte et eneste øjeblik deres fjender af syne i den halve time, de var hernede på stranden for at betragte indsejlingen til bugten. Fra det skjulested, hvor de to mænd lå, kunne de hele tiden se banditterne. Endelig gik disse bort, idet de flere gange vendte sig om. Så forsvandt de omkring pynten og tog vejen op mod fyrtårnet.

"Nu går de," hviskede Vasquez og kiggede efter dem. "Ja, gid de må være tvunget til at komme herned endnu mange dage og kigge ud over havet."

Men John Davis rystede på hovedet.

For ham var der ingen tvivl længere om, at stormen stadig var i stærk aftagende, og at den ville være fuldstændig forbi om otte og fyrretyve timer. Også havet ville da være blevet meget roligere, i hvert fald så roligt, at briggen uden større risiko kunne løbe ud af bugten og ind gennem Lemairestrædet.

Næsten hele resten af dagen tilbragte de to mænd nede på stranden. Der var ingen fare for, at nogen af banditterne skulle

komme tilbage den dag.

Davis' antagelser med hensyn til vejret slog ganske rigtig til. Vinden holdt sig i nordøst og tog stadig af i styrke. Et skib, der kom fra øst, ville næppe have betænkt sig på at gå ind gennem Lemairestrædet under disse omstændigheder, hvor der næsten ingen fare var længere.

Da aftenen nærmede sig, vendte Vasquez og John Davis tilbage til deres hule, hvor de nu i lang tid havde fristet livet, hvor de havde fundet beskyttelse mod deres fjender, og hvor de stadig afventede, at den time skulle komme, der skulle bringe dem hævn og de andre straf. De stillede deres sult med det tørre skibsbrød og det saftige, saltede, amerikanske kød fra tønden, og dertil drak de vand, hvori de havde hældt nogle dråber whisky. For mange ville dette have synes et fattigt og ringe måltid, men for disse to mænd, der var hærdede i livets hårde og strenge skole, og som desuden hvert øjeblik kæmpede for deres liv, var det mere end tilstrækkeligt. Og mens de spiste, tænkte Vasquez på, hvor god Forsynet havde været imod ham, og han kunne heller ikke lade være med at tænke på, hvor han vel ville have været henne, om ikke denne tremaster *Century*, fra hvis vrag han havde reddet disse levnedsmidler, var strandet her på øen.

Da de to mænd havde spist, svøbte Vasquez sig ind i sit uldne tæppe. Han strakte sig på Jorden på hulens bløde sand og beredte sig til at sove, da hans kammerat lagde sin hånd på hans skulder.

"Min ven, Vasquez!"

"Ja, min ven?"

"Sov endnu ikke. Jeg har noget at sige Dem."

"Og hvad er det, gode ven?"

"Det er et forslag, jeg vil gøre Dem."

"Tal ud, Davis."

"Gode ven, Vasquez, jeg skylder Dem mit liv, og –"

Vasquez gjorde en utålmodig bevægelse.

"Vi søfolk taler ikke om sligt, – og allermindst om det, som vi betragter som vor pligt, ja, mere, som vor ære. Ville måske De, Davis, have betragtet det som mere end Deres pligt at frelse et andet menneske, for eksempel mig? Det tror jeg ikke. Jeg mener –"

Vasquez fik ikke talt ud.

"Jeg siger blot," vedblev John Davis uforstyrret, "at De har frelst mit liv, og jeg vil derfor ikke på nogen måde gøre noget, som ikke har Deres billigelse. Jeg har en idé. Jeg tror selv, at det er en god idé. Hør på mig og sig mig så Deres mening om denne idé!"

"Ja, Davis, lad mig høre den!"

Davis tøvede et øjeblik.

"Nå, gamle ven, ud med sproget!"

Så sagde Davis:

"De ved, at jeg er amerikaner, et barn af vor nordamerikanske, store republik. Vi folk deroppe fra har ord for at være både rappe i vendingen og ret energiske til at tage en beslutning –"

"Gå videre, Davis!"

"Jeg skal gå videre!"

Et øjeblik efter fortsatte amerikaneren:

"Vejret er nu ved at slå om. Der er ingen tvivl om, at stormen løjer af, og at havet er ved at blive roligere. Jeg er derfor også

overbevist om, at briggen med alle de fordømte banditter om bord vil kunne sejle her fra øen, inden der er gået otte og fyrretyve timer, måske før endda. Mener De ikke det samme?"

"Det er ulykkeligvis kun alt for sandsynligt!" svarede Vasquez, mens han for at fuldstændiggøre, hvad han ville sige, gjorde en fortvivlet bevægelse med hænderne, der tydeligt nok udtrykte den tanke:

"Men hvad vil De vel, at vi skal gøre? Vi er jo begge ganske afmægtige til at kunne udrette noget som helst."

John Davis så et øjeblik tankefuldt på sin kammerat.

Så vedblev han:

"Ja, Vasquez, hvis alt går, som det er at forudse med vore menneskelige øjne, så vil briggen med dens besætning af skurke og mordere om bord om to dage være at se her, lige ud for vor hule. Den vil gå ud af bugten, forsvinde mod vest, gå gennem Lemairestrædet, og man vil aldrig se den mere her. Dine to ulykkelige kammerater, Vasquez, min kaptajn og mine kammerater – de vil alle ligge uhævnede i deres våde grav derude i oceanet –"

Vasquez bøjede fortvivlet og håbløs hovedet.

Da han atter løftede det, så han ind i John Davis' ansigt, der var oplyst af det sidste skær fra ilden i hulens nu næsten udbrændte bål.

"Men hvad vil De – hvad tænker De da på, siden –"

John Davis fortsatte:

"Der er kun en eneste ting, der enten helt kan forhindre, at briggen sejler her fra øen, eller i hvert fald, at den sejler herfra, før avisodamperen *Santa Fé* kommer tilbage hertil. Dette ene er, at den får endnu et havari, som tvinger den til at vende tilbage

til Elgor-bugten for at reparere. – Nu vel, hør nu på mig. Da jeg i morges spurgte Dem, om De havde i sinde at skyde briggen i sænk med den kanon, vi fandt, svarede De nej. *Jeg* havde imidlertid allerede da min plan. Vi har en kanon, vi har kugler, og vi har krudt. Forstår De nu, hvad jeg vil?"

Der trak et stort smil op over den gamle fyrpassers og bådsmands ansigt.

Så sagde han:

"Jeg er vist ikke så langt fra det."

John Davis smilede og fortsatte:

"Nu vel, altså trækker vi *Centurys* kanon op på en klippe, som vi ved bestemt, at briggen må sejle forbi, når den skal ud af bugten her. Vi sætter en kugle i kanonen, vi giver den en vældig ladning krudt, og når briggen kommer, fyrer vi kuglen af mod dens skrog, så vidt muligt under vandlinjen. – Det er muligt, at vi sender skuden til bunds, men det tror jeg dog ikke. Men det er i hvert fald sandsynligt, at vi tilføjer den et så slemt havari, at man ikke vover at gå videre med den på den lange fart, før den på ny er blevet repareret. Banditterne bliver altså nødt til at vende tilbage til Elgor-bugten for at reparere. Men denne reparation kan måske vare mindst en uge, og inden denne uge er gået, – ja, hvem ved, måske har vi inden den tid *Santa Fé* tilbage her til øen."

John Davis tav.

Han havde grebet sin kammerats hånd. Han trykkede den og så på ham. Og uden at tøve så meget som et øjeblik svarede Vasquez ham med det ene ord:

"Javel!"

De to mænd var enige og forstod hinanden.

13. Hvad en gammel kanon kan bruges til

Det sker ofte efter et langt, stormende uvejr, der har varet mange dage, at det falder ind med tåge og tykt vejr, og dette blev også tilfældet her. Den 25. februar om morgenen var luften tyk og tåget, men til gengæld var vinden blevet betydelig svagere, og alt tydede på, at det nu var ved at slå ind med roligt og forholdsvis stille vejr.

Denne dag, den 25. februar, havde Kongre og Carcante besluttet at sejle fra øen. Allerede tidligt om morgenen var man derfor begyndt at træffe sine forholdsregler, for at briggen kunne være sejlklar til om eftermiddagen. Der var grund til at tro at efterhånden, som dagen skred frem, ville solen få magt over tågen og splitte den, så briggen *Carcante* ville kunne finde ud gennem løbet i bugten. Hen ad klokken seks om aftenen begyndte tidevandet at falde, og dette ville i høj grad begunstige udsejlingen. Man havde også beregnet, at briggen ville kunne være på højde med Kap San Juan allerede hen ad klokken syv om aftenen, og dette ville sige, at man ved at benytte det lange tusmørke, der hersker på disse sydlige breddegrader, kunne komme rundt om forbjerget, inden natten og mørket faldt på.

Man ville altså sejle ud på eftermiddagen.

Naturligvis havde man kunnet lette anker og stå til søs allerede om morgenen, hvis ikke denne tåge havde meldt sig. Alt var i hvert fald klar om bord til afrejsen. Briggen var

fuldstændig repareret. Lasten var stuvet, og hvad provianten angik, havde de næsten i overflod. De havde jo nemlig ikke blot al den proviant, de i forvejen havde oplagret i hulen, – og som man ved, havde der været så rigeligt af den, at de ikke havde opdaget, at Vasquez havde forsynet sig af den – men desuden havde de fået ikke så lidt ved *Centurys* sørgelige stranding, og at de endelig havde plyndret fyrtårnets magasiner for så godt som alt, hvad de havde fundet i dem, behøver vel ikke at bemærkes. Alt, hvad er var blevet tilbage i fyrtårnet og i fyrpasserens hus, var i virkeligheden kun møblerne og redskaberne, og de var endda kun ladt tilbage, fordi Kongre ikke mente at kunne finde plads til dem om bord. Hans brig var nu så godt som fuldt lastet. De havde kastet en stor del af ballasten over bord, men alligevel var *Carcante* nu så stærkt lastet, at den lå endog flere tommer under den normale vandlinje. Når de så hen til den overordentlig lange rejse tværs over Stillehavet, som briggen nu skulle til at tiltræde, ville det have været et stort vovespil at laste den dybere, end det allerede var tilfældet.

De undlod det da også. Og hvad skulle de vel også med disse tarvelige og simple møbler? Mange penge kunne man sikkert ikke få for dem. Hvad de mange redskaber og lamperne i fyret angik, vovede de end ikke at tage dem med sig, for ved at forsøge på at afhænde eller sælge dem, kunne de meget nemt henlede mistanken på sig.

Lidt efter middag spadserede Kongre og Carcante omkring fyrtårnet. Om bord på briggen arbejdede bandens medlemmer med at gøre klart skib.

Så sagde Carcante, henvendt til Kongre:

"Nu begynder tågen at lette, og om lidt vil vi kunne begynde at have noget friere udsyn over havet. Når der kommer tåge, plejer vinden altid at løje af og havet at blive roligere. Jeg tror, at det også vil holde stik denne gang. Jeg er en gammel matros, og jeg mener, at jeg forstår mig en smule på vejr og vind. Nå, det gør du jo for øvrigt også, Kongre!"

Kongre svarede ikke.

Han stod et øjeblik og så op mod himlen.

Så sagde han endelig efter nogle øjeblikkes tavshed:

"Nu tror jeg endelig, det lykkes!"

"Hvilket?"

"Hvilket? Jeg siger, at nu tror jeg endelig, det lykkes for os at komme bort fra denne fordømte ø, hvor vi har været så længe!"

"Næsten for længe!"

"Der er lige ved at blive en smule *for* længe!"

"Måske. Hvad mener du?"

"Åh, jeg mener, at hvis vi bliver her nogle dage endnu, får vi måske flere dele af øen at se, som vi endnu ikke har set."

"Fra hvilket ophøjet punkt?"

"Fra mastetoppen af avisodamperen, – nemlig når vi som gemene sørøvere bliver klynget op med et hampetov om halsen. Har du måske lyst til at nyde udsigten på den måde?"

"Ikke i nogen højere grad!"

Kongre vedblev:

"Men, som sagt, nu tror jeg alligevel, vi slipper bort. Det ser da i hvert fald ikke ud til, at der nu skulle være noget, som kan forhindre vor sejlads ud gennem bugten og ind gennem Lemairestrædet."

"Og videre endnu!" fortsatte Carcante. "Det håber jeg da. Men vi må rigtignok lægge mærke til, at natten er meget mørk. Månen er kun i første kvarter, og desuden kan vi ikke regne med at se den ret længe efter, at solen er gået ned!"

"Åh, det betyder ikke noget, Carcante!" svarede Kongre. "Vi har hverken brug for sol eller måne eller elleve stjerner for at lægge roret rigtigt på vor skude. Jeg tror, at jeg kender hele øens nordkyst tilstrækkelig godt, og jeg er vis på, at vi nok skal komme rundt om både forbjerget og Kap Colnett, uden at vor brig skal komme til at snuse til klipperne."

"Det ville heller ikke være heldigt!"

"Nej, det ville ganske vist ikke være så heldigt!"

"Med den nordøstenvind, vi nu har, Kongre, kan vi i morgen være langt borte fra øen."

"Ja, lad os håbe det."

"Især hvis vi sætter alle klude til."

"Det gør vi naturligvis. Og når vi gør det, er jeg vis på, at vi i morgen tidlig går rundt om Kap San Bartolomé, og at vi i morgen aften er så langt ude i rum sø, at vi mindst har fyrretyve kilometer mellem os og Statsøen."

"Det er, som jeg før sagde, ikke for tidligt, Kongre, at vi kommer bort herfra. Vi har været her mere end længe nok."

"Har du måske noget at beklage dig over i den tid, du har været her på øen, Carcante?"

"Nej, ikke just det, men –"

"Men – hvad?"

"Hvad! Kan du ikke forstå mig! Jeg siger, at vi har været her længe nok, og at vi har været lige ved at være her en smule *for* længe. Men naturligvis er jeg fornøjet over, at det nu er forbi.

Jeg håber, vi hver har tjent os en køn lille formue her på øen. Nu har vi et ret godt skib, der kan føre os og vore værdier bort herfra, og hvad skulle jeg så vel ønske mere. – Men alligevel, min ven, der var et øjeblik, da jeg troede, at alt var tabt. Det var den gang, da vi opdagede den store skade på *Maule* – nej, passiar, på *Carcante*, som vor brig nu hedder. – Hvis det ikke var lykkedes os at reparere den skade, hvem ved da, hvor længe endnu vi havde været nødsaget til at blive her på øen. Når så avisodamperen var kommet, havde vi været nødt til at flygte over til Kap San Bartolomé endnu engang, og ser du, min ven, jeg har nu allerede fået mere end nok af at bo derovre. Du måske også."

Kongres ansigt formørkedes.

"Ja," sagde han, "og det var ikke nok med det, men du må også erindre, hvorledes vor situation i så fald var blevet. Hvis avisodamperen var kommet, før vi var sluppet bort, ville man om bord på den straks have opdaget, at fyret ikke længere var tændt, og man ville fatte mistanke. Man ville træffe sine forholdsregler. Man ville anstille undersøgelser. – Måske ville man give sig til at undersøge hele øen fra den ene ende til den anden, og hvem ved da, om man alligevel ikke havde fundet os, hvor godt vi så end havde skjult os derovre ved Kap San Bartolomé. – Og hvis så besætningen og kaptajnen fra denne avisodamper havde fundet den tredje af fyrpasserne, så –"

"Åh, Kongre, i den retning var der vist ikke noget at frygte. Vi har jo aldrig nogen sinde, trods alle vore eftersøgninger, fundet det mindste spor efter ham, og hvorledes skulle han vel have kunnet leve her på øen i to måneder, hvis han ikke havde den mindste smule proviant. – Ja, Kongre, for nu er det virkelig to

måneder siden, at vi løb ind med *Carcante* – kan du se, denne gang glemte jeg ikke vor brigs nye navn, – men, som sagt, nu er det altså godt og vel to måneder siden, vi løb ind med *Carcante* her i denne Elgor-bugt, og hvis ikke denne tredje fyrpasser, som vi ikke fik ram på, har levet af muslinger og fisk ved stranden, kan jeg ikke –"

Kongre afbrød ham.

"Nå, i hvert fald, lad os ikke fordybe os i disse historier. Vi vil jo dog være sejlet bort fra øen, inden avisodamperen kommer, og det er sikkert det bedste og sikreste for os."

"Det kan der ikke være tvivl om!" sagde Carcante ironisk.

Kongre kunne ikke lade være med at le.

"Men i hvert fald," sagde Carcante, "kan denne bandsatte avisodamper da ikke være her før tidligst om otte dage. Det har vi jo set af fyrtårnets dagbog og dets regulativ."

"Det har du ret i!" sagde Kongre. "Og om alt går vel, vil vi om otte dage være et godt stykke ude på havet. Vi vil da være kommet rundt om Kap Horn og på vej til Ny Hebriderne eller til Salomonøerne, eller hvor det nu bliver, at vi forsøger på at gøre frugterne af vort arbejde i rede penge."

"Ja, Kongre, du har ret, men –"

"Men hvad?"

"Men nu vil jeg alligevel gå endnu engang op på fyrtårnets galleri for at se ud over søen. Måske er der også et eller andet skib i sigte, som –"

"Hvad kommer alverdens skibe nu os ved?" svarede Kongre og trak på skuldrene. "Lad der komme så mange skibe, som der vil. Ethvert skib har vel lov til at befare Atlanterhavet og Stillehavet, og så har vor gode brig *Carcante* vel også lov til det. Du kan være

overbevist om, at *Carcante* har sine skibspapirer i bedste orden. Det *har* jeg sørget for. Og selv om vi også skulle møde *Santa Fé*, når vi fejler ud af bugten, så –"

"Hvad så?" spurgte Carcante grinende.

"Ih, bevar os vel, så kipper vi med flaget, og så hilser *Santa Fé* også os, for den ene sømand står da ikke tilbage i høflighed før den anden."

Carcante skoggerlo ved udsigten til et sligt møde.

Som man ser, var Kongre nu ikke længere et øjeblik i tvivl om, at hans plan ville lykkes. Men ganske vist tydede jo også alle omstændigheder på det.

De to mænd skiltes.

Mens briggens kaptajn gik ned mod det sted, hvor skibet lå for anker, gik hans ven og næstkommanderende Carcante op ad fyrtårnets vindeltrappe og ud på fyrets omløbende galleri for at betragte havet.

Næsten en time blev han stående der.

Himlen var nu næsten fejet ren for skyer. Det klarede stadig mere og mere op, og horisontens linje, der nu var ganske skarp, var rykket omtrent en snes kilometer længere bort. Havet var endnu noget uroligt, men bølgerne havde mistet deres kapper af hvidt skum, og selv om dønningerne endnu var lange og svære, kunne de dog ikke forhindre briggen i at gå ud gennem Elgor-bugten. Hvis briggen eller ethvert andet skib først var gået ud af bugten, ville skibet, når det var kommet ind i Lemairestrædet, sejle i ganske roligt vand, med vinden ret agterud og med landet som skærmende læ i nordøst.

Carcante spejdede med sin lange kikkert, som han havde stjålet i fyrtårnet, ud over havet for at se, om intet skib

nærmede sig. Længe spejdede han forgæves. Så endelig opdagede han et stort, tremastet skib, der kom fra øst, og som ikke var længere borte fra øen, end at han i sin kikkert kunne skelne hvert af dets sejl. Men tremasteren holdt mod nord uden at bekymre sig det mindste om øen, og Carcante sluttede deraf, at det var en sejler, der skulle ud over det Stillehavet.

Kort tid efter var skibet for øvrigt forsvundet i horisonten.

Carcante var netop ved atter at gå ned fra fyrgalleriet, da han så noget, som fyldte ham med uro og bekymring.

Han tænkte på at kalde på Kongre.

Ude i horisonten, i retningen nord-nordøst, sås en røgstribe hen over himlen. Det var altså en damper, der enten holdt ned mod øen, eller mod Ildlandet. Den onde samvittighed lader ofte mennesker blive bange for en bagatel, og denne røgstribe over himlen var nok til, at Carcante skulle blive urolig.

"Er det avisodamperen, der allerede kommer?" spurgte han sig selv.

Men hvorledes kunne dette være muligt? Man skrev kun den 25. februar, og avisodamperen skulle jo ikke være her ved øen før i begyndelsen af marts måned. Havde man da fremskyndet dens afrejse fra Buenos Aires så meget? – Hvis det virkelig var avisodamperen, ville den om to timer kunne være ud for Kap San Juan. Da ville alt være tabt. – Skulle de nu, da de endelig havde udsigt til at få både frihed og rigdom, blive nødt til at give slip på alt? Skulle de atter vende tilbage til de afskyelige huler ved Kap San Bartolomé?

For sine fødder så Carcante briggen ligge nede i bugten, vuggende sig stolt på bølgerne. Han syntes næsten, det var som en hån mod ham. Alt var nu klart om bord. Man havde kun at

lette anker og stå ud. Men med modvind gennem bugten ville det være umuligt for skibet at arbejde sig frem mod det nu vigende tidevand. Vandet steg endnu, og først om tre timer, når ebben kom, ville det være muligt at sejle ud.

Men dette ville altså sige det samme, som at man ikke kunne være ude af bugten, før denne damper var inde i den, og *hvis* det var *Santa Fé* –?

Ved udsigten hertil blev Carcante så forbitret og ude af sig selv, at han ikke kunne lade være med at udstøde en drøj ed.

Han havde først haft i sinde at kalde på Kongre, men han opgav det. Det var ikke værd at forstyrre denne i hans arbejde. Han var jo netop i færd med sammen med folkene at træffe de sidste forberedelser til afrejsen. Carcante blev derfor stående alene oppe på fyrets galleri.

Damperen kom hurtigt nærmere. Den havde både vinden og strømmen med sig. Carcante så, at kaptajnen havde beordret fuld kraft på maskinen, for en tyk, sortgrøn røgsøjle væltede op af skorstenen, som Carcante nu tydeligt kunne se. Desuden havde damperen sat alle sejl til. Under sejlpresset havde skibet en let slagside til styrbord. Hvis det beholdt denne fart, ville det ikke vare længe, før det ville befinde sig ud for San Juans klipper.

Carcante slap ikke kikkerten af hænderne. Hans uro og bekymring steg, eftersom damperen nærmede sig. Snart var den ikke mere end nogle få kilometer borte fra øen. Carcante kunne i kikkerten tydeligt se omridset af dens skrog.

I dette øjeblik, da Carcante næsten rystede af spænding og bevægelse, var al hans uro pludselig som blæst bort.

Damperen gav sig til at forandre kurs, hvad der var bevis for, at den ville stå ind gennem Lemairestrædet. Den viste nu hele sin bagbords side frem for Carcantes blik.

Det var en stor damper på mellem tolv hundrede og femten hundrede tons, og det var umuligt at forveksle den med den langt mindre avisodamper.

Carcante så vel som Kongre og de andre af banden kendte godt nok *Santa Fé* fra den tid, da den lå her i bugten, og da de havde betragtet den i smug. Carcante vidste, at den var langt mindre end denne damper. Desuden var *Santa Fé* rigget som skonnert, mens damperen her var tremaster.

Hvilken befrielse var det ikke for Carcante, og hvor var han ikke glad for, at han ikke unødigt havde foruroliget de andre og forstyrret dem i deres arbejde.

Han blev stående endnu en times tid deroppe og holdt øje med damperen, mens denne gik nord om øen. Skibet holdt sig for øvrigt otte-ti kilometer borte fra øen, altså på en distance, hvor det ville have været umuligt at signalisere ind til fyret. Men selv om det havde gjort det, ville dets signaler naturligvis ikke være blevet besvaret – af gode grunde.

Omtrent tre kvarter efter var damperen, der løb med en fart af omtrent tolv knob i timen, forsvundet bag Colnett-forbjerget.

Carcante steg atter ned fra fyrtårnet, efter at han endnu engang havde spejdet horisonten rundt og overbevist sig om, at intet andet skib var i sigte.

Timen var nu kommet, hvor tidevandet ville begynde at falde, og det var det øjeblik, da afrejsen med briggen skulle foregå. Alt var klart om bord, og man behøvede blot at lette anker og hejse

sejlene. Vinden blev mere og mere gunstig, og snart ville den stund komme, da briggen *Carcante* med svulmende sejl kunne stå ud af Elgor-bugten, ind gennem Lemairestrædet og ud i det Stille Hav, hvor bølgerne ville udslette ethvert spor efter den.

Da klokken var seks om aftenen, var Kongre og de fleste af folkene om bord. Skibets jolle bragte nu dem, som sidst forlod fyrtårnet, om bord. Så hejstes jollen op, og alt var i orden.

Tidevandet begyndte langsomt at falde. Allerede så man det sted, hvor man havde repareret briggens havari, ligge tørt, og ovre på den modsatte side af den lille havn så man klipperne stikke deres spidse hoveder op af vandet. Vinden var ved at friske op. Alle betingelser var så gunstige, som man vel kunne ønske sig dem.

Afrejsens øjeblik var endelig kommet.

Kongre gav ordre til at lette anker, og folkene løb til spillet. Ankerkættingen strammedes og løb med en hvinende larm gennem spygattet. Da ankeret var hejst op, anbragtes det på sin plads. Sejlene hejstes. Og for fok og klyver, storsejl og mesan begyndte briggen at stå ud gennem bugten.

Vinden blæste nu skarpt fra øst-sydøst, og *Carcante* ville med lethed kunne komme rundt om Kap San Juan med denne vind.

Der var i det hele taget under de nærværende forhold ingen som helst fare for briggen.

Kongre vidste det godt. Han, der selv stod ved roret, lod derfor dristigt endnu flere sejl sætte til, for at briggen kunne øge sin fart med det mest mulige.

*Carcante*s sejlads var for øvrigt noget uregelmæssig. Snart sagtnede den sin fart, når vinden løjede af, snart skød den skummende fremad, når brisen blev stærkere. Den løb ofte

hurtigere end tidevandet. Men både Kongre og de andre så dog, at briggen var en jævn, god sejler, som man kunne forlade sig på, selv for en så lang rejse som den, man nu havde påbegyndt, og som skulle gå ud over Stillehavet.

Da klokken var halv syv, var man kun et par kilometer fra indsejlingen til bugten, og Kongre så allerede havet og dets horisont foran sig. Solen var ved at gå ned. Snart ville stjernerne komme frem i zenith og lyse gennem mørket.

Carcante gik hen til Kongre.

"Nå, endelig kommer det øjeblik da, da vi kommer ud af denne fordømte bugt!" sagde han med tilfreds mine.

"Ja, om tyve minutter," svarede Kongre, "kan vi være ude af bugten. Så lægger jeg roret til styrbord for at komme rundt om Kap San Juan!"

Carcante gned sig fornøjet i hænderne.

"Tror du, vi behøver at mindske sejl, når vi er ved at stå ud gennem Lemairestrædet?" spurgte han.

"Det tror jeg ikke er nødvendigt. Jeg håber, vi kan have dem alle oppe, lige til vi kommer rundt om Kap Horn. Det er nu den årstid, hvor den korte sommer snart vil være forbi. Vinteren nærmer sig her, og i reglen holder vinden sig da i lang tid i samme hjørne. Jeg tror også, vi roligt kan regne med at have denne øst-sydøst-vind endnu i nogle dage, måske i en hel uge!"

Kongre havde næppe fået talt ud, før en mand kom styrtende hen imod ham og Carcante. Det var en mand, som havde stået på udkig forude, og han så så forvirret ud, at Carcante råbte:

"Hvad er der i vejen?"

"Læg roret om! Læg roret om!"

Kongre skreg:

"Hvad i alverden er der i vejen, menneske?"

"En vragstump forude!"

Carcante styrtede forud og bøjede sig ud over rælingen. Så skreg han til sin ven Kongre: "Om med roret!"

Kongre adlød.

Briggen var på dette tidspunkt netop ud for det punkt på kysten, hvor den hule lå, som banden så lang tid havde benyttet, først til at bo i, senere til opbevaringssted for sine røvede sager.

På dette sted drev et stort stykke af *Centurys* vrag om i søen. Vragstykket, der var meget stort, var under stormen blevet slået ind i Elgor-bugten, og nu drev det tilbage mod havet med tidevandet. Hvis *Carcante* var stødt sammen med dette flydende vrag, kunne det godt have fået meget ubehagelige følger for briggen, der let kunne have lidt et nyt havari. Det var i yderste øjeblik, at man havde fået øje på det.

Kongre fik hurtigt lagt roret om til bagbord. Briggen faldt af til vinden og gled langs med vragstumpen, der kun lige berørte briggens sider. Men hvilken skæbnens ironi ville det ikke have været, om briggen var blevet sejlet i sænk netop af en vragstump fra det skib, i hvis sørgelige forlis de mænd, som befandt sig om bord på briggen, havde skyld.

Den manøvre, som Kongre havde gjort med skibet for at undgå et sammenstød med vragstumpen, havde imidlertid for nogle minutter bragt briggen nærmere ind mod land. Nu satte de atter kursen udefter. Endnu blot nogle snese favne, og de ville komme rundt om den yderste pynt. Når dette var sket, kunne de sætte kursen mod nord, og Kongre kunne forlade roret og unde sig nogen hvile. Han trængte hårdt til den, for han havde faktisk ikke sovet eller hvilet i to døgn.

Men just i dette øjeblik skete noget overraskende, noget uventet.

Man hørte først en skarp piben i luften, og i samme nu, i samme sekund mærkede man et voldsomt stød, der fik hele briggen til at ryste. I næste øjeblik hørte man et vældigt knald, der gav ekko fra klipperne.

På samme tid så man, hvorledes der fra et punkt inde på kysten opstod en hvidlig-blå røgsky, som af vinden førtes ind over øen.

"Hvad – hvad er det?" skreg Kongre.

Og Carcante brølede, mens den mest stupide forbavselse stod malet i alle hans ansigtstræk:

"Man har skudt på os!"

"Man har –?"

"Ja vel, man har skudt på os!"

"Tag roret!" kommanderede Kongre.

Carcante adlød.

Kongre styrtede hen til bagbordsrælingen, bøjede sig ud over den og kiggede ud. Han opdagede da i briggens side et gabende hul, der befandt sig kun nogle få tommer over vandlinjen.

Hele briggens besætning, der var som ramt af et lyn af overraskelse, var også styrtet over til bagbordsrælingen og gav sig til at kigge efter, hvad der var sket.

Man havde skudt på briggen! Angrebet var kommet inde fra kysten! I det øjeblik, da *Carcante* var ved at gå ud af bugten, bort fra øen for bestandig, havde man sendt den en kanonkugle i flanken, og hvis denne kanonkugle havde ramt blot nogle få tommer længere nede, ville briggen være blevet skudt i sænk! Man forstår, at alle mand om bord var lige så overraskede som

forfærdede over dette uventede angreb, som måske ville blive efterfulgt af andre!

Hvad var der for Kongre og hans folk at gøre?

Naturligvis, de kunne gå i bådene, ro i land til det sted, hvor de havde set krudtrøgen stå til vejrs, undersøge kysten og fange og myrde dem, der havde skudt på briggen, eller i hvert fald jage dem bort fra denne del af øen. Men alligevel – hvem kunne vide, om disse angribere ikke var briggens mandskab overlegent i antal, og var det mon ikke bedre at fjerne sig fra kysten for at undgå et nyt angreb og få tid og ro til at overbevise sig om, hvor stor den skade var, som kanonkuglen havde anrettet.

De fik ikke tid til at tænke ret længe over dette spørgsmål.

For hvad de havde ventet, skete også. Angrebet fornyedes. Atter hørte de den skarpe piben i luften, og atter lød et drøn og et brag, der fik briggen til at skælve i alle sammenføjninger og fuger. Inde på land så man den lille, hvidblå sky af krudtrøg hæve sig fra samme punkt som før. En ny kugle havde ramt briggen en smule længere forude end den første kugle.

"Fald af til luvart!" brølede Kongre i sin nu næsten vanvittige ophidselse. "Fald af med roret til luvart!" gentog han, mens han styrtede agterud, hvor Carcante allerede havde udført hans ordre.

Briggen lystrede roret godt. Man havde før set det, og man så det atter nu. Briggen faldt af og lå nu over til styrbord. Det varede ikke længe, før den var uden for skudvidde af den kanon, som man havde rettet mod den. Da fem minutter var gået, var briggen allerede langt fra kysten.

Angrebet gentog sig ikke. Det ville også have været unyttigt nu. Intet menneske var at se på kysten, der syntes øde og forladt som altid. Noget nyt knald hørtes ikke. Man blev roligere om bord.

Hvad det nu først og fremmest gjaldt om, var at få undersøgt, hvor stor den skade var, som de to kanonkugler havde anrettet. Om at undersøge skaden indvendig fra kunne der ikke være tale. Man måtte i så fald have stuvet hele ladningen om. Men hvad der i hvert fald ikke kunne tvivles om, var, at de to kanonkugler havde fuldstændig gennemboret bagbordssiden af briggen på to steder. Det var endda en lykke, at kuglerne ikke havde ramt skibet under dets vandlinje.

"Gør jollen klar!" kommanderede Kongre.

De drejede skibet op mod vinden, gjorde jollen klar og satte den i vandet.

Kongre og tømmermanden Vargas steg ned i jollen. Nu gjaldt for dem om at overtyde sig om, hvorvidt det ville være muligt at udbedre den skade, der var anrettet, på det sted, hvor skibet lå.

Kongre og tømmermanden så snart, at briggen var blevet ramt af to kugler, der hver måtte have haft omtrent fire tommer i diameter. De havde fuldstændig gennemboret plankerne, men heldigvis på steder, hvor det ikke ville være vanskeligt at erstatte plankerne med andre. Begge hullerne var lige over vandlinjen. Hvis kuglerne havde ramt blot en håndsbred længere nede, ville de have forårsaget en svær læk, som det, da skibet var fuldt lastet, ville have været komplet umuligt for besætningen at tætte. Briggen ville være løbet fuld af vand og være sunket i løbet af blot et kvarters tid her ved indsejlingen til Elgor-bugten.

Der ville vel, selv i dette tilfælde, ikke have været nogen fare for besætningen. Den ville med lethed i god tid kunne have frelst sig i båden og være kommet i land. Men briggen selv ville have været redningsløst fortabt.

Som forholdene nu var, kunne man ikke sige, at havariet var af nogen alvorlig eller faretruende betydning. Men det forhindrede dog i hvert fald briggen i at gå længere ud til søs. Kom den blot en eneste gang til at ligge en smule til bagbord, ville vandet trænge ind i den og få den til at synke eller i hvert fald ødelægge ladningen. De måtte altså nødvendigvis udbedre skaden, før de vovede sig videre til søs.

Carcante blev ved med at skrige:

"Men hvem kan de fordømte slyngler, der har skudt på os, være? Hvem i alverden kan det dog være?"

"Det er sandsynligvis den tredje af fyrpasserne, – ham, som vi ikke fik fat på!" sagde tømmermanden Vargas. "Og måske er han nu i ledtog med en eller anden af de forliste søfolk fra *Century*, som han har frelst. For mig er det hele klart nok. Thi for at skyde kanonkugler af, må man have en kanon, og i vore dage falder der ikke kanoner ned fra månen!"

"Nej, det plejer der ikke at gøre!" svarede Carcante. "Naturligvis stammer denne kanon fra den strandede tremaster. Det er meget kedeligt, at vi ikke også fandt den, da vi var nede og lede mellem vraggodset."

"Hvad står I der og snakker om," afbrød Kongre dem barsk. "Det drejer sig ikke om at få at vide, hvor kanonen stammer fra, eller hvem det er, der har skudt med den. Det drejer sig nu om at få udbedret skaden hurtigst muligt."

Kongre havde ret.

Det var ørkesløst tidsspilde at grunde over, fra hvem og hvorledes angrebet på briggen var kommet. Man havde andet at tænke på og andet at bruge tiden til. Mere end nogen sinde før var tiden nu kostbar for banditterne. Men hvor og hvorledes udføre reparationen på skibet? Man kunne sejle briggen over til den modsatte bred af bugten, tæt ved San Diego-pynten. Det ville kun vare en times tid. Men på dette sted ville skibet i virkeligheden være stærkt udsat for en storm ude fra havet. Helt til kap San Several var der på hele denne kyst ikke et eneste sted at finde, hvor briggen kunne ligge i læ. Kom der en alvorlig storm, risikerede man, at skibet ville blive slynget mod klipperne og knust. Kongre besluttede derfor at ville vende tilbage med briggen til bunden af Elgor-bugten, hvor man hidtil havde ligget, hvor skibet lå i sikkerhed, og hvor arbejdet med at reparere skuden kunne foregå med den største sikkerhed og største hurtighed.

Imidlertid faldt ebben stadig, og de kunne ikke tænke på at arbejde sig op gennem bugten mod det faldende tidevand. De var derfor tvunget til at afvente, at floden atter kom, og vandet atter løb ind i bugten, men dette ville ikke ske før om godt og vel tre timer.

Briggen var allerede begyndt at rulle i søerne, idet det faldende tidevand søgte at trække den med sig ud mod havet. Hvis briggen kom i drift, kunne det ende med, at den stødte på et eller andet undersøisk rev og strandede. Dernæst var der også faren for, at søen gik højere og fyldte lasten. Hver gang der kom en sø og slog mod skibet, hørte man, hvorledes vandet gurglede ind gennem de to huller, som kanonkuglerne havde

lavet. Kongre måtte altså bekvemme sig til at kaste anker nogle få kabellængder fra San Diego og afvente højvandets komme.

Situationen var ret truende.

Natten var ved at bryde frem, mørket blev tættere og tættere. Kongres kendskab til disse kyster var det eneste, som formåede at frelse skibet fra at strande på et af de undersøiske rev, hvormed hele denne kyst var spækket.

Endelig hen ad klokken ti om aftenen kom det stigende tidevand.

Man lettede atter anker, og noget før midnat var briggen *Carcante*, efter heldigt at have undgået alle de farer, der truede den under denne natlige sejlads, atter kommet tilbage på sin gamle ankerplads i det indre af Elgor-bugten, ved foden af "Fyrtårnet ved Verdens Ende".

14. Der bødes på skaden

Man forstår vel uden vanskelighed, at Kongre, Carcante og alle de andre af den smukke og værdige bande befandt sig på kogepunktet af ophidselse og raseri, efter hvad der var sket. Men var det vel underligt? Hvad var der ikke sket for dem? Netop i det øjeblik, da det endelig efter flere års ventetid skulle lykkes for dem at komme bort fra øen, havde de mødt en hindring, som ingen af dem havde blot så meget som drømt om. Og om fem, seks dage, ja, måske før, ville avisodamperen *Santa Fé* vende tilbage og vise sig ved indsejlingen til Elgor-bugten. Hvis ikke skaden havde været så alvorlig, som det var, havde Kongre næppe tøvet med at vælge en anden ankerplads for skibet til at reparere på end denne Elgor-bugt. Han ville måske så være sejlet til forbjerget San Juan, hvor han vidste, der var en lille, sikker, af naturen dannet havn mellem klipperne. Det var imidlertid helt oppe på øens nordside, og de måtte altså halvvejs rundt om øen. Men med den skade, de havde, kunne de ikke tænke på at foretage denne sejlads. Det ville have været det rene vanvid. Skuden ville være løbet fuld af vand og være gået neden om og hjem, længe før de havde fået San Juan i sigte. De ville nemlig hele tiden have fået vinden ret agterind, skibet ville have slingret fra den ene side til den anden, og vandet ville være trængt ind gennem de to huller. Og var skibet ikke sunket, ville i alle tilfælde hele ladningen have været fortabt.

Derfor var de tvunget til at vende tilbage til den gamle ankerplads ved foden af fyrtårnet, og Kongre havde handlet

meget forsigtigt og klogt, da han traf denne beslutning.

Hele den nat, der nu fulgte, efter at skibet var kommet tilbage til sin gamle plads, var der ikke et menneske, der sov om bord på briggen *Carcante*.

Det havde sine gode grunde.

Kongre havde nemlig befalet, at der skulle holdes det skarpeste udkig overalt. Han havde inddelt sine folk i flere hold. Nogle fik vagt på dækket, andre oppe i briggens mærs, atter andre fordeltes langs stranden. Under dødsstraf turde ingen forlade sin post, med mindre det var for at melde til Kongre eller Carcante, at noget mistænkeligt havde vist sig. Dette var en forsigtighedsforanstaltning fra Kongres side. Hvem kunne vide, tænkte han, om ikke angrebene på briggen kunne blive gentaget. Eller hvem kunne vide, om ikke en styrke, der var Kongres bande overlegen, nylig var gået i land på øen på det ene eller det andet sted. Måske havde man i Buenos Aires enten på den ene eller anden måde fået besked om denne flok sørøvere og vragplyndrere, der huserede på øen, og den argentinske regering havde måske så sendt folk ud for at rense øen.

Siddende agterude på dækket talte Kongre og Carcante om alt dette. Eller rettere, det var Carcante, der hele tiden førte ordet, for Kongre var så hensunket i sine egne betragtninger, at han kun nu og da svarede med enstavelsesord.

Det var Carcante, der havde fremsat den mening, at den argentinske regering havde ladet landsætte soldater på øen. Men han tvivlede selv stærkt om, at den kunne være rigtig. for hvorledes var det muligt, at man fra fyrtårnet ikke havde opdaget det skib, der havde bragt soldaterne til øen. Og selv om landsætningen var sket om natten, hvor var da skibet henne?

Desuden var der andre mærkelige omstændigheder. Hvis der virkelig var kommet soldater til øen, ville de være gået frem på en ganske anden måde, end det var sket. De ville have angrebet banden, mens briggen endnu lå på sin ankerplads, eller – hvis man ikke havde haft tid hertil, hvis man først var kommet til øen, netop som *Carcante* var ved at sejle ud af bugten – ville soldaterne være gået i deres både, have stoppet briggen ved udsejlingen af bugten, have entret den og sat sig i besiddelse af den. Havde man heller ikke kunnet dette, ville man i hvert fald med lethed have kunnet finde et andet middel til at forhindre, at den sejlede videre. I hvert fald, man havde ikke nøjedes med dette ene angreb. De ukendte angribere måtte være svage i styrke, siden de havde udvist så stor forsigtighed.

Jo mere Carcante tænkte herover, desto mere kom han til den overbevisning, at hans antagelse var forkert, og han kom til at tro, at det måtte være tømmermanden Vargas, der havde ret i sin anskuelse om, hvem angriberne var.

"Ja – ja," sagde Carcante nu, "det er Vargas, der har ret. De, der har angrebet os, har kun haft det formål med deres angreb at forhindre, at briggen sejler bort fra øen. Hvis de er flere i tal, må det være nogle fra *Centurys* besætning, der har reddet sig fra skibbruddet. De har så mødt den tredje af fyrpasserne, og han har fortalt dem, at avisodamperen *Santa Fé* snart kan ventes tilbage til øen med afløsning for fyrpasserne. Og den kanon, som de skød på os med, må være en af tremasteren *Centurys* kanoner, som man har formået at bjerge."

"Avisodamperen er ikke kommet endnu!" sagde Kongre med en stemme, der skælvede af ophidselse. "Og inden den kommer, vil briggen og vi være langt borte fra øen, tænker jeg!"

Selv om denne tredje fyrpasser, der havde undgået den skæbne, som havde ramt hans to kammerater, havde mødt nogle overlevende af tremasteren *Century*s besætning, så var det vel meget usandsynligt, at disse var mere end højst to eller tre i tal. Hvorledes kunne man vel antage, at der skulle være blevet reddet flere fra et skibbrud, der var foregået i en så frygtelig stormnat og under så frygtelige omstændigheder. Men når dette var tilfældet, hvad havde da en så velbevæbnet og dristig bande som Kongres folk at frygte af en håndfuld mænd? Når briggen nu atter var blevet repareret, ville sørøverne vise større forsigtighed end denne gang. De ville hejse sejl, stå ud gennem bugten, men holde sig midt ude på søen, hvor de ville være uden for skudvidde. Det ville da for disse ukendte mænd være aldeles umuligt at gentage angrebet. Kanonkuglerne ville falde i vandet uden at røre skibet, hvor man så end opstillede kanonen.

Det hele var da kun et spørgsmål om tid, et spørgsmål, der kunne formuleres således:

"Hvor længe vil det vare at udbedre skaden, og kan dette ske, inden avisodamperen kommer tilbage til øen?"

Natten forløb fuldstændig roligt.

Ingen af de udstillede vagtposter slog alarm, ingen kunne den næste morgen berette om, at de havde set noget som helst mistænkeligt.

Dette beroligede i høj grad de opskræmte folk, og de kunne alle begynde på arbejdet med at udbedre skaden på skibet.

Det første arbejde, de havde at gøre, var at stuve en del af ladningen om, nemlig den del, der lå over til bagbords side, hvor kanonkuglerne havde frembragt de to huller. De brugte

over en halv dag for at bringe denne del af ladningen, en mængde kasser og vareballer, op på dækket. De behøvede derimod ikke at bringe denne del af ladningen i land, lige så lidt som det ville være nødvendigt at reparere skibet efter samme fremgangsmåde som forrige gang, altså ved at kølhale det på stranden. De to huller var lige over vandlinjen, og når båden blev lagt til ved dette sted, kunne man herfra nå at reparere skibet. Det vigtigste var, om ikke skibets spanter og knæ havde lidt skade.

Kongre og tømmermanden Vargas gik derfor ned i lasten for at anstille deres undersøgelser, og de kom til følgende resultat:

De to kanonkugler havde kun beskadiget de yderste planker, som de havde gennemboret. Da de flyttede om på ladningen, fandt de også de to kugler. De havde kun lige skrabet mod spanterne, men de havde ikke svækket disses soliditet. Mellem de to huller var der en afstand på tre fod. De kunne tætte dem ved at stoppe tjæret værk i dem. Indvendig fra kunne de støtte dette værk ved at kile stærke brædder ind mellem spanterne, og udvendig fra kunne de støtte det på samme måde ved at spigre planker over de tættede huller.

Når alt kom til alt var det altså ikke et havari, der var særlig alvorligt. Skibets sikkerhed ville ikke komme til at lide under det, og det kunne ikke tage lang tid at udbedre skaden.

"Hvor længe kan hele dette arbejde vare," spurgte Kongre.

Vargas betragtede endnu en gang skaden.

Så sagde han uden tøven:

"Jeg vil hugge de planker til, der skal anbringes indvendig, og i aften vil de kunne være på plads."

"Og hullernes tætning med værk?"

"Det arbejde vil jeg begynde på straks i morgen tidlig, og jeg er vis på, at jeg kan få det tilendebragt til i morgen aften."

"Vi vil altså kunne stuve ladningen på plads igen i morgen aften?"

"Ja!"

"Og vi vil kunne sejle herfra i overmorgen tidlig?"

"Ja!"

"Er du vis på det?"

"Aldeles vis på det," erklærede tømmermanden.

Det hele ville altså kun tage omtrent tresindstyve timer, og på den måde var briggen altså kun blevet forsinket to dage.

Da Kongre, meget beroliget ved tømmermandens erklæringer, atter kom op fra lasten, kom Carcante hen til ham og spurgte ham, om han ikke havde tænkt på at ville begive sig ud til Kap San Juan enten nu til morgen eller senere på dagen.

"Hvad skulle vi der ud efter?"

"Åh, for at se, hvad det er, der foregår derude."

"Nej," svarede Kongre bestemt, "til hvad nytte ville det vel være. Vi ved ikke, hvem vore angribere er, vi ved ikke, med hvem det er, vi har at gøre, og vi ved ikke, hvor mange de er. For at være sikker på, at vor ekspedition lykkedes, måtte vi være ti eller tolv mand. Men det ville ikke blot være at trække folkene fra arbejdet, men der ville også kun være to-tre mand tilbage til at holde vagt ved skibet, hvad der ville være meget uforsigtigt, da vi ikke ved, hvad der kan hænde, mens vi er borte."

"Du har ret," svarede Carcante, "det havde jeg ikke tænkt på. Og hvad kunne vi også vinde ved at fange disse mænd. Lad dem gå hen og lade sig hænge i et andet land. Det vigtigste for os er nu at komme bort fra øen og det endda hurtigst muligt."

"I overmorgen vil vi atter være ude af bugten og ude i rum sø," erklærede Kongre med bestemthed.

Der var altså alle udsigter til, at avisodamperen *Santa Fé*, der først skulle komme om nogle dage, ikke ville komme i sigte af øen, før briggen med banden om bord allerede var langt borte.

Kongre og Carcante begav sig altså ikke ud til forbjerget San Juan, men selv om de havde gjort det, ville de dog ikke have fundet ringeste spor efter Vasquez og hans kammerat John Davis.

Der var nemlig sket følgende:

Den foregående dag om eftermiddagen havde de to mænd været optaget lige til aften med at træffe alle forberedelser til at udføre den plan, som John Davis havde undfanget. Man valgte først selve det yderste punkt af San Juan som det bedste, hvor man kunne opstille kanonen. Her var der et sted mellem to klipper, hvor man med nogenlunde lethed kunne slæbe kanonens lavet hen og anbringe den.

Et langt hårdere og vanskeligere arbejde var det imidlertid at få den tunge kanon selv slæbt herhen. Så længe man trak den hen over sandet, gik det endda, men værre var det, da man skulle have den op mellem klipperne. Man måtte bruge løftestænger hele tiden, og arbejdet krævede både tid og kræfter. De to mænd svedte af anstrengelse, men ingen af dem tænkte på at opgive det.

Men deres anstrengelser kronedes også med held.

Da klokken var hen ad seks om aftenen, var kanonen anbragt således på sin plads, at man kunne rette dens munding lige ud mod udsejlingen af bugten.

John Davis, der om bord på *Century* flere gange havde betjent kanonen, gav sig nu til at lade den. Han bragte kuglen på plads, anbragte krudtet bag den og gav sig til at sno en lunte af tørret, tjæret værk. Der var så ikke andet tilbage at gøre end at stikke ild til lunten.

John Davis sagde nu til Vasquez:

"Jeg har tænkt nøje over, hvad det er, vi bør gøre. Jeg tror ikke, vi skal forsøge på at skyde briggen i sænk. For hvis vi gør det, hvis briggen virkelig synker, så vil disse slyngler med lethed kunne redde sig i land. De vil være så forbitrede på os, at de vil give sig til at lede efter os, og det er ikke sikkert, vi så kan undslippe dem. At de myrder os, hvis de får fat på os, behøver vi ikke at tvivle om. Det vigtigste for os er at få tilføjet briggen en skade, så den bliver nødsaget til at vende tilbage til sin gamle ankerplads for at reparere."

"Det er meget sandt," svarede Vasquez, "men det hul, som en kanonkugle kan lave i et skibsskrog, kan stoppes hurtigt."

"Ikke så hurtigt, som De tror, for de bliver nødt til at stuve en stor del af ladningen om. Jeg antager, at det vil vare allermindst otte og fyrretyve timer, og i dag skriver vi allerede den 28. februar."

"Men avisodamperen kan ikke være her før om en uges tid."

"Hvem ved?"

"Men var det alligevel ikke bedre," indvendte Vasquez, "om vi skød efter rigningen end efter skroget?"

"Jo, ganske vist, Vasquez. Hvis det kunne lykkes os at skyde enten fokkemasten eller stormasten over bord, ville det være umuligt for briggen at komme bort her fra øen; for jeg kan ikke indse, hvorledes Kongre skulle erstatte den. Men det er langt

vanskeligere at ramme en af masterne end at ramme skibets skrog, og det gælder om, at vore kugler i hvert fald rammer."

Vasquez nikkede bifaldende.

"Ja," sagde han, "det er sandt. Det vil være vanskeligt nok endda at ramme. For det er sandsynligst, at de ikke vil gå ud gennem bugten før med det faldende tidevand i aften. Men det kommer først, når det nærmer sig solnedgang, så det er mindre lyst og altså vanskeligere at tage godt sigte. Gør altså som De vil, Davis."

Alt var nu i orden, og Vasquez og Davis havde intet andet at gøre end at afvente, at briggen viste sig og kom på skudvidde. De stillede sig på post ved kanonen og spejdede ud over søen for at se, når briggen var under udsejling.

Man ved allerede af det foregående, hvilket resultatet blev af dette for banden så komplet uventede, uanede angreb, og under hvilke omstændigheder skibet måtte vende om. Vasquez og John Davis forlod ikke deres plads, før de ved midnatstid havde set briggen sejle tilbage til bunden af bugten.

Forsigtigheden bød dem imidlertid nu at opsøge sig et andet skjulested på et andet sted på øen. Her kunne de ikke blive. Der var stor sandsynlighed for, at Kongre og hans folk af hævngerrighed allerede den næste dag ville komme herud til Kap San Juan for at lede efter deres angribere og myrde dem, hvis de fik fat i dem.

Deres beslutning var hurtigt taget.

De måtte forlade den grotte, hvori de hidtil havde haft deres tilhold, og derpå måtte de søge at finde et nyt skjulested et par kilometer derfra, på et sted, hvor de kunne observere alle de skibe, der nærmede sig øen nordfra. Når så *Santa Fé* kom

tilbage, ville de gå ned til Kap San Juan og derfra sende signaler til den. Kaptajn Lafayate ville da sende en båd i land, der ville optage dem og tage dem om bord på *Santa Fé*, og man kunne da fortælle kaptajnen om de forhold, der rådede på øen. Så ville straffen komme over mordernes hoveder, vel at mærke, hvis briggen da endnu lå her i bugten og ikke for længst var stukket til søs.

"Det forbyde Gud," sagde Vasquez stadig. Og John Davis gentog:

"Ja, det forbyde Gud!"

Da natten kom, og da man havde overbevist sig om, at *Maule* var sejlet tilbage til sin gamle ankerplads, begav de to mænd sig på vej.

De bar begge en del proviant, deres våben og det krudt, de endnu havde tilbage i reserve. De fulgte kysten langs havet omtrent en halv snes kilometer, forbi forbjerget og den lille havn San Juan, og efter at de havde søgt i nogen tid, fandt de en lille hule, hvor de mente at kunne være i sikkerhed, til avisodamperen kom tilbage til Statsøen.

Hvis briggen atter sejlede ud inden den tid, kunne de jo vende tilbage til deres forrige hule eller til fyrtårnet.

Hele den følgende dag tilbragte Vasquez og John Davis med at holde udkig over havet for at se, om briggen atter skulle vise sig. Så længe tidevandet var ved at stige, vidste de, at det ville være aldeles umuligt for briggen at gå ud gennem bugten, men da ebben meldte sig, frygtede de hvert øjeblik for atter at se briggen dukke op, efter at man i nattens løb havde repareret den anrettede skade. De nærede ingen tvivl om, at Kongre ville fremskynde afrejsen det mest mulige, og at han ikke ville blive

her en time længere end højst nødvendigt. Han frygtede lige få meget *Santa Fés* tilbagekomst, som Vasquez og John Davis ventede og håbede på den med længsel.

De to mænd undersøgte bestandig kysterne langs bugten for at se, om nogen skulle nærme sig, men hverken Kongre eller nogen anden af banden lod sig se.

Man ved af det foregående allerede, hvorfor Kongre havde besluttet ikke at ville spilde den kostbare tid med eftersøgninger, som ikke kunne bringe ham nogen fordel. Han ville gerne have taget hævn over dem, der havde angrebet ham, men han fandt det dog bedre at anvende tiden til at udbedre skaden, som disse angribere havde tilføjet briggen, for at han kunne komme af sted fra øen hurtigst muligt.

Således som tømmermanden Vargas havde lovet det, blev den indvendige del af arbejdet med at kile planker ind mellem spanterne udført allerede den første dag, og dette arbejde var færdigt, inden det blev mørkt om aftenen. Næste dag skulle tætningen af hullerne med tjæret værk foregå.

Hele denne dag, den 1. marts, blev Vasquez og John Davis altså ikke forstyrret. Men man kan tænke sig, hvor lang dagen faldt dem.

Hen ad aften, efter at de hele dagen havde holdt udkig efter briggen, og efter at de havde overbevist sig om, at den endnu stadig lå på sin gamle ankerplads, søgte de ind i deres nye hule og faldt i en vederkvægende søvn, som de efter de sidste dages og nætters spænding og næsten overmenneskelige arbejde havde hårdt brug for.

Næste morgen var de atter på benene allerede ved daggry.

Deres første blik var rettet mod havet.

Men intet skib var at se. Ingen røgstribe hen under himlen antydede, at *Santa Fé* nærmede sig øen.

Ængsteligt spurgte de to mænd sig selv, om briggen allerede var repareret, og om de ville se den gå ud af bugten nu til morgen, når tidevandet begyndte at falde. I så tilfælde ville den kunne være sejlet rundt om Kap San Juan, inden der var gået en time.

Om at gentage angrebet på briggen og atter sende den et par kanonkugler i flanken kunne der ikke på nogen måde være tale. John Davis vidste det også godt. Kongre ville være blevet klog af skade. Han ville være på sin post, og briggen ville holde så langt ud til søs, at kanonkuglerne umuligt kunne nå den.

Man forstår, hvor ophidsede og urolige Vasquez og John Davis var, og hvilket bytte for sindsbevægelse de var, så længe tidevandet faldt. Hvert øjeblik ventede og frygtede de for at se briggen komme styrende ud gennem bugten. Men endelig hen ad klokken syv begyndte højvandet at melde sig. Nu vidste man, at Kongre i hvert fald ikke kunne lette, før ebben atter meldte sig hen ad aften.

Vejret var hele tiden smukt. Vinden var frisk og holdt sig bestandig i det nordøstlige hjørne. Havet var nu også blevet roligere og havde næsten fuldstændig lagt sig efter den sidste storm. Solen strålede ned mellem lette, hvide skyer, der svævede så højt oppe på himmelen, at blæsten ikke kunne nå dem og feje dem bort.

Endnu en lang dag, som for Vasquez og John Davis ikke syntes at ville få ende. Men i dag så lidt som i går forefaldt der noget, der kunne forurolige dem. Briggen havde stadig ikke forladt sin ankerplads. At nogen af banden i løbet af dagen

skulle komme helt herud, hvor de to mænd holdt til, var højst usandsynligt.

"Det beviser," sagde Vasquez, "at alle disse slyngler har fuldt op at gøre med at reparere skaden på briggen."

"Ja! Men vær vis på, at de skynder sig!" svarede John Davis. "Snart vil de få tættet de to huller, som kanonkuglerne slog i skibssiden, og når det er sket, vil der ikke længere være noget, der vil holde dem tilbage her ved øen."

"Desværre, nej – og måske allerede i aften, når vandet falder, vil de sejle bort!" tilføjede Vasquez. "Ganske vist kommer ebben sent, og det vil næsten være mørkt, men de kender hele bugten, og de behøver ikke noget fyr, der kan lede dem ud. Det så vi forrige nat, da de i bælgmørke vendte tilbage og formåede at komme ned til fyret uden et eneste uheld. Hvilket uheld, Davis, at vi ikke formåede at skyde en af deres master over bord," sluttede Vasquez, "så havde det hele været en ganske anden affære!"

"Ja, Vasquez, hvad skal man sige!" svarede John Davis og rystede på hovedet. "Vi har gjort alt, hvad der stod i vor magt. Nu må Forsynet gøre resten!"

"Og hvis forsynet ikke vil, så vil jeg!" sagde Vasquez mellem de sammenbidte tænder. Han syntes pludselig at have fået en idé.

John Davis faldt i dybe tanker ved at høre disse ord. Han gik op og ned langs med stranden og spejdede ud over havet. Men stadig var der intet skib at se. Intet, intet at øjne ude over det uendelige hav.

Pludselig standsede han og kaldte på Vasquez, der kom hen til ham.

"Vasquez!"

"Ja!"

"Vasquez, hvad mener De, om vi vovede os derned for at se, hvad det er, der foregår?"

"Mener De nede ved briggen?"

"Ja – naturligvis!"

"Men hvad skal vi der efter?"

John Davis stod og grundede et øjeblik.

Så sagde han:

"Nå ja, for eksempel for at se, hvordan det går med briggen – for at se, om de er færdige med at reparere den, og for at se, om den er parat til at stikke i søen. Kort sagt, for at se, hvordan det står til dernede!"

"Men hvad kan det hjælpe os?"

Davis gjorde en utålmodig bevægelse.

"Ja, hvad kan det hjælpe os, spørger jeg om?"

"Åh, hjælpe os og hjælpe os, hvad vil det sige. Jeg ved blot, at jeg er ved at forgå af utålmodighed efter at vide, hvad de slyngler dernede foretager sig, og hvor langt de er kommet. Jeg *må* derned. Der er noget, der er stærkere end mig selv, der absolut driver mig af sted!"

John Davis var virkelig det udtrykte billede på utålmodigheden og sindsbevægelsen selv.

Den amerikanske styrmand vedblev:

"Vasquez, hvor langt er der herfra og ned til fyrtårnet?"

"Der er omtrent seks kilometer, allerhøjst regnet, når man går rundt om Kap San Juan og derpå følger den lige linje helt til det indre af Elgor-bugten."

"Det er godt, Vasquez – jeg vil derned. – Jeg går herfra klokken fire. – Jeg kan altså være dernede omtrent klokken seks. Så er det endnu så lyst, at jeg kan se. Jeg vil søge at snige mig så nær som muligt. Jeg skal nok være forsigtig. Jeg skal få alt at se, uden at nogen skal få øje på mig. Vær blot ikke urolig."

Det ville have været ganske håbløst at forsøge på at overtale John Davis til ikke at udføre sin plan. Han *ville* – altså *ville* han. Dermed var den sag afgjort. Vasquez forstod det også godt. Han havde lært sin kammerats modige, energiske og raske karakter at kende, og han ventede derfor også kun på, at Davis skulle forklare ham yderligere, *hvad* det var, han håbede at få udført eller at få at vide dernede ved fyrtårnet, hvor briggen lå.

Det eneste, han sagde, var:

"Jeg går med!"

Men John Davis rystede på hovedet.

"Nej," sagde han, "hvor det lykkes for en, ødelægges det af to. De må blive her. Jeg vil gå alene derned. Imedens kan De overvåge havet og holde øje med, at der ikke kommer et skib i sigte. Jeg går alene – men jeg vil kunne være her tilbage ud på aftenen!"

Og som en mand, der en gang har fattet en plan, fra hvilket intet her på Jorden kan rokke ham, sagde han:

"Jeg vil vide besked, om det så også skal koste mit liv!"

Men Vasquez ville ikke give tabt, og han sagde:

"Jeg går i alle tilfælde med; for hvor en enkelt kan blive dræbt, kan måske to forsvare sig og slippe fra det. Og for resten har også jeg en brændende trang efter at vide, hvad det er, der foregår dernede ved fyrtårnet."

"Som De vil!" var Davis svar. "Så går vi begge to."

Dermed var *det* afgjort.

I de timer, der gik, før de to mænd skulle drage af sted på deres spejdertogt, lod Vasquez sin kammerat blive alene på stranden. Selv begav han sig ind i hulen, hvor han syntes at træffe en hel del hemmelighedsfulde forberedelser. John Davis mærkede godt dette, men sagde intet. Han erindrede sig, at hans kammerat havde talt noget om, at hvis Forsynet ikke ville hjælpe dem, så var han, Vasquez, måske mand for at klare sig selv, og han forstod, at Vasquez havde en eller anden plan for. Et par gange kiggede han, drevet af nysgerrighed, ind i hulen. Engang overraskede han Vasquez, da denne var i færd med at slibe sin store, stærke lommekniv mod en sten i hulens væg. En anden gang så han, hvorledes Vasquez var i færd med at skære sin skjorte i strimler og af strimlerne at flette en strikke.

"Hvad mon han vil?" tænkte Davis.

Men på alle de spørgsmål, som han stillede Vasquez, svarede denne kun med undvigende ord, og endelig erklærede han, at Davis nok inden aften skulle få at vide, hvad det var, kan havde i sinde.

Så trængte Davis ikke mere ind på ham.

"Han har vel sin plan," tænkte han, "og han er jo en gammel sømand, der nok ved, hvad han gør. Lad os nu se aftenen an. Jeg er ikke langt fra at tro, at der er noget i hans idé. Vi får at se."

Da klokken nærmede sig fire, sagde Vasquez:

"Lad os tage en mundfuld mad!"

Og for sig selv tilføjede han:

"Det bliver måske den sidste i dette liv, men nu *skal* det ske."

Og som om den brave, modige, uforfærdede John Davis havde læst sin kammerats inderste tanker, sagde han:

"Nu vel! Ja!"

15. Med kniv og krudt

De to mænd spiste i tavshed. Deres måltid var det bestandige, ensformige, som de var henvist til. Det bestod af tørt brød og saltet kød. Men de var jo begge to matroser, sømænd, der var vant til både bordets og livets hårde kost, og der var ingen af dem, som det et øjeblik faldt ind at klage.

De havde jo også andre og større ting at tænke på.

Da klokken var fire, begav de sig på vej.

De havde bevæbnet sig med deres revolvere, og hver af dem havde svoret for sig selv, at hvad der end skete, så ville de sælge deres liv så dyrt som muligt. Der skulle i hvert fald gå flere banditter med i købet, før de strakte hals og lod sig slagte.

Fra det sted, hvor deres nye hule lå, førte en stejl sti op over klipperne. Den var lidt vanskelig at arbejde sig op ad, men til gengæld var vejen kortere, end hvis de først var steget helt ned til søen og så havde fulgt kysten langs med bugten. I det hele taget ville det have været alt for farligt at gå langs med kysten, da de i så fald havde løbet den risiko at blive opdaget. Hvem kunne vide, om ikke Kongre havde sat sine folk ud på vagt for at værne sig og sit skib mod nye angreb.

Da de var kommet op over den stenede klippesti, så de foran sig en vid slette, hvor der var flere sten end planter. Kun hist og her pippede nogle magre, elendige urter med ynkelige blomster frem. Ikke et træ, end ikke den mest forkrøblede busk var at se. Men af de vilde søfugle var der nok. Skrigende og hujende fo'r flokke af dem omkring de to vandrere, som om de ville

protestere mod, at nogen menneskelig fod betrådte disse enemærker, som de betragtede som deres.

Da de var kommet herop, så Vasquez sig om for at orientere sig og finde vejen. Det varede ikke længe, før han med sømandens medfødte stedsans blev klar over, hvor han var.

"Denne vej!" sagde han.

Og da de endnu havde vandret nogen tid, strakte han hånden ud, pegede med den og sagde:

"Dér ligger fyrtårnet!"

Nu så man virkelig også det høje fyrtårn, der ikke lå mere end fire eller fem kilometer fra dem.

"Fremad!" sagde John Davis.

Begge de to kammerater gik rask af sted. Her var der ingen fare for, at nogen skulle opdage dem eller overraske dem. Det var først, når de begyndte at nærme sig fyrtårnet og den lille havn, i hvilken briggen lå, at de måtte tænke på at være forsigtige.

Efter en halv times vandring standsede de. De havde gået hurtigt, terrænet var stenet og vanskeligt, så det var ikke underligt, at de var noget forpustede efter turen. Men de var begge så ivrige efter at få underretning om, hvad der skete dernede ved briggen, at de slet ikke mærkede deres træthed og udmattelse.

De var nu ikke mere end en kilometers vej borte fra fyrtårnet, og de måtte nu vise den yderste forsigtighed. I det tilfælde nemlig, at Kongre eller en af hans folk var på udkig oppe på fyrtårnets galleri, var der ingen tvivl om, at Vasquez og hans kammerat ville blive opdaget. Man kunne jo også fra galleriet se langt ud over havet og øen.

Vasquez og John Davis stod nogle øjeblikke stille bag en klippe og stirrede op mod fyret.

Det var ganske klart vejr, og fra det punkt, hvor de to mænd befandt sig, kunne de tydeligt se hele fyrtårnet og også dettes galleri oppe ved lamperne. De kunne også se, at der for øjeblikket ikke befandt sig nogen på galleriet. Men det betød intet, for det kunne godt tænkes, at enten Kongre, Carcante eller en anden af banditterne opholdt sig i udkigsrummet inde i selve fyrtårnet, hvorfra man gennem de små glughuller af vinduer havde fri udsigt i alle fire retninger, uden at det var muligt for nogen nede på jorden at opdage den, der stod på post inde i fyret.

De to mænd sneg sig nu forsigtigt frem mellem klipperne og stenene, der her lå hulter til bulter, som om en kæmpemæssig hånd havde moret sig med at lege med dem. De sneg sig eller krøb frem fra den ene til den anden, og hvor der hist og her var en lille, åben plads, på hvilken de frygtede at blive opdaget oppe fra tårnet, foretrak de at krybe over klipperne eller tage en stor omvej. Men på denne måde varede det temmelig længe, inden de fik afsluttet denne sidste del af deres tur.

Klokken var hen ad seks, da de nåede de sidste klipper ud mod bugten. De lagde sig i skjul et sted, hvor ingen kunne opdage dem, men hvorfra de kunne have et ret frit overblik over alt.

At nogen skulle få øje på dem, var umuligt, med mindre en af banden netop skulle falde på at klatre op på toppen af en af de omgivende klipper. Men dette var mere end usandsynligt, da han jo intet havde at gøre der, og da hele banden nu var optaget enten af at reparere havariet eller, hvis reparationen allerede var

færdig, at gøre briggen sejlklar. Selv om der var en udkigsmand oppe i fyrtårnet, ville han ikke kunne opdage de to mænd, da disse lå i skjul af klipperne.

De to kammerater spejdede først ned over den lille havn.

Briggen lå der som før, men det var åbenbart, at man var i færd med at gøre den sejlklar. Rigningen var i orden, sejlene lå klar til at hejses op. Hele besætningen var i færd med atter at stuve den del af ladningen, som man havde måttet bringe op på dækket for at fuldende reparationen og gøre de nødvendige arbejder indvendig fra, ned i lasten. Skibsjollen lå ikke længere på siden af skibet, men bag dets agterstavn, og da det var fra jollen, man havde fuldført arbejdet udvendig, var allerede dette et tegn på, at reparationen nu var fuldendt, og at man på betryggende måde havde fået stoppet og tættet de to huller, som kanonkuglerne havde lavet.

"De er klar til at stikke i søen!" sagde John Davis, der havde svært ved at undertrykke sin bevægelse og sin vrede.

"Ja, og hvem ved, om de ikke om blot to eller tre timer, inden højvandet kommer, vil sejle herfra!" svarede Vasquez.

"Og vi kan intet, intet gøre for at forhindre dem i det. Det er næsten til at blive vanvittig over!" vedblev Davis.

Vasquez bed tænderne sammen.

Tømmermanden Vargas havde virkelig holdt ord. Han havde ikke lovet Kongre mere, end han kunne holde. Arbejdet var gået rask fra hånden, og man kunne nu på skibet ikke opdage det mindste spor af det havari, det havde lidt ved beskydningen.

De to døgn havde været tilstrækkelige til at udføre reparationen. Ladningen var man ved atter at bringe på plads

og i orden. Skaden var udbedret på betryggende måde, og briggen *Carcante* var nu så godt som sejlklar.

Men alligevel, – aftenen skred frem, solen var ved at gå ned, – nu forsvandt den under horisonten, og det blev mørkt.

Og alligevel var der intet, der tydede på, at briggen ville afsejle i de første timer. Fra deres skjulested kunne John Davis og Vasquez høre hver en lyd, der trængte op til dem nede fra briggen. De hørte bandens folk tale sammen, le og bande; de hørte spektaklet og larmen fra de kasser og vareballer, der slæbtes hen over dækket og ned i lasten. Da klokken var hen ad ti om aftenen, hørte de tydeligt, hvorledes lugerne på dækket lukkedes.

Så blev alt stille.

Davis og Vasquez lå stille med bankende hjerter.

Der var for dem ingen tvivl længere om, at nu var arbejdet fuldført, nu ville briggen være sejlklar. – Og dog – briggen blev stadig liggende stille dernede. De hejste ikke sejlene og trak ikke ankeret op, og jollen lå stadig og flød bag skibet.

Flere af folkene måtte altså være i land. Men hvorfor? Hvad kunne vel grunden være?

Der gik en times tid.

Så greb *Century*s styrmand Vasquez' hånd og sagde:

"Nu er ebben forbi. Nu begynder vandet atter at stige!"

"Så kan de ikke sejle bort i aften!"

"Nej, ikke i aften. Men i morgen tidlig!"

Vasquez lå et øjeblik tavs.

Så sagde han:

"De skal hverken komme til at sejle i morgen eller nogen sinde!"

Og da John Davis så forbavset på ham, vedblev han:

"Kom her! Denne vej!"

Han tog Davis ved hånden og trak ham ud fra det hul mellem klipperne, hvor de havde ligget skjult.

Davis havde lige fra det øjeblik, han havde overrasket sin kammerat Vasquez i hulen i færd med at træffe flere mystiske forberedelser, meget godt forstået, at Vasquez havde en eller anden plan for, som han endnu ikke ville tale om, end ikke til ham, Davis. Alligevel var det med en vis spænding, han fulgte Vasquez, der meget forsigtigt sneg sig ned mod fyrtårnet. I løbet af nogle få minutter var de nede ved den lille, lave mur, der omgav hele fyrtårnet og de til dette hørende huse. Ankommet dertil fandt Vasquez efter ikke ret lang søgen et sted i klippevæggen, som han kendte. Her lå en sten, der dækkede for indgangen til en ganske lille grotte, og stenen lå således, at man med lethed kunne dreje den frem og tilbage og på denne måde åbne eller lukke for den lille grotte.

Vasquez havde sammen med sine to ulykkelige kammerater Moriz og Felipe opdaget denne lille hule. Den gang havde han ikke tænkt på, at den nogen sinde skulle komme til at være ham til nytte. Senere var erindringen om den dukket op for ham. Nu drejede han stenen og sagde til John Davis:

"Kryb derind! Der er ikke megen plads. Det er et skjulested, som jeg opdagede, da jeg endnu var her på fyrtårnet med mine to kammerater. Det er en grotte, som man kan gå forbi de hundreder af gange, uden at man aner, at den eksisterer. Hullet er ikke større, end at vi to med nød og næppe kan være inde i det. Men sikkert er det, så vidt som noget er sikkert

overhovedet. Der er ikke en af tusinde, der vil ane, at vi bor herinde."

Davis fulgte sin ven Vasquez' opfordring og krøb ind i den ganske lille hule, som hans kammerat viste ham. Et øjeblik efter var også Vasquez derinde. Hulen var så snæver og så lille, at da de to mænd lå derinde, var det næsten umuligt for dem at røre sig. De lå ganske tæt op ad hinanden.

De talte meget sagte sammen. Forsigtigheden påbød dem det, for at de ikke skulle blive hørt af en eller anden, der måske gik forbi.

"Men hvad er det, De vil?" spurgte Davis.

"Hør nu engang min plan!" svarede Vasquez, tilsyneladende ganske rolig. "De skal blive her og vente på mig!"

"Skal jeg blive alene og uvirksom tilbage?"

"Det er nødvendigt."

"Hvorfor? Hvor vil De hen?"

"Ned til briggen!"

"Hvad! Vil De ned til briggen?" gentog John Davis forbavset. "Men hvad i alverden vil De dog der efter, når –"

Davis fik ikke fuldendt, hvad han ville have sagt.

Vasquez vedblev roligt:

"Ja, jeg vil ned til briggen. Det koste så, hvad det koste vil. Mit liv, om det skal være. Men jeg har nu engang besluttet, at disse kæltringer ikke skal have lov til at forlade øen, uden at de bliver straffet for deres hundreder af skændselsgerninger og forbrydelser."

Skønt John Davis kun havde været så kort tid sammen med Vasquez, havde han dog til fulde lært hans resolutte og energiske karakter at kende. Og i hvert fald kunne han efter

tonefaldet i Vasquez' ord ikke være i tvivl om, at Vasquez' en gang tagne beslutning ikke på nogen som helst måde ville være at rokke.

Vasquez trak nu to små pakker frem fra sin uldtrøje og en kniv af dem, som sømændene bruger, og om hvilke det hedder i det gamle vers:

Til rette tid en god kniv
frelser mangen sømands liv.

"Se," sagde Vasquez så og pegede på den ene pakke. "Det er en patron, som jeg har lavet af krudt og af nogle stumper af min skjorte. Og her ser De, hvorledes jeg med noget andet krudt og en strimmel af skjorten har lavet en meget brugbar lunte." Han pegede her på den anden lille pakke. "Så har jeg endelig her min kniv. Alt dette, med undtagelse af kniven, som jeg tager i lommen, binder jeg fast på hovedet, og derpå springer jeg i vandet og svømmer ud til briggen. Jeg kryber op på roret, og med min kniv borer jeg et hul netop på det sted, hvor roret er haget fast. Jeg anbringer min krudtpatron i dette hul, jeg antænder lunten, og derpå svømmer jeg tilbage. Ja, John Davis, dette er mit projekt, og der er intet i verden, som kan forhindre mig i at forsøge på at realisere det. Jeg har jo allerede sagt Dem, at hvis Forsynet ikke vil hjælpe os, som det ikke ser ud til, at det vil, må vi hjælpe Forsynet og os selv."

"Det er en udmærket idé!" sagde John Davis begejstret. "Men jeg vil på ingen måde lade Dem være alene om den. De må ikke udsætte Dem for en sådan fare alene. Jeg vil følge med Dem!"

"Nej," svarede Vasquez bestemt, "til hvad nytte skulle det vel være? I dette tilfælde mere end i noget andet gælder det, at hvor en mand kan gøre nytte, vil to mænd gøre skade. Og en mand er

tilstrækkelig til at udføre den plan, som jeg nu har for, og som jeg har forklaret Dem."

Davis kunne trænge nok så meget ind på sin kammerat og bede ham om at tage sig med, det var forgæves. Vasquez havde nu engang sin plan fiks og færdig i hovedet, og han var døv for alle John Davis' bønner. Da Davis forstod, at Vasquez absolut ville være alene, opgav han til sidst alle sine forsøg på at få ham til at tage sig med.

Da det var noget over midnat, og mørket var tættest og dybest, gik Vasquez til at udføre sin plan.

Han afførte sig de fleste af sine klæder, som han lod blive tilbage i hulen. Derpå krøb han forsigtigt ud af denne og gik ned ad den skrå skrænt, der førte ned til søen. Kniven havde han hos sig, og patronen og lunten havde han bundet fast til hovedet, for at de ikke skulle blive våde. Da han kom ned til søen, listede han sig lydløst ud i den og gav sig derpå til at svømme ud til briggen, som kun lå en god kabellængde fra land.

Efterhånden som han nærmede sig skibet, trådte dettes konturer skarpere og skarpere frem gennem mørket. Intet levende væsen syntes at røre sig om bord, og dog var det sandsynligt, at der var udstillet vagtposter. Det varede heller ikke længe, før den svømmende Vasquez kunne skimte omridset af nattevagten på dækket. Siddende helt ude på klyverbommen, med benene dinglende i luften, fløjtede matrosen sagte en gammel sømandssang. Han var øjensynlig i den grad vis på, at det var umuligt, noget kunne ske, at han næppe engang holdt udkig.

Vasquez var kommet svømmende hen imod skibets forstavn.

For at undgå at blive set af udkigsmanden, svømmede han i en stor bue rundt om skibet, gennem den del af vandet, der ikke var oplyst fra briggens kahytsvinduer, og nåede på den måde hen til agterstavnen. Han så nu roret foran sig. Han greb med begge hænder fast om dets slimede og klæbrige, glatte sider, han stemte sine fingre og negle fast mod rorets jernbeslag, og med opbydelsen af alle sine kræfter lykkedes det ham at komme op og sidde overskrævs på rorets øverste del. Han klemte sine knæ fast om det, således som en rytter klemmer sine ben fast om sin hest, for at han ikke skulle glide ned. På den måde fik han sine hænder fri, og han kunne nu tage de to små pakker ned fra hovedet, hvor han havde bundet dem fast. Han holdt dem nu mellem tænderne. Derpå trak han sin kniv frem og begyndte på sit arbejde.

Det var et hårdt arbejde med en almindelig matroskniv at få boret et hul i skibets tykke og solide planker. Men han havde kræfter, og han arbejdede med en iver, som hans harme over hans kammeraters død gav ham. Det hul, som han borede med kniven lige over roret, blev efterhånden dybere og dybere. Da der var gået en time, mærkede han, at hullet var boret igennem, og at kniven kom ud på den anden side. I det hul, som nu var fremkommet, og som han så var tilstrækkelig stort, anbragte han patronen med krudt, satte lunten til og gav sig derpå til at lede efter sit fyrtøj.

I dette øjeblik skete et uheld.

Hans knæ var dødtrætte. De var blevet som lammede, efter at de i en time havde spændt om det slimede rør og så at sige båret ham oppe. Det drejede sig måske blot om et fjerdedels sekund – men i dette øjeblik mærkede han, at han begyndte at glide. Men

han vidste, at i det øjeblik, han faldt i vandet, var hele hans plan uhjælpelig strandet og tilintetgjort. Hvis hans fyrtøj blev fugtigt, ville det nemlig være umuligt for ham at slå ild med det. Med en næsten overmenneskelig anstrengelse søgte han atter at finde ligevægten og at holde sig ridende på roret. Men under denne anstrengelse tabte han sin kniv.

Kniven faldt i vandet med et plump. Store bobler og ringe dannede sig i vandet på det sted, hvor den var faldet.

Lyden heraf måtte være nået til udkigsmandens øren.

For pludselig holdt han op med at fløjte, og Vasquez hørte, hvorledes matrosen krøb ned fra klyverbommen, hvor han havde siddet, gik hen over dækket og ud mod agterstavnen. Han så tydeligt mandens skygge tegne sig på søens flade. Matrosen lænede sig ud over rælingen, åbenbart for at se, hvad det var, der havde forårsaget den pludselige lyd, der havde vakt hans opmærksomhed. Længe blev han stående således, mens Vasquez krampagtigt holdt sig fast med hænder og knæ ved det slimede ror for ikke at styrte ned og derved forråde sig selv og ødelægge hele sin plan.

Matrosen kunne intet se. Stilheden rådede. Og narret af denne stilhed troede han, han havde hørt fejl. Så fjernede han sig, krøb atter ud på klyverbommen og fløjtede videre på sin matrossang.

Vasquez trak sit fyrtøj frem. Han slog ild, gnisterne sprang, og endelig var der en af dem, der fængede i lunten, som begyndte at ulme med en svag, rød gnist.

Da Vasquez havde set, at lunten fængede, lod han sig glide langs med roret ned i vandet, uden at en lyd hørtes, og derpå svømmede han med lange, sikre tag atter ind mod land.

Mens alt dette foregik, havde John Davis ligget alene i den lille hule, og man kan forstå, hvor lang tiden faldt ham. Der gik et kvarter, en halv time, en hel time, og stadig hørte han intet til sin kammerat. Til sidst kunne han ikke holde det ud længere. Han drejede stenen fra og krøb forsigtigt ud. Da han var ude i det fri, stirrede han ængsteligt ned mod søen. Hvad mod der dog var hændt Vasquez? Var hans foretagende strandet? Hvad var der sket?. At Vasquez skulle være blevet opdaget, kunne han ikke tro, for han havde ikke hørt den mindste larm ude fra skibet, og hvis man havde grebet Vasquez, måtte man dog have hørt enten skud eller skrig.

Men pludselig lød et vældigt skrald, der gav ekko mellem klipperne. Ekkoet blev ved at dundre frem og tilbage mellem kysterne, og det var endnu ikke helt forstummet, da han hørte, hvorledes det efterfulgtes af skrig og støj om bord på briggen.

Davis hørte fødder, der løb hen over dækket. Eder, kommandoråb og brøl, og få øjeblikke efter så han en halvnøgen skikkelse dukke op af vandet og krybe op på stranden. Skikkelsen var fuld af dynd og slam. Den kom styrtende hen imod Davis, der straks genkendte Vasquez, og begge de to mænd løb nu hen til deres lille hule, drejede stenen, krøb ind i hulen, drejede atter stenen for og lå nu så stille som mus.

Næsten øjeblikkelig efter hørte de, hvorledes en flok mænd gik brølende og bandende forbi. Deres store, tunge støvlers skridt formåede ikke at overdøve larmen af deres forbitrede stemmer.

"Fremad!" skreg en. "Nu har vi dem!"

"Jeg har set ham, som jeg ser dig," sagde en anden, "og jeg forsikrer dig for, at han var ganske alene!"

"Han kan ikke være kommet hundrede meter bort!"

"Han var næsten helt nøgen!"

"Vi skal nok så fingre i ham!"

"Ja, og så vanker der til den fyr!"

Lidt efter lidt forstummede larmen, efterhånden som flokken fjernede sig mere og mere fra den lille hule, hvor de to mænd lå.

"Er det besørget?" spurgte John Davis sagte.

"Ja!" svarede Vasquez.

"Lykkedes det?"

"Jeg håber det! "

Næste morgen hørte de nede fra briggen en hel koncert af hamres og saves banken og hvæsen, der fik de to mænds tvivl til at forstumme. Når man arbejdede så ivrigt om bord på skibet, kunne det kun betyde, at man var i færd med at udbedre et havari, og at Vasquez' forsøg altså for så vidt var lykkedes. Men hvor stor den skade var, som Vasquez havde nået at få anrettet på briggen, var der ingen af de to mænd, der kunne have nogen idé om.

"Gid den fordømte brig må have slået sådan en revne, at de kæltringer, der er om bord på den, må blive nødsaget til at blive her på øen endnu en måneds tid!" sagde John Davis.

Han glemte, at i så fald ville han og hans kammerat til den tid for længst være døde af sult i deres hule.

"Tys! Tys!" formanede Vasquez, mens han greb den ophidsede amerikanske styrmands hånd.

Udenfor hørte man lyden af fodtrin fra en anden flok mænd, der nærmede sig og gik forbi. Måske var det dog blot den samme flok fra før, der nu vendte tilbage. Men denne gang var skrålene og ederne forstummet.

Flokken gik forbi i tavshed.

Man hørte kun larmen fra deres tunge støvler, hvis sømbeslåede såler og hæle slog mod klippernes sten.

Hele morgenstunden hørte Vasquez og John Davis, hvorledes de rumsterede omkring i nærheden af deres hule. Den ene flok fulgte efter den anden, alle sammen åbenbart sendt ud for at forfølge den, der havde angrebet bandens skib. Men efterhånden som dagen skred frem, hørte man dog mindre og mindre til forfølgerne. Der var allerede gået flere timer, og uden for hulen havde der hersket komplet stilhed, da hen ad middagstid tre eller fire mænd standsede uden for de to mænds skjulested. Den ene af dem satte sig ned på selve den sten, der skjulte hulens indgang.

"Nej," sagde han, "vi kan ikke finde den fyr. Det lader til, at han er så forsvundet, som om jorden havde opslugt ham."

"Det er bedre, vi opgiver hele denne forfølgelse," sagde en anden. "Alle de andre er allerede gået om bord i briggen."

"Så lad os følge deres eksempel og lad os også gå om bord. For resten er der jo ingen videre skade sket. Angrebet er ikke lykkedes for fyren."

I deres skjul hørte Vasquez og Davis alt, hvad der blev sagt, og de begyndte at spidse øren.

"Ja" sagde en af mændene uden for hulen. "Sagen var naturligvis den, at denne fyr havde villet sprænge roret bort fra skibet."

"Og roret er dog noget af det allervigtigste på et skib."

"Men hvis det var lykkedes for ham, havde vi siddet kønt i det. Så var vi ikke kommet fra øen foreløbig."

"Vi var aldrig kommet bort fra den!"

"Nå, godt var det, at hans nederdrægtige påfund ikke lykkedes. Roret er jo næsten helt ubeskadiget, og hans patron har ikke slået et større hul i plankerne, end at det kan lappes igen på nogle få timer. Men viljen var god nok hos ham. Det er et rent lykketræf, at han ikke fik vor gode brig helt spoleret."

"I løbet af dagen vil det hele være repareret," sagde den, der først havde talt. "Og i aften, når ebben falder, går vi ud gennem bugten for endelig at slippe bort fra denne fordømte ø. Hvad vor ukendte angriber angår, så kreperer han formodentlig nok af sult, inden der er gået ret lang tid."

"Ja, lad os bare håbe det!"

"Nå Lopez, har du hvilet dig tilstrækkeligt, og er du så ikke snart færdig med alt dit vrøvl," var der pludselig en rå og brutal stemme, der afbrød samtalen. "Det er vel snart på tide, at vi kommer tilbage, skulle jeg mene."

"Ja," sagde de andre, "du har ret. Lad os komme af sted. Her er der ingen grund til at blive siddende."

Og de begav sig atter videre.

Inde i hulen hørte de to mænd, hvorledes deres fjender fjernede sig.

Både Vasquez og John Davis var som sønderknuste af fortvivlelse over, hvad de havde hørt. De så på hinanden i dump tavshed. Over Vasquez' kinder løb to tunge tårer ned, og den ellers så hårdføre matros gjorde intet forsøg på at skjule dem. Han var fyldt af en ganske håbløs fortvivlelse. Og var det vel

underligt? Alle deres forsøg på at opholde briggen her ved øen var altså strandet. Alt, hvad de havde gjort, var mislykket. Selv Vasquez dumdristige forsøg var unyttigt. Alt, hvad man havde opnået, var, at briggen og den bande kæltringe, der var om bord på den, var blevet opholdt i tolv timer! Endnu samme aften ville briggen formodentlig lette anker, sejle ud gennem bugten og forsvinde i horisonten.

Lyden af hammerslag og støj fra tømmermandsredskaber trængte op til de to flygtninge, der lå i skjul her i den lille, trange hule. Det fortalte dem, at Kongre nu var i færd med at lade alle sine folk arbejde med fuld kraft på at udbedre dette sidste havari på briggen. Men da klokken var noget over fem om eftermiddagen, hørte Vasquez og Davis til deres fortvivlelse, at denne lyd hørte op. De forstod, at nu var arbejdet med at reparere skibet fuldendt. Da de nogle minutter efter hørte den raslende lyd af ankerkættingen, der blev halet op, vidste de, at de havde tænkt rigtigt. Kongre lod ankeret lette. Der var ingen tvivl mulig længere. Briggen var i færd med at sejle af sted.

Det var nu umuligt for Vasquez at holde sig rolig længere. Han drejede stenen, der lukkede for hulens indgang, til side og kiggede forsigtigt ud.

Ovre mod vest havde den nedgående sol allerede nået klippernes toppe. Om en god times tid ville solens røde skive være forsvundet under horisontens linje, og tusmørket ville falde på.

Nede i bugten lå briggen *Maule* rolig som før. Af den skade, som Vasquez' ved sit dristige forsøg havde søgt at tilføje den, var der nu intet spor længere. Alt syntes nu at være i den mest komplette orden om bord. Ankeret var endnu ikke trukket helt

op, som de to mænd havde troet. Det hang endnu i vandskorpen. Men i løbet af få minutter ville kætting og anker kunne være indenbords.

Vasquez havde i dette øjeblik glemt alle forsigtighedens forholdsregler. Brændende som han var af utålmodighed efter at vide, hvad der foregik, var han krøbet halvt ud af hulen. Bag ved ham kom John Davis til syne. Begge de to mænd så åndeløst stirrende ned mod søen.

"Mon de nu vil sejle?"

"Ja. Jeg tror det."

"Så er da altså alle vore anstrengelser forgæves."

"Sig ikke det endnu. Den gang jeg var matros, oplevede jeg også ofte øjeblikke, hvor jeg troede, alt var fortabt. Og så kom frelsen dog alligevel i sidste minut. Forsynet *kan* ikke tillade, at disse banditter løber bort herfra uden at blive straffet. Jeg *tror*, at hævnen trods alt vil komme."

"Så må hævnen skynde sig," sagde John Davis bittert.

Vasquez svarede ikke.

Troede han ikke selv på sit ønskes opfyldelse?

Nede på briggen var allerede den største del af banden om bord. Endnu var nogle få af slynglerne inde på land. Vasquez kunne tydeligt se, at mellem disse sidste var også Kongre og Carcante. De to værdige fyre spadserede i dyb og intim samtale sammen langs stranden. Rimeligvis talte de om deres nu nært forestående rejse, hvor de ville hen, og hvorledes de skulle skaffe sig af med deres kammerater, når rejsen var endt, for at de kunne slippe for at dele byttet med dem.

Fem minutter efter skiltes de to venner. Carcante gik hen imod fyrtårnet.

Vasquez hviskede til Davis:

"Pas på! Han går rimeligvis op i fyret."

Begge de to flygtninge krøb skyndsomst ind i deres hule og drejede atter stenen for, der dækkede indgangen.

Carcante var virkelig, som de to flygtninge antog, steget op i fyrtårnet. Briggen skulle nu til at sejle af sted, når ebben om få timer var ved at falde. Han ville derfor endnu engang overskue havet og spejde horisonten rundt for at se, om intet skib var i nærheden af øen.

Natten ville uden tvivl blive rolig. Vinden var frisk og overordentlig gunstig, og alt tydede på, at man ville få smukt vejr, når solen atter stod op.

Da Carcante havde nået det omløbende galleri på fyrtårnet oppe ved lamperne, kunne Vasquez og John Davis, der nu atter kiggede ud af deres hule, tydeligt se omridset af hans skikkelse. Carcante gik galleriet rundt, stadig med den lange marinekikkert for øjet.

Men pludselig hørte man et rasende, forbitret brøl komme fra hans mund. Kongre og de andre af banden løftede forbavsede og forfærdede deres øjne op mod ham, og da hørte de, at Carcante skreg med en af raseri og vanvittig fortvivlelse halvkvalt røst:

"Avisodamperen! Nu kommer avisodamperen *Santa Fé*."

16. Nu tændes fyret atter

Det ville være umuligt at skildre den forvirring, rådvildhed og bevægelse, som der opstod i bugten, da man hørte Carcantes råb. Dette skrig: *Avisodamperen! Avisodamperen!* kom som et lyn fra en klar himmel. Ja, det kom som skraldet fra dommedagsbasuner. Det kom som en dødsdom over disse forbryderes hoveder. for avisodamperen *Santa Fé* var den hævnende retfærdighed, der nu kom for at straffe dem for alle de forbrydelser, de havde begået, og hvis ansvar de ikke længere kunne unddrage sig.

Men kunne Carcante ikke have set forkert? Den damper, han så nærmede sig øen, var det også i virkeligheden den argentinske regerings avisodamper *Santa Fé*? Var det ikke blot en damper, der nærmede sig øen for enten at gå gennem Lemairestrædet eller rundt om Kap San Several på øens sydkyst? Var det virkelig en damper, der ville søge ind i Elgor-bugten?

Så snart Kongre havde hørt Carcantes råb, sprang han selv så hurtigt hans ben kunne bære ham op ad fyrets vindeltrappe og ud på det omløbende galleri, hvor Carcante befandt sig.

"Hvor er damperen?" spurgte han.

"Der – ude i nord-nordøst!"

"Hvor langt borte er den?"

"Omtrent en snes kilometer!"

"Så kan den ikke være inde i Elgor-bugten før langt ud på natten."

"Nej!"

Kongre havde grebet den lange kikkert og gav sig nu til gennem den med spændt opmærksomhed at betragte damperen. Han mælede ikke et ord.

At det var en damper, var uden for al tvivl. Man kunne gennem kikkerten tydeligt se røgsøjlen hen over himlen, og denne røgsøjle var så tæt og sort, at det var åbenbart, at skibet havde fuld kraft på maskinen.

Og at damperen ikke var nogen anden end avisodamperen *Santa Fé*, kunne der heller ikke være nogen tvivl om. Både Kongre og Carcante havde tit nok set den, mens den lå her ved øen, da fyrtårnet byggedes, til at de ikke straks skulle kunne kende den igen. og dertil kom, at damperen åbenbart styrede lige ind mod Elgor-bugten. Havde det været dens førers hensigt at gå gennem Lemairestrædet, ville han have styret en vestligere kurs, ligesom han ville have lagt roret mere mod syd, hvis han havde villet gå sønden om øen.

"Ja," sagde Kongre endelig, "det er ganske rigtig avisodamperen, der kommer her."

"Åh, hvilket fordømt uheld, at vi har måttet blive liggende her lige til nu," sagde Carcante. "Hvis ikke disse slyngler havde været her på øen, havde vi nu for længst været borte herfra."

"Det kan ikke hjælpe noget at tale om det nu," svarede Kongre, hvis stemme lød rolig. "Vi må tage en beslutning."

"Ja, men hvad skal vi gøre?"

"Sejle bort."

"Hvornår?"

"Øjeblikkelig!"

"Ja, men inden vi er kommet ret langt herfra, vil avisodamperen ligge ud for bugtens indsejling."

"Det er muligt. Men den sejler ikke ind i bugten, før det bliver lyst i morgen."

"Hvorfor ikke?"

"Fordi fyret ikke er tændt. Damperen har jo intet at rette sig efter, og dens kaptajn vil ikke vove den risiko at gå ind i dette farlige farvand midt i nattens mørke. Dertil vil han være for forsigtig."

Det ræsonnement, som Kongre her havde anstillet, og som var fuldstændig rigtigt, havde vore to venner Vasquez og John Davis også anstillet, straks da de hørte skriget om, at nu kom avisodamperen. De ville ikke forlade deres skjul, så længe de kunne blive opdaget oppe fra fyrets galleri. Mens de lå herinde, talte de om akkurat det samme, som Carcante og Kongre talte om. Fyret skulle nu have været tændt, for solen var ved at gå ned. Når kommandant Lafayate ikke så fyrets lys, ville han sikkert tøve med at fortsætte sin rute, hvor godt han så end kendte øen og farvandet. Da han ikke ville kunne tænke sig grunden til, hvorfor fyret ikke var tændt, ville han sandsynligvis hele natten blive liggende og krydse ud for øen.

Han havde vel nok, da han med damperen bragte materialer til byggearbejderne ved fyrtårnet, sejlet mindst ti gange ind i denne bugt, men det var altid sket om dagen. Nu, da han ikke havde hverken dagens lys eller fyret at rette sig efter, ville han næppe vove indsejlingen i bugten. For øvrigt måtte han jo også tænke, at der måtte være sket mærkelige begivenheder på øen, siden fyret ikke var tændt.

"Men," sagde nu Vasquez, "hvis kaptajn Lafayate ikke har fået øen i sigte, og hvis han bliver ved med at sejle fremad, overbevist om, at landet endnu må være langt borte, siden han ikke får fyrets lys i sigte, kan da ikke den samme skæbne ramme *Santa Fé*, som ramte *Century*? Kan ikke avisodamperen strande og knuses mod San Juans klipper?"

John Davis gjorde en afværgende bevægelse med hånden.

Men også han forstod meget godt, at hvad Vasquez her frygtede, kun alt for vel kunne ske. Ganske vist var det ikke storm nu som den nat, da *Century* strandede, og *Santa Fé* befandt sig ikke i samme omstændigheder som de, i hvilke *Century* havde befundet sig. Men derfor kunne der alligevel godt ske en ulykke.

"Lad os løbe ned til kysten," sagde Vasquez nu. "Vi kan nå derned på to timer, og måske vil det da endnu være tidsnok at få tændt et bål ude på forbjergets yderste pynt for at advare kaptajn Lafayate."

"Nej," svarede John Davis bestemt, "det vil være for sent. Inden der er gået en time, vil *Santa Fé* kunne være ud for indsejlingen til bugten."

"Men hvad skal vi da gøre?"

"Vi må vente!"

Klokken var nu over seks, og tusmørket begyndte allerede at falde på og indhylle øen.

Imidlertid arbejdede man som rasende om bord på briggen for at få den gjort sejlklar. Kongre ville sejle bort øjeblikkelig for enhver pris. Han var så ophidset af spænding, angst og uro, at han havde besluttet straks at forlade ankerpladsen. Hvis han ventede til ebben faldt i morgen tidlig, risikerede han at møde

avisodamperen, og når kaptajn Lafayate så briggen, ville han fatte mistanke til den og ikke lade den passere ud. At fyret ikke havde været tændt, ville vække hans mistanke. Han ville stoppe briggen, sende bevæbnede mænd om bord i den og forhøre Kongre og den øvrige del af besætningen. og allerede disse banditters udseende ville være nok til at bekræfte hans mistanke.

Han ville tvinge briggen til at vende om og til at følge med avisodamperen ind i bugten, hvor han ikke ville lade den slippe, før han havde fået bekræftet, at alt var i orden med den, og at den ikke var skyld i, at fyret ikke længere var tændt.

Når så kommandant Lafayate så, at de tre fyrpassere ikke længere var på fyret, og når han endvidere så, at fyrets magasiner var plyndret, ville han ganske naturligt tro, at disse folk på denne mystiske brig havde haft en finger med i spillet, og at det var for at unddrage sig følgerne af deres forbrydelse, at de nu søgte at slippe bort fra øen.

Endelig kunne man også tænke sig noget andet.

Når Kongre og hans bande havde fået øje på *Santa Fé* ude på havet, var det muligt, ja, man kunne gå ud fra som noget ganske sikkert, at de mænd, der nu to gange havde angrebet *Maule*, også havde opdaget avisodamperen. Disse ukendte fjender havde naturligvis fulgt alle avisoens bevægelser, og hvis, som det var at antage, den tredje af fyrpasserne var mellem dem, ville de være ved indsejlingen til bugten, når *Santa Fé* kom, gøre tegn til den, blive taget om bord i den og straks fortælle føreren alt, hvad der var sket på øen, siden *Santa Fé* var her sidste gang. og da ville Kongre og alle hans mænd ikke kunne

undgå deres fortjente straf. Hvorledes denne straf ville blive, kunne man ikke være i tvivl om.

Kongre havde forudset alle disse eventualiteter og de følger, de ville kunne trække efter sig. Han forstod derfor også kun alt for vel, at der kun var et at gøre, nemlig at forlade øen hurtigst muligt, at sejle bort øjeblikkeligt. Det var også dette, han ville. Betingelserne var ret gunstige for ham, idet det blæste frisk fra nord. Når han satte alle sejl til og benyttede sig af nattens mørke, havde han mange chancer for at kunne slippe ubemærket bort. Var man først kommet ud af bugten, havde briggen hele oceanet for sig. Det var meget sandsynligt, at når avisodamperen ikke så fyret, ville den ikke vove sig i nærheden af øen, men krydse et godt stykke fra den ude på havet. Og for yderligere sikkerheds skyld ville Kongre ikke gå gennem Lemairestrædet, hvor han hurtigt kunne blive opdaget, forfulgt og indhentet, men foretrække at gå langt sønden om øen, så langt mod syd, at man om bord på *Santa Fé* ville have vanskeligt ved at opdage den. Var han først kommet sønden om Kap San Several, skulle han nok vide at slippe væk fra sine forfølgere.

Men af sted måtte han nu for enhver mulig pris, endnu i aften, straks.

John Davis og Vasquez forstod godt, at netop dette ville være bandens plan. Men hvorledes skulle de vel forhindre dens udførelse. De indså, at de var ganske afmægtige, og denne afmagt pinte dem på det frygteligste.

Da klokken var omtrent halv otte, kaldte Carcante de få folk, der endnu befandt sig i land, om bord i briggen. Da hele besætningen var om bord i briggen, hejste de jollen op, og nu gav Kongre ordre til at lette anker og sejle af sted.

I løbet af blot fem minutter var ankeret hevet op og alt klar. Arbejdet gik fra hånden i flyvende fart, for alle forstod den fare, der truede, og ville bort. De forstod, at dette var det sidste fortvivlede forsøg på at bjerge skib, ejendom og liv. Alle sejlene sattes op, for at de kunne udnytte hver smule vind.

Langsomt sejlede briggen ud gennem bugten, idet den holdt sig i midten af den for at have den størst mulige nytte af vinden.

Men skønt de havde vinden med sig, gik sejladsen dog kun såre langsomt. Vandet stod lavt, de havde ikke strømmen med sig, der var i det hele taget næsten ingen strøm. Endnu vandt de lidt fremad, men snart hørte også dette op. Briggen lå så godt som stille, og måske ville den endog begynde at drive tilbage, når om et par timer tidevandet begyndte at stige og strømmen altså begyndte at gå indefter i bugten. Og selv i allerheldigste tilfælde ville briggen ikke kunne være ud for Kap San Juan før efter midnat.

Dette havde nu dog efter Kongres mening ikke stort at sige. I det øjeblik, at *Santa Fé* ikke vovede at gå ind i bugten i nattens mørke, nu, da fyret ikke var tændt, ville briggen *Carcante*, når den fik det vigende tidevand med sig, kunne være sluppet forbi avisodamperen uden at være blevet opdaget og være langt til søs, inden solen stod op.

Alle mand om bord gjorde alt muligt for at fremskynde *Carcante*s fart, men de vidste godt, hvilken fare de løb, hvis briggen drev af. Lidt efter lidt drev vinden briggen mere og mere over mod bugtens sydlige kyst, og det var netop den kyst, som Kongre kendte dårligst. Han havde kun ringe kendskab til den, men han vidste fuldt vel, at den var omgivet med en

dobbelt række af spidse, undersøiske klipper, som det ikke var tilrådeligt for et skib at nærme sig. En time efter, at de var sejlet fra ankerpladsen ved fyrtårnets fod, fandt Kongre det endog bedst at lægge roret om, da han var meget bange for, at han allerede var kommet den farlige kyst for nær med sit skib.

Det var dog kun med stor vanskelighed, at denne manøvre lod sig udføre, for efterhånden som natten skred frem, løjede vinden også mere og mere af, og snart var briggens fart så langsom, at den kun lystrede roret dårligt. Til sidst lystrede den slet ikke mere, men blev ved med at drive af mod den farlige, sydlige kyst.

Kongre så straks den fare, der truede, og han var klar over, at der nu kun var et middel til at afværge den.

"Sæt jollen i vandet," kommanderede han.

De satte jollen i vandet, og seks mand steg ned i den. Et slæbetov blev fra briggens forstavn kastet ned i båden, og de seks mand roede til af alle kræfter. Det lykkedes dem da også at få roet og halet briggen så langt ud, at den nu atter havde vinden fra den styrbords side. efter et kvarters tid kunne den atter sejle videre.

Faren for at drive ind mod de undersøiske klipperev og blive knust og splintret mod dem var overstået.

Uheldigvis for banden om bord var der nu så godt som ingen vind mere. Man kunne høre sejlene klapre mod masterne, så stille var det i luften. Det ville have været fuldkommen forgæves, om man havde forsøgt på at lade mændene i skibets jolle bugsere briggen helt til indsejlingen af bugten. Det allerhøjeste, de kunne gøre, var at ro så stærkt til, at briggen ikke drev mod kysten, men holdt sin kurs, og at den ikke med

det nu snart stigende tidevand drev tilbage, men i hvert fald holdt sig nogenlunde på samme plads, omtrent fire kilometer fra ankerpladsen ved fyrtårnet.

Vasquez og John Davis havde fra deres skjulested set, at briggen sejlede bort. Da de så, at den var vel borte fra sin ankerplads, drejede de stenen bort fra hulens indgang og krøb ned mod kysten. Liggende skjult her bag en stor sten kunne de følge hele briggens manøvrering. Vinden var helt løjet af, og de to mænd forstod godt, at Kongre nu var tvunget til at ligge stille og afvente den næste ebbe. Men alligevel havde han chancer for at nå bugtens udsejling inden daggry og slippe ubemærket ud af bugten.

Men pludselig råbte Vasquez:

"Nej! Det skal ikke lykkes! Nu har vi dem!"

"Hvad mener De? Hvorledes?" spurgte John Davis.

"Kom! Kom!"

Og Vasquez tog med et vældigt tag sin kammerat ved hånden og trak ham med sig hen i retningen af fyrtårnet.

Efter hans mening måtte *Santa Fé* ligge og krydse ud for øen. Måske var den endog i øens umiddelbare nærhed, men da havet var ganske roligt, og da der så godt som ingen vind rørte sig, løb avisodamperen ingen fare for at strande. Sandsynligvis holdt kaptajn Lafayate, der måtte være meget overrasket over at se, at fyret ikke var tændt, skibet gående for ringe kraft, mens han afventede morgenens og dagslysets komme for at nærme sig øen og gå ind i Elgor-bugten.

Kongre tænkte netop på det samme. Men samtidig sagde han til sig selv, at han alligevel havde gode chancer for at slippe bort uden at blive opdaget fra avisodamperen. Når ebben kom og

med den strømmen, der gik fra bugten ud mod havet, ville strømmen være tilstrækkelig stærk til at føre *Carcante*. Selv om det også var vindstille, ud gennem indsejlingen i løbet af en time, og man ville da snart nå ud i rum sø.

At man ingen lanterner ville føre, var naturligvis en selvfølge.

Når man først en gang var ude af indsejlingen, var det aldeles ikke Kongres plan at sejle stik mod øst eller gå gennem Lemairestrædet. Han var overbevist om, at han snart ville få en brise fra nord eller nordøst, som var så almindelig på denne årstid, og dels ved hjælp af den, dels ved at benytte den strøm, som altid løb langs med kysten i sydlig retning, ville han kunne komme syd om øen. Så snart han var gået syd om forbjerget San Several, altså en distance på mellem fjorten og seksten kilometer, ville briggen være skjult af kystens høje klipper, og man ville ikke have mere at frygte. Den eneste fare, man løb, var at blive opdaget af *Santa Fés* udkigsmænd, hvis damperen holdt sig lige ved udsejlingen af bugten og ikke ud for Kap San Juan. Der var ingen tvivl om, at hvis *Carcantes* udsejling af Elgor-bugten blev signaliseret til kaptajn Lafayate, ville denne stoppe briggen og ikke tillade den at sejle videre, selv om det kun var for at forhøre briggens kaptajn om, hvad han vidste med hensyn til, at fyret var blevet slukket. og da kunne man ikke tænke på at slippe bort, for den langt hurtigere damper ville i løbet af kort tid få jaget briggen op, inden det lykkes for dem at komme i skjul bag klipperne på øens sydlige kyst.

Klokken var nu blevet ni om aftenen, og enten så Kongre ville eller ej, så han, at der ikke var andet for ham at gøre end at kaste anker og blive liggende stille, til ebben atter kom. Men ebben ville først indfinde sig om seks timer. Det ville altså først

være om morgenen klokken tre, at han atter ville have strømmen med sig. Kongre lod skibets stavn vende lige mod strømmen for ikke at drive for ankeret, og man havde hevet båden op igen på dækket. Når først ebben atter meldte sig, ville Kongre ikke spilde et minut, før han atter begyndte at sejle af sted.

Men pludselig udstødte alle mand om bord et vildt og skingrende forbitrelsens skrig, som man ville kunne have hørt fra den ene af bugtens kyster til den anden.

En lang, skinnende lysstråle trængte gennem mørket. *"Fyret ved verdens ende" var atter tændt* og strålede i al sin kraft, kastende sit lys langt ud over bugten og havet.

"Åh, de slyngler, de er kommet op i fyret!" skreg Carcante rasende.

"I land! I land!" kommanderede Kongre.

For at afværge den frygtelige fare, der nu truede alle, var der virkelig intet andet at gøre, end hvad Kongre befalede. Man måtte gå i land, og kun efterlade det nødvendige antal folk om bord på briggen. Derpå måtte man løbe ned mod fyrtårnet, trænge ind i det, styrte op ad dets vindeltrappe og ind i udkigsrummet. De måtte myrde fyrpasseren og de mænd, der muligvis var sammen med ham, og derpå atter slukke fyret. Hvis avisodamperen allerede, ledet af fyrets lys, var på vej ind mod bugten, ville den sandsynligvis standse, når den ikke længere så lyset, der skulle lede den. – Og hvis den allerede var inde i bugten, ville den sandsynligvis forsøge på atter at komme ud af den, hvorpå den ville holde sig ude i søen, til det blev daggry.

Kongre lod i en fart jollen sætte i vandet. Ti mand steg ned i den, og mellem dem var Kongre selv foruden Carcante og tømmermanden Vargas. Alle ti mand var bevæbnet med geværer, revolvere og knive. I løbet af få minutter var de i land på kysten og styrtede hen mod fyrtårnet, der kun lå nogle få kilometer fra dem.

De løb så hurtigt, at de ikke brugte mere end en snes minutter for at nå ned til den lave mur, der omgav fyrtårnet. De var ikke blevet skilt undervejs. På de tre mænd nær, som man havde ladet blive om bord på briggen, var nu hele banden atter samlet her ved fyrtårnets fod og stirrede op mod dets lys.

Og deroppe – ja, deroppe var nu Vasquez og John Davis.

Da de to mænd var krøbet ud af deres snævre skjulested, havde Vasquez trukket sin ven John Davis med sig hen mod fyrtårnet. De løb uden frygt langs stranden, for de vidste, at nu var der ikke længere nogen fare for, at de skulle blive opdaget eller overrasket af nogen. Briggen var jo borte, og hele banden var om bord på den. De nåede op til den lave mur og kom ind i fyret. Hvad Vasquez ville, var at tænde fyret på ny, så avisodamperen kunne gå ind gennem bugten uden at afvente dagens frembrud. Men hvad han frygtede var, at Kongre havde ladet både lamperne, spejlene og linserne slå i stykker, så fyret ikke længere kunne tændes. For hvis dette var tilfældet, hvad der desværre var mere end sandsynligt, ville briggen kunne liste sig ud af fjorden, før det blev lyst og uden at blive opdaget af *Santa Fé*.

Begge de to mænd løb ind i det lille hus, ind gennem korridoren og ind gennem den svære, jernbeslåede dør, som de

slog i lås efter sig. Så styrtede de op ad vindeltrappen og stod få øjeblikke efter i udkigsværelset og ved lamperne.

Her ventede der Vasquez en stor overraskelse, som med et befriede ham for alle de bekymringer, han havde næret.

Lamperne var alle i god og uskadt stand. Vægerne sad endnu i dem, og der var endnu tilstrækkelig olie. Også spejlene og linserne var ubeskadigede. At Kongre ikke havde ødelagt det hele, var ganske ubegribeligt. Men her som i så mange andre tilfælde viste det sig, at en forbryder, hvor snedig han så end er, altid begår en eller anden dumhed. Kongre havde naturligvis ikke i sin vildeste fantasi kunnet ane, at fyret atter skulle blive tændt på denne måde. Nu angrede han vel bitterligt sin forglemmelse eller sin mangel på omtanke, men nu var det for sent.

Ja, det var for sent.

For se, nu skinnede fyret atter, og dets lys kunne lede avisodamperen *Santa Fé* ind gennem bugten og hen til den sikre ankerplads ved fyrets fod.

Vasquez og hans kammerat hørte voldsomme drøn og slag nede i fyrtårnet. Det var hele Kongres bande, der styrtede mod den svære, jerndækkede port for at sprænge den, så at de kunne komme op i tårnet og slukke fyret. De risikerede alle deres liv blot for at forhindre *Santa Fé* i at komme ind i bugten i rette tid. De havde intet levende væsen fundet ved fyrtårnets fod, ikke heller i den lille fyrpasserbolig. De, som nu var oppe i tårnet ved lamperne, kunne ikke være mange i tal. Man skulle snart få bugt med dem. Hver og en af dem skulle bøde med livet, og fyret skulle atter slukkes.

Nu ved vi imidlertid, hvor stærk og solid den port, der førte fra korridoren og ind til tårnets vindeltrappe, var. Den var lavet af vældige, svære bjælker, der var forsynet med enorme jernbeslag. At brække låsen op lod sig ikke gøre, og lige så umuligt ville det være at slå porten ind med økser eller hakker. Man gjorde vel et forsøg på det, men Carcante forstod snart, hvor håbløst det var. Efter nogle minutters forløb gik han atter ud til Kongre og de andre, der stod uden for tårnet.

Hvad skulle de nu gøre?

Eksisterede der en måde, på hvilken man kunne nå op på fyrets omløbende galleri oppe ved lamperne for derfra at trænge ind i fyrtårnets udkigsværelse? Hvis denne måde ikke eksisterede, var der for Kongre og hans mænd intet andet at gøre end at flygte ind i øens indre og skjule sig der for at undgå at falde i hænderne på kaptajn Lafayate og hans mænd. At vende tilbage om bord i briggen ville ikke være til nogen nytte. og for resten ville der heller ikke være tid til det. Der var ingen tvivl om, at avisodamperen nu allerede var fejlet ind i bugten og var på vej ned mod havnen her.

Hvis det derimod kunne lykkes i løbet af nogle få minutter atter at få fyret slukket, ville *Santa Fé* ikke blot ikke kunne sejle videre frem, men den ville endog være tvunget til at gå tilbage ud gennem bugten, og da ville det måske kunne lykkes briggen at slippe ubemærket bort.

Men var der en sådan måde at komme op i fyret på?

"Lynaflederen!" brølede Kongre.

Denne lynafleder løb fra fyrtårnets top ned langs dets mur. Den var befæstet til muren med jernkramper, der sad i en regelmæssig afstand af tre fod fra hinanden. Når man brugte

sine kræfter, ville man kunne hejse sig op fra den ene jernkrampe til den anden, og på den måde ville det være muligt at nå op på det omløbende galleri og derfra ind i vagtstuen.

Kongre besluttede at forsøge dette sidste middel til frelse.

Carcante klatrede først op. Efter ham kom tømmermanden Vargas og derefter Kongre selv. Det gik kun langsomt opad, men man kom dog til vejrs. Natten var så mørk, at man ikke behøvede at frygte for, at man skulle blive opdaget af folkene oppe ved lamperne.

Endelig nåede Carcante og Vargas op til galleriet. Nu havde de kun at svinge sig over brystværnet og trænge ind i vagtstuen.

Da lød der to smældende, skarpe revolverskud.

John Davis og Vasquez var på deres post.

Både Carcante og Vargas ramtes af en revolverkugle i hovedet. De udstødte et vildt, næsten dyrisk brøl. Så slap de deres tag, fægtede med armene i luften og styrtede ned, i faldet idet de knuste deres hoveder mod taget på magasinet og fyrpassernes hus.

I samme øjeblik hørte man en skarp fløjten nede ved fyrtårnets fod.

Det var avisodamperen, der gled hen mod ankerpladsen og nu lod sin dampfløjte lyde.

Det var på højeste tid at flygte. Om få minutter ville *Santa Fé* have kastet anker ud for fyrtårnet.

Kongre og hans fæller forstod det. De forstod, at der nu intet mere var at gøre for dem. Derfor skyndte de sig ned på jorden og løb ind mod det indre af øen.

Et kvarters tid senere, just som *Santa Fé* havde kastet anker, trådte John Davis og Vasquez atter ud af fyrtårnet, tog atter

deres båd i besiddelse og roede med lange åreslag ud til regeringsdamperen.

Lidt efter stod de på dens dæk.

17. Den straffende hånd

Avisodamperen *Santa Fé*, der havde tre fyrpassere om bord til afløsning af Vasquez, Moriz og Felipe, havde forladt Buenos Aires den 19. februar. Da den havde hast både vinden og strømmen med sig, havde dens overfart været meget hurtig. Det voldsomme uvejr, der havde raset i over otte dage ved Statsøen, havde ikke bredt sig højere mod nord end til Magellan-strædet, og kaptajn Lafayate havde derfor ikke mærket det ringeste til dets virkninger. Han kom på denne måde flere dage tidligere til sit bestemmelsessted, end han havde ventet, og end det var forudset i hans plan.

Var han kommet blot tolv timer senere, ville briggen for længst have været borte og i sikkerhed, og man havde måttet opgive ethvert forsøg på at forfølge Kongre og hans bande.

Kaptajn Lafayate ville ikke lade natten gå hen, uden at han havde fået besked om alt, hvad der var foregået på øen, siden han sidst var sejlet herfra med *Santa Fé*.

Man meldte ham, at Vasquez var kommet om bord, men ikke Felipe eller Moriz. Derimod var Vasquez ledsaget af en mand, som ingen kendte.

Lafayate lod begge de to mænd komme ind til sig i kahytten, og de første ord, han henvendte til dem, var følgende:

"Fyret blev tændt for sent, Vasquez."

"Javel, hr. Kaptajn," svarede Vasquez. "Men fyret har ikke været tændt i de sidste ni uger."

"Fyret har ikke været tændt – i ni uger. – Hvad betyder det? – Hvorfor har det ikke været tændt? Og hvor er Deres to kammerater, de to andre fyrpassere, henne?"

"Felipe og Moriz er begge døde, hr. kaptajn! – En og tyve dage efter, at *Santa Fé* var sejlet bort fra øen, var der af de tre fyrpassere kun en i live, og det var mig, hr. kaptajn!"

Vasquez fortalte nu alt, hvad der var sket, og hvilke scener Statsøen havde været skuepladsen for. Han fortalte om, hvorledes en bande vragplyndrere og sørøvere, der kommanderedes af en vis Kongre, i flere år havde huseret på øen, hvor de havde haft deres tilhold ved Elgor-bugten og havde fået skibene til at strande på klipperevene ved forbjerget San Juan, og han fortalte, hvorledes banditterne havde plyndret vragene efter først at have myrdet de af de strandede skibes besætning, der overlevede skibbruddet. Mens man havde været i færd med at bygge fyrtårnet, havde ingen anet bandens tilstedeværelse på øen, for så længe byggearbejderne stod på, havde Kongre og hans folk søgt tilflugt ovre ved Kap San Bartolomé på øens vestkyst.

Kaptajn Lafayate lyttede i åndeløs spænding til Vasquez' beretning, mens han samtidig sendte spørgende blikke mod John Davis, som han ikke kendte. Han kendte Vasquez for godt til at han blot et eneste øjeblik skulle tvivle om sandfærdigheden af hans ord.

"Og hvad skete der så," spurgte Lafayate.

Vasquez fortsatte:

Han fortalte nu om, hvorledes Kongre og hans bande var vendt tilbage til Elgor-bugten om bord på en brig, som ved et tilfælde var kommet i deres magt, og efter at *Santa Fé* havde

forladt øen, og de tre fyrpassere var blevet alene tilbage i fyrtårnet. Få minutter efter, at briggen var løbet ind i den lille havn, var Moriz og Felipe blevet myrdet om bord på den, og når den samme skæbne ikke også havde ramt ham, Vasquez, skyldtes det kun den omstændighed, at det tilfældigvis var ham, der i det givne øjeblik var på vagt oppe i tårnet. Efter at have forladt fyrtårnet havde han søgt sig et skjulested ude ved forbjerget San Juan, hvor han ved et tilfælde også havde opdaget det sted, hvor banditterne gemte deres reserveforråd af proviant, fra hvilket han så havde forsynet sig, så han ikke var død af sult.

Kaptajn Lafayate havde svært ved at holde sin harme tilbage, men han betydede dog med et nik med hovedet Vasquez, at han kunne fortsætte sin beretning.

Vasquez gav sig nu til at berette om *Century*s stranding, under hvilke frygtelige forhold den havde fundet sted, og hvorledes det var lykkedes ham at frelse den eneste overlevende af besætningen fra tremasteren, nemlig styrmanden John Davis, som nu stod ved hans side. De havde så begge holdt sig skjult i huler i klipperne, idet de utålmodigt afventede *Santa Fé*s tilbagekomst. Deres mest brændende ønske havde i de dage været, at det ikke ville lykkes banditterne at få skibet repareret så hurtigt, at de kunne slippe bort fra øen og ud over Stillehavet, inden avisodamperen kom tilbage til øen i de første dage af marts måned.

Men dog, sluttede Vasquez sin beretning, ville briggen være undsluppet, om ikke John Davis havde fået sin ide, og det var lykkedes de to mænd at få sendt et par kanonkugler om bord i den, hvorved den på ny var blevet forsinket flere dage.

Her tav Vasquez uden med et ord at omtale, hvad han selv havde gjort for at opholde briggen, og uden at nævne sit dumdristige forsøg på at sprænge roret bort fra den.

Men så tog John Davis ordet.

"Alt, hvad Vasquez fortæller her, er sandt og rigtigt nok, hr. kaptajn, men hvad han glemmer at tilføje er, at de to kanonkugler, vi sendte om bord i briggen, aldeles ikke var tilstrækkelige til at gøre skuden ganske usødygtig. Trods de huller, som kuglerne slog i skibets side, ville briggen dog nu for længst have været afsejlet, hvis ikke Vasquez forrige nat med fare for sit liv var svømmet ud til den og havde forsøgt på ved en patron at sprænge roret i stykker. Ganske vist nåede han ikke det resultat, vi havde håbet. Skaden, der forårsagedes, var ikke ret stor. Men den var dog betydelig nok til, at man måtte udsætte skibets afrejse endnu i tolv timer, men det var netop disse tolv timers forsinkelse, der bevirkede, at *Santa Fé* og De, hr. kaptajn, endnu fandt briggen her i bugten. Alt dette skyldes Vasquez' mod. Og det var også hans idé, at vi fik fyret tændt på ny, da vi havde fået at vide, at nu var avisodamperen ud for kysten. Det er Vasquez' fortjeneste, at alt er gået, som det er, og at disse banditter nu ikke undgår deres fortjente straf for alle deres afskyelige handlinger."

John Davis tav.

Kaptajn Lafayate trykkede begge de to mænds hånd og takkede dem for deres snarrådighed med atter at få tændt fyret, der så længe havde været slukket. Det var ene og alene denne omstændighed det skyldtes, at avisodamperen havde kunnet gå ind i bugten, før briggen kom ud af den. Og derpå gav Lafayate

sig til at fortælle om, under hvilke omstændigheder *Santa Fé* var kommet til øen.

Om morgenen havde kaptajn Lafayate med sine instrumenter taget højde- og breddegrader, og han var altså vis på, hvor det var, hans skib befandt sig. Man havde altså kun at sætte kursen lige mod Kap San Juan, ud for hvilket forbjerg man havde beregnet, man måtte kunne være inden nattens frembrud.

Dette slog også til efter beregningen.

Da mørket begyndte at falde på, så kaptajn Lafayate tydeligt, om end ikke hele øens østlige kyst så dog toppene af de højeste af klipperne. Han var da omtrent 24 kilometer borte fra kysten, og han ventede i løbet af et par timer at kunne være med *Santa Fé* på dennes gamle ankerplads inde i bunden af Elgor-bugten. Det var netop i dette øjeblik, at Carcante oppe fra fyrtårnets galleri havde opdaget *Santa Fé* komme og havde råbt det ned til Kongre, der så, efter at han selv havde overbevist sig om, at det virkelig var *Santa Fé*, i al hast havde truffet alle forberedelser til at sejle bort, så han kunne slippe ubemærket bort fra øen.

Avisodamperen, vedblev kaptajn Lafayate, vedblev imidlertid at holde sin kurs ned mod Kap San Juan. Søen var da rolig, og vinden så svag, at man næsten ikke mærkede den.

Det er sikkert, at før "Fyrtårnet ved Verdens Ende" var blevet bygget, ville kaptajn Lafayate under ingen omstændigheder have vovet sig så nær ind mod øen ved nattetid, dertil kendte han alt for godt øens farlige kyst med dens mange undersøiske rev og klipper. Og endnu mindre ville han have vovet at sejle ind gennem bugten i mørket.

Men nu vidste han jo, at fyret var tændt. Det ville med sit lys vise ham vejen ind, så han intet behøvede at frygte. Han mente derfor heller ikke, det var nødvendigt at afvente den næste dag for at sejle videre.

Derfor havde avisodamperen roligt fortsat sin kurs i sydvestlig retning, og da natten var mørkest, var skibet kommet så langt, at det nu kun befandt sig et par kilometer fra indsejlingen til Elgor-bugten.

Man holdt skibet gående for halv kraft, mens man ventede på, at fyrpasserne skulle tænde fyret, så man kunne finde vejen ind.

Men der gik over en time, og stadig sås intet lys oppe i fyrtårnet. Kaptajn Lafayate vidste, at han umuligt kunne have taget fejl af stedet, hvor damperen nu lå. Elgor-bugten lå for ham. Herfra skulle han med lethed kunne se fyret, men dette fyr tændtes stadig ikke.

Hvad skulle man vel tro om bord på skibet? Man kunne ikke tænke sig andet, end at der måtte være sket et uheld med apparaterne og lamperne, så disse ikke længere var i stand til at bruges. Af skibe, som *Santa Fé* havde mødt på sin vej fra Buenos Aires her til øen, havde man fået at vide, at der for kort tid siden havde hersket et forfærdeligt uvejr i farvandene syd for Magellan-strædet. Måske havde denne orkan knust lamperne og beskadiget spejlene og linserne, så usandsynligt det end var, når man tænkte på, hvor overmåde solidt alt var gjort. Aldrig, aldrig ville nogen om bord på avisodamperen være faldet på den tanke, at de tre fyrpassere var blevet angrebet af en flok sørøvere, at de to af dem var faldet som ofre for disse mordere, og at den tredje af den havde været nødsaget til at flygte bort fra

tårnet for at undgå at lide samme skæbne som den, der havde ramt hans to kammerater.

"Jeg vidste ikke rigtig, hvad jeg skulle gøre," vedblev kaptajn Lafayate. "Natten var meget mørk, og jeg turde ikke i mørket vove et forsøg på at sejle ind i bugten uden at have fyret som leder. Der var da intet andet for mig at gøre end at holde skibet krydsende ud for øen. Både jeg, min styrmand og hele besætningen om bord var i den dødeligste uro og ængstelse. Vi havde på fornemmelsen, at der måtte være sket en ulykke. Men endelig, endelig, da klokken allerede var over ni, så vi lyset fra fyret atter stråle ud over havet. Vi forstod da, at forsinkelsen kun skyldtes et uheld. Jeg kommanderede atter fuld kraft under maskinen, og vi satte retningen mod indsejlingen til bugten. En times tid efter sejlede *Santa Fé* ind i den. – Omtrent tre kilometer fra fyrtårnet så vi en brig ligge til ankers i bugten. Det så ud, som om skibet var forladt af besætningen. Jeg ville netop til at sende nogle af mine folk om bord i den, da jeg hørte knaldet af et skud, der kom oppe fra fyrtårnets galleri. Vi forstod da alle om bord, at fyrpasserne blev angrebet, at de forsvarede sig, og at angriberne sandsynligvis var denne brigs besætning. Jeg lod dampfløjten lyde, dels for at forskrække angriberne, dels for at meddele fyrpasserne, at nu kom hjælpen – og et kvarters tid efter lå *Santa Fé* her."

"I rette tid heldigvis, hr. kaptajn," sagde Vasquez.

"Ja," svarede kaptajn Lafayate, "men at vi trods alt kom herind i rette tid, skyldes kun Dem, Vasquez, og Deres kammerat, der står her ved Deres side. For havde De ikke vovet Deres liv for atter at få tændt fyret, ville briggen nu for længst have været til søs. Vi havde ganske sikkert ikke opdaget den, når den i den

mørke nat og uden lanterne havde listet sig ud af bugten, og hele denne flok banditter ville da være undsluppet os."

Det varede ikke længe, før alle mand om bord på avisodamperen kendte det eventyr, som Vasquez havde været helten i, og man skyndte sig at ønske både Vasquez og John Davis til lykke.

Natten forløb roligt, og næste morgen gjorde Vasquez bekendtskab med de tre mænd, som nu skulle overtage fyrpassertjenesten på øen i de følgende tre måneder, og som avisodamperen havde bragt med fra Buenos Aires.

Naturligvis havde man i nattens løb sendt mange bevæbnede mænd af *Santa Fés* besætning om bord på briggen. Uden dette ville Kongre og hans folk måske have gjort et sidste fortvivlet forsøg på at slippe ud af bugten med *Carcante*, når ebben kom ved tretiden om morgenen.

Kaptajn Lafayate havde nu kun ét at gøre. Han måtte sikre fyrtjenesten på øen for fremtiden. Men dette kunne kun ske ved, at man rensede øen for banditterne, der holdt til på den. Efter Carcantes og tømmermanden Vargas' død var disse banditter nu kun et antal af tretten, heri medregnet deres chef Kongre.

Da øen var meget stor og langstrakt ville denne forfølgelse måske blive langvarig, og måske ville den slet ikke lykkes. For hvorledes skulle det blive muligt for *Santa Fés* besætning at kunne afsøge hele øen? Ganske vist ville Kongre og hans folk ikke begå den uforsigtighed atter at vende tilbage til deres gamle skjulested på øens vestlige kyst ved Kap San Bartolomé. De kunne risikere, at dette skjulested nu var kendt. Men de havde hele det indre af øen for sig, og der kunne måske gå både

uger og måneder, inden man havde opnået at få fanget hele banden til sidste mand. Men alligevel var det kaptajn Lafayates bestemte hensigt ikke under nogen omstændighed at forlade øen, før dette var sket, og før han på den måde havde sikret ikke blot fyrtjenesten på øen, men også skabt en garanti for, at de tre nye fyrpassere ikke blev angrebet og kom til at lide samme skæbne som Felipe og Moriz.

Der var nu imidlertid en chance for, at man ikke behøvede at lede så længe, men at banditterne snart ville blive nødt til at overgive sig med det onde eller det gode. Denne chance bestod i, at det ville blive meget vanskeligt for Kongre og hans folk at finde udkommet, at finde noget at ernære sig af her på øen. Endnu var sommeren ikke helt til ende, og i nogle dage endnu kunne banditterne vel friste livet. Men snart ville vinteren melde sig, og hvad ville Kongre og hans folk så gøre? De havde nu ikke længere den ringeste smule proviant tilbage, hverken i hulen ovre ved Kap San Bartolomé eller i hulen ved Elgor-bugten. Hvad reserverne i den første hule angik, så havde man jo bragt alt over til denne anden kant af øen, og provianten fra hulen her ved Elgor-bugten var, som man ved, transporteret om bord i briggen. Næste morgen førte John Davis og hans ven Vasquez for øvrigt kaptajn Lafayate hen til denne sidste hule, og kaptajn Lafayate kunne da personlig konstatere, at der i hulen ikke længere fandtes det mindste spor af proviant. Her var intet brød, intet saltet kød, ingen konserves af nogen som helst slags. Alt var bragt om bord i bandens brig *Carcante*, men banden skulle ingen glæde få af sit rov, for de bevæbnede matroser, som avisodamperen havde sat om bord i briggen, førte nu denne hen til samme ankerplads, hvor *Santa Fé* lå. Alt, hvad der var

blevet tilbage i hulen ved Elgor-bugten var kun ting, som ikke havde nogen større værdi. Der var gamle dele af de ved øens kyster strandede skibes rigning, der var gamle sejl, rundholter, blokke og kofilnagler, der var køjeklæder, olietøj, alt muligt gammelt stads, som man ikke havde gidet tage med sig for ikke at overfylde briggens lastrum. Alt, hvad der var i denne hule, bragte man nu over til fyrtårnets magasin. Selv om Kongre og hans folk skulle have tilstrækkelig frækhed til at forsøge på at besøge denne hule, ville de intet som helst kunne finde længere, der kunne tjene dem til ernæring. De ville heller ikke have noget skydevåben til deres rådighed, for da man beslaglagde briggen, havde man også beslaglagt alle de geværer, revolvere og patroner, der fandtes om bord på den. Store sager udover, hvad man her havde fundet, kunne banden ikke råde over. Dens medlemmer ville altså være nødsaget til at friste livet ved at spise nogle rødder og urter i krattet eller ved at fange nogle muslinger og østers langs kysten.

Men dette ville blive en kost, der var mere end mager, og der var ingen tvivl om, at banden under disse omstændigheder kun havde valget mellem to ting, nemlig enten at dø af sult eller at overgive sig på nåde og unåde.

Men kaptajn Lafayate havde alligevel besluttet at begynde forfølgelsen af banditterne med det samme. Han inddelte sine bevæbnede folk i flere hold, hvert hold kommanderet enten af en officer eller en underofficer. Nogle hold drog ind mod øens indre, andre mod øens kyster. Kaptajn Lafayate selv tog en del af sine til tænderne bevæbnede folk med sig og drog over mod Kap San Bartolomé på øens vestkyst. Men derovre var der nu ikke længere det ringeste spor at se af banden.

Flere dage var gået, og endnu var det ikke lykkedes for *Santa Fés* besætning at fange en eneste af banditterne. Da skete det, om morgenen den 10. marts, at man så syv elendige individer nærme sig fyrtårnet. Det var syv af bandens folk, syv af de halvblods indianere, der var draget herover med Kongre, nærmest som hans lydige slaver, måske mere dumme end brødefulde. De var pjaltede, udsultede, elendige, forpinte af sult, og de havde vel ment, at de lige så godt kunne overgive sig frivilligt som at dø af sult. Man tog dem om bord på avisodamperen, man gav dem at spise og drikke, man lovede at lægge et godt ord ind for dem for dommerne i Buenos Aires, og derpå spærrede man dem inde og sørgede for, at de ikke kunne flygte og på ny komme i forbindelse med deres gamle kammerater.

Fire dage efter, at dette var foregået, var *Santa Fés* næstkommanderende, løjtnant Riegal, ude på en undersøgelse med sit hold af bevæbnede matroser. Vasquez var draget med, og undersøgelsen gjaldt øens sydlige kyst. Her fandt man fem lig, og mellem dem genkendte Vasquez to af bandens medlemmer, to chilenere. Af de rester, man fandt omkring ligene, fremgik det tydeligt nok, at banditterne havde forsøgt at friste livet ved at spise de skaldyr, man kunne fange ved kysterne. Men der var ikke ringeste spor af, at man havde forsøgt at slå ild. Disse ulykkelige var døde af sult og kulde.

Vasquez stod dybt bevæget, da han så ligene af de mænd, der havde myrdet hans to kammerater og havde gjort så meget ondt.

"Måtte Gud være dem nådig!" hviskede han.

Og han tilføjede for sig selv:

"Jeg tror, at også Felipe og Moriz ville tilgive dem."

Endelig om aftenen hen ad solnedgang den næste dag kom en mand til syne mellem de klipper, der omgav den lille havn ved fyrtårnet, næppe fem hundrede meter borte fra tårnet.

Det var omtrent på samme plads, hvor Vasquez og John Davis havde set ham den aften, da de frygtede, at briggen nu ville sejle bort, og da Vasquez havde besluttet at vove endnu et sidste fortvivlet forsøg på at forhindre den i at slippe bort fra øen.

Denne mand var Kongre.

Vasquez, som befandt sig ved fyrtårnets lille, lave mur sammen med to af de nye fyrpassere, der var kommet med avisodamperen, genkendte ham øjeblikkelig og råbte:

"Der er han! Det er ham! Grib ham!"

Da kaptajn Lafayate, som spadserede i nærheden sammen med sin næstkommanderende, løjtnant Riegal, hørte dette råb, kom han styrtende til.

John Davis og nogle af matroserne var allerede begyndt at forfølge Kongre, og de så nu tydeligt, hvorledes denne mand, der var den sidste af banden, som endnu var i frihed, stod rolig og uanfægtet, som om han ville byde hele verden trods.

Hvad ville Kongre her? Hvorfor viste han sig her ganske åbenlyst? Var det hans mening at ville overgive sig godvilligt? Han kunne dog ikke nære nogen som helst tvivl om, hvilken skæbne der ventede ham. Når han kom til Buenos Aires, ville han med sit hoved komme til at bøde for alle de forbrydelser og skændselsgerninger, han havde begået og fået andre til at begå.

Kongre stod stadig ubevægelig som en statue oppe på en af de højeste klipper, mod hvis fod havet nu skvulpede sagte. Heroppe fra kunne han overskue hele havnen og en del af

bugten. Han kunne se avisodamperen, og ved dens side kunne han se briggen. Det var denne brig, som et lykkeligt tilfælde havde spillet ham i hænderne, som han havde sat alt sit håb til, og som skæbnens omstændigheder nu atter havde berøvet ham. Hvilke tanker mon der rørte sig i denne mands hjerne? Hvor dybt måtte han ikke angre alle de dumheder, han havde begået, og af hvilke den sidste var den, at han ikke havde ødelagt fyrets lamper?

Hvis han ikke havde begået alle disse fejl, og hvis avisodamperen ikke var kommet, ville han nu have kunnet være langt ude på Stillehavet, hvor det ville have været let for ham at unddrage sig enhver forfølgelse og dermed ethvert ansvar for alle sine forbrydelser.

Man forstår let, at det var kaptajn Lafayate magtpåliggende at sikre sig denne mand.

Han gav sine ordrer i så henseende, og løjtnant Riegal fulgt af en halv snes bevæbnede matroser, løb hen mod det lille krat. Vasquez førte dem ad den nærmeste vej hen til det sted, hvor man sikrest kunne afskære banditten ethvert tilbagetog.

Men de havde næppe taget mere end nogle så hundrede skridt, før de hørte knaldet af et revolverskud, og i samme øjeblik så de et legeme styrte ned fra den høje klippe og falde i havet, hvor nu kun nogle bobler og noget skum fortalte om, hvad der var sket.

Kongre havde trukket sin revolver. Han havde selv gjort en ende på sit liv. Og nu ville det faldende tidevand føre hans lig med sig ud mod havet.

Således blev opløsningen på det drama, der var blevet udspillet på Statsøen i de sidste måneder.

Det følger af sig selv, at fyrtårnet havde været tændt hver aften siden den 3. marts, da avisodamperen kom. De nye fyrpassere var af Vasquez blevet instrueret og belært om deres arbejde.

Af banditterne var der nu ikke længere en eneste tilbage her på øen.

John Davis og Vasquez skulle følge med *Santa Fé* tilbage til Buenos Aires. Fra denne by ville John Davis blive hjemsendt til Mobile, hvor han håbede at få et skib at føre, mens Vasquez ville hvile ud efter de udståede strabadser. Efter tre måneders forløb ville han så atter vende tilbage til Statsøen for på ny at overtage fyrpassertjenesten.

Det var den 18. marts, at kommandant Lafayate, der nu var vis på, at ro og orden atter herskede på øen, gav signal til afrejse.

Da *Santa Fé* stod ud af bugten, gik solen netop ned.

Og i samme øjeblik så man fyret blive tændt, og langt ud over havets bølger skinnede det stærke, rolige lys fra

"**Fyrtårnet ved Verdens Ende**".

Om "Fyrtårnet ved Verdens Ende"

Forfatter: Jules Verne (1828-1905). Redigeret og udgivet efter faderens efterladte manuskript af Michel Verne (1861-1925).
Org.udgave: *Le Phare du Bout du Monde*. Føljeton i *Magasin d'éducation et de récréation* 15. august – 15. december 1905, bogudgave Collection Hetzel, Paris 1905.
Denne udgave baseret på: *Fyrtårnet ved Verdens Ende, "I ledige Timer"* 1907:1, Carl Allers Etablissement, København 1907.
Oversætter: Victor Foss (1868-1932).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af Georges Roux fra førsteudgaven: "*Au même instant jaillit une vie lumière au sommet du phare*".

ISBN 978-87-7979-803-8

2. ebogsudgave, erstatter ISBN 978-87-7979-031-5

© 2022 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk